Todd Duncan

Calea ÎMPLINIRII PERSONALE

II 382.358

EDITURA AMALTEA

COLECŢIA C&A – MOTIVAŢIONAL

1. CUM SĂ DEVII O PERSOANĂ CU INFLUENŢĂ
   John Maxwell, Jim Dornan
2. DEZVOLTĂ LIDERUL DIN TINE
   John Maxwell
3. DEZVOLTĂ LIDERII DIN JURUL TĂU
   John Maxwell
4. CELE 21 DE LEGI SUPREME ALE LIDERULUI
   John Maxwell
5. PUTEREA MINŢII
   Glenn Bland
6. CEALALTĂ FAŢĂ A TIMPULUI
   Stephan Rechtschaffen
7. SECRETELE COMUNICĂRII
   Larry King
8. FEMEI CARE IUBESC PREA MULT
   Robin Norwood
9. FACTORUL EINSTEIN
   Win Wenger, Richard Poe
10. PUTERE NEMĂRGINITĂ
    Anthony Robbins
11. SECRETELE FERICIRII ŞI SUCCESULUI
    Og Mandino
12. ATITUDINEA ÎNVINGĂTORULUI
    John Maxwell
13. CELE 21 DE CALITĂŢI ALE LIDERULUI
    John Maxwell
14. CELE 17 LEGI ALE MUNCII ÎN ECHIPĂ
    John Maxwell
15. BRAVO, BALENUŢO!
    Ken Blanchard
16. MINA DE CAŞCAVAL
    William Cottringer
17. EŞECURILE POT CONDUCE LA SUCCES
    John Maxwell
18. PUTEREA CONCENTRĂRII
    Jack Canfield, Mark Victor Hansen, Les Hewitt
19. ÎNCEPE SĂ GÂNDEŞTI
    John Maxwell
20. TOTUL DESPRE LIDERI, ATITUDINE, ECHIPĂ, RELAŢII
    John Maxwell
21. PE CULMILE SUCCESULUI
    Zig Ziglar
22. FINALIZAREA! DISCIPLINEAZĂ-TE PENTRU A DUCE LUCRURILE LA BUN SFÂRŞIT
    Larry Bossidy, Ram Charan
23. CALEA ÎMPLINIRII PERSONALE
    Todd Duncan

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 382. 358

Calea împlinirii personale

Descoperă şi obţine ceea ce-ţi doreşti – cu adevărat – de la viaţă

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DUNCAN, TODD
Calea împlinirii personale / Todd Duncan; trad.:
Iris-Manuela Anghel-Gîtlan. - Bucureşti : Amaltea,
2006

ISBN (10) 973-7780-40-X;
ISBN (13) 978-973-7780-40-9

I. Anghel-Gîtlan, Iris-Manuela (trad.)

159.9

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

THE *POWER* TO BE YOUR BEST!
TODD DUNCAN
© 2000 by Todd Duncan

CALEA ÎMPLINIRII PERSONALE
TODD DUNCAN

ISBN (10) 973-7780-40-X;
ISBN (13) 978-973-7780-40-9

© 2006 – EDITURA AMALTEA

Calea împlinirii personale

450849

Descoperă şi obţine ceea ce-ţi doreşti – cu adevărat – de la viaţă

Todd Duncan

ALE

406603
B.C.U. IASI

EDITURA AMALTEA
www.amaltea.ro

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Despre autor

Todd Duncan este fondatorul companiei Duncan Group, o companie internaţională, care organizează seminarii pe tema dezvoltării vieţii personale, ce are sediul în La Jolla, California. Todd îi ajută pe oameni să obţină succesul în viaţă şi să descopere semnificaţia acesteia, fiind considerat printre primii cinci oratori de prestigiu pe plan internaţional. Casetele, seminariile şi cărţile sale cu tematică motivaţională au ajutat milioane de oameni să-şi descopere şi să-şi exploateze potenţialul în viaţa personală şi profesională. Todd locuieşte în La Jolla, California, împreună cu soţia sa, Sheryl, şi cei doi fii ai lor.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- 3. MAI. 2007

Opinii critice

„Valoarea cărții «*Calea împlinirii personale*» este incontestabilă. Ne oferă informații valoroase, fiind în același timp emulativă, elocventă și bine concepută. Este o carte despre „când", „de ce" și „cum" să ne exploatăm la maxim potențialul dăruit de Dumnezeu. Exemplele, povestirile și ilustrațiile ne ajută să-i parcurgem paginile cu ușurință și plăcere. "

***Zig Ziglar**, scriitor*

„«*Calea împlinirii personale*» vă va captiva sufletul și imaginația. Citiți-o și puneți în practică sfaturile lui Todd Duncan! Îi veți mulțumi în final pentru că a crezut în voi. "

Ken Blanchard,
coautorul volumului „Manager la minut"

„«*Calea împlinirii personale*» este un semnal de alarmă pentru toți cei care știu, în adâncul sufletului, că viața nu este alcătuită doar din știri, vreme și sport. Nimic nu este mai important decât conștientizarea faptului că putem să realizăm mai multe lucruri în viață, lăsând o amprentă puternică asupra familiei, afacerilor și universului nostru. Oferindu-ne aceste instrumente de preț prin intermediul scrierilor sale extraordinare și nemuritoare, Todd Duncan a pus degetul pe rană. «*Calea împlinirii personale*» este o capodoperă prin excelență."

John C. Maxwell,
Fondatorul companiei INJOY

„Todd Duncan este fascinat de subiectul atingerii perfecțiunii și de exploatarea la maxim a potențialului cu care suntem înzestrați. Îi captivează atenția cititorului în timp ce subliniază importanța de a ne trăi viața bazându-ne pe un scop bine definit. «*Calea împlinirii personale*» este o carte minunată, pe care v-o recomand din tot sufletul."

Ted Engstrom,
Președintele emerit al companiei World Vision

„În «*Calea împlinirii personale*», Todd Duncan sondează toate aspectele vieții de succes... Și vă oferă pe tavă bunătățile acesteia. Există foarte multe cărți care vă pot ajuta să vă îmbunătățiți viața, dar cartea lui Todd Duncan este chintesența acestora. Dacă o veți citi cu atenție și îi veți pune în practică principiile, vă va dărui o viață mult mai bună

şi mai frumoasă decât cea pe care aţi trăit-o până acum. Îl cunosc pe Todd de 25 de ani şi am văzut cum aceste principii au dat roadele scontate în viaţa lui. Dacă vreţi să trăiţi o experienţă cu adevărat valoroasă, aflându-vă în căutarea potenţialului dăruit de Dumnezeu, atunci acesta este ghidul care vă va ajuta să ajungeţi la destinaţia dorită. "

Bob Shank,
Preşedintele companiei Priority Living,
autorul cărţii „Total Life Management"

„Inspirat! Acesta este cuvântul care redă starea mea de spirit după ce am citit «*Calea împlinirii personale*». Todd a atins cerurile cu această carte. Nu veţi mai fi niciodată aceeaşi persoană după ce o veţi citi şi îi veţi pune în practică strategiile. Veţi cu totul alţi oameni."

Tom Hopkins, *instructor în arta vânzărilor,*
autorul volumului „How to Master the Art of Selling"

„Iureşul lumii competitive în care trăim astăzi ne împiedică să ne satisfacem dorinţele sufleteşti, spirituale şi trupeşti. Prin intermediul cărţii sale, Todd Duncan îi oferă cititorului un plan progresiv pentru atingerea unei vieţi bazate pe un scop bine definit, o viaţă plină de satisfacţii şi de rezultate pozitive. Savuraţi-i paginile şi daţi frâu liber potenţialului vostru!"

Denis Waitley,
autorul cărţii „Empires of the Mind"

„«*Calea împlinirii personale*» este întruchiparea desăvârşită a lui Todd Duncan... dinamică, înflăcărată, optimistă şi practică, alcătuită din lecţii de viaţă valoroase, ce constituie o moştenire inestimabilă. Todd foloseşte ca material didactic propriile sale experienţe, dar şi pe cele trăite de semenii săi, pentru a vă stimula gândirea, pentru a vă schimba perspectiva asupra vieţii şi pentru a vă atinge coardele sensibile ale sufletului."

Kevin W. McCarthy,
autorul cărţii „The On-Purpose Person"

„Cuvintele lui Todd vă vor schimba pentru totdeauna personalitatea şi universul... iar viaţa se va revărsa asupra voastră precum o cascadă."

Glenna Salsbury, *autoarea volumului*
„The Art of the Fresh Start" *şi Preşedintele*
Asociaţiei Naţionale a Oratorilor între anii 1997-1998

„Todd Duncan este un orator elocvent şi talentat. Dar mult mai important este faptul că şi-a stabilit priorităţile în viaţă, ajutându-şi în acelaşi timp semenii să-şi descopere propriul sistem de valori şi să obţină succesul pe care şi-l doresc. Cartea sa este extrem de valoroasă pentru un individ care nu a cunoscut decât eşecul, a cărui viaţă este doar un talmeş-balmeş. Dar cred că «*Calea împlinirii personale*» va juca un rol mult mai semnificativ în viaţa celor care au obţinut deja succesul şi care vor acum să-şi identifice adevărata menire pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu. Este o carte magnifică pe care v-o recomand cu multă căldură."

William Armstrong
Senator american între anii 1971-1991

„Lăsaţi-vă cuprinşi de învăţăturile cărţii «*Calea împlinirii personale*»! Todd s-a hrănit din înţelepciunea marilor maeştri şi a devenit el însuşi un mare înţelept. Citiţi această carte, puneţi la treabă strategiile şi principiile pe care le veţi descoperi în paginile ei şi veţi avea parte de o viaţă împlinită şi armonioasă!"

W. Mitchell,
autorul volumului „It's Not What Happens to You, It's What You Do about It"

„Walt Disney obişnuia să ne spună: «Folosiţi-vă potenţialul la maxim!» I-ar fi plăcut spiritul cărţii lui Todd, pentru că ridică lucruri convenţionale la înălţimi neconvenţionale."

Mike Vance,
Fost decan al Universităţii Disney

„Todd Duncan redă în paginile acestei cărţi extraordinare chintesenţa personalităţii sale puternice, datorită căreia este un lider şi un orator de excepţie. Profunzimea caracterului şi a cunoştinţelor sale constituie o sursă inepuizabilă de inspiraţie. El este întruchiparea propriului său mesaj, pe care îl «trăieşte» cu pasiune, aşa cum îl vor «trăi» şi cei care îi vor urma sfaturile. Am fost impresionat şi inspirat de opera sa. Vă asigur că va avea acelaşi impact şi asupra voastră."

Jim Cathcart,
Preşedintele şi fondatorul Institutului Cathcart,
autorul cărţii „The Acorn Principle"

„Todd Duncan ocupă de foarte mult timp poziția de lider indiscutabil în arta obținerii succesului în viață. Impactul copleșitor pe care l-a avut asupra noastră ne-a modelat succesul, oferindu-ne instrumentele necesare organizării vieții și atingerii succesului pe care ni l-am dorit. Prin intermediul acestei cărți, «*Calea împlinirii personale*», Todd clădește o nouă perspectivă asupra noțiunii de succes în toate domeniile vieții noastre. Datorită noului său mod de abordare a problemelor, dar și ideilor sale bine conturate, am reușit să-mi percep și să-mi înțeleg viața din unghiuri complet diferite. «*Calea împlinirii personale*» este o carte înălțătoare, educativă și practică despre cum să fim mereu cei din linia întâi."

William L. (Will) Armstrong al III-lea,
Partenerul, Directorul și Vice-Președintele companiei
Cherry Creek Mortgage Company

„Citiți această carte și capturați-i spiritul! Vă va schimba viața pentru totdeauna. Este o lucrare de 4 stele! Nu este doar o carte, ci o insulă a muzelor și inspirației, unde veți dori să poposiți adesea. Când fiul și fiica mea vor părăsi căminul nostru peste câțiva ani, aceasta este cartea pe care le-o voi dărui."

Dan Zadra,
Președintele companiei Compendium, Inc.,
autorul seriei „The Gift of Inspiration"

„În adâncul sufletului nostru zace dorința de a avea o viață autentică... de a ne exploata potențialul la maxim. În această carte bine creionată, Todd Duncan ne dăruiește nu numai un izvor de entuziasm, ci și un plan de acțiune prin care ne putem transforma visurile în realitate. Todd va deveni ochii și sufletul vostru, conducându-vă prin meandrele întunericului spre lumina dătătoare de viață. Vă va dărui în final succesul și fericirea supremă."

Gregory L. Jantz, *doctor în filozofie, realizator de emisiuni radiofonice și autor al unor lucrări devenite best-seller*

„Cartea lui Todd Duncan – «*Calea împlinirii personale*» – reprezintă o hartă incredibilă, care ne ajută să ne ghidăm prin hățișurile vieții, conducându-ne spre destinația dorită. A devenit «o nouă Biblie a succesului». Nu trebuie să lipsească din biblioteca voastră."

Dr. Tony Alessandra,
autorul volumelor „Charisma" *și* „The Platinum Rule"

„Todd Duncan își așterne pe hârtie inima și experiențele trăite. Un om fascinat de problemele spirituale, înțelege ce aspecte sunt cu adevărat importante în viață. Aveți ce să învățați de la acest om de o moralitate ireproșabilă. Vă sfătuiesc să urmați principiile enunțate în «*Calea împlinirii personale*»."

Danielle Kennedy,
autoarea cărții „Balancing Acts"; *profesor universitar și actriță*

„Unii dintre noi nu reușesc niciodată să-și facă prieteni sau să influențeze pozitiv viața semenilor lor. De aceea, Todd Duncan ne oferă o nouă perspectivă asupra capacității de a ne exploata mereu calitățile și virtuțile cu care am fost înzestrați. Acest lucru implică adesea și luarea unor decizii dificile. La ce obiceiuri trebuie să renunțăm pentru a fi cei mai buni în ochii lui Dumnezeu? Ce atitudini trebuie să ne însușim și să păstrăm cu orice preț? Fie că vă aflați în primele etape ale călătoriei vieții, fie că ocupați deja poziția de lideri, instrumentele existente în cartea «*Calea împlinirii personale*» vă pot ajuta să încheiați cursa vieții pe primul loc."

Episcopul Phillip H. Porter,
Președintele Consiliului Director al organizațiilor
Promise Keepers și All Nations Pentecostal Center

„Nu am citit niciodată o operă de artă atât de complexă, emulativă, ușor de parcurs și ușor de pus în practică așa cum este «*Calea împlinirii personale*». Toți cei care o vor parcurge cu mintea și cu inima deschise vor vedea, simți, auzi, atinge și gusta măreția mesajului suprem pe care îl conține și ni-l oferă această capodoperă."

Thelma Wells,
Oratoare/Scriitoare

B.C.U. "M. EMINESCU" IAȘI

Dedic această carte soției mele, Sheryl,
pentru că mi-a modelat viziunea și mi-a
stabilit obiectivul;
fiilor mei, Jonathan și Matthew, pentru că
sunt o permanentă sursă de inspirație și
speranță;
și părinților mei, pentru că mi-au dăruit
busola care mă ajută să navighez prin viață.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cuprins

Mulţumiri 12
Promisiunile pe care le fac cititorilor mei 14
Cuvânt înainte 16
Citiţi aceste rânduri! 18
Cum să vă clădiţi fundamentul pentru viaţa pe care v-o doriţi 22

PARTEA I: VIITORUL SUNTEŢI VOI!
1. Unde vreţi să ajungeţi astăzi? 29
2. Călătoria vieţii: planul pentru preluarea controlului desăvârşit asupra vieţii 54
3. Şapte tipare de comportament pentru o viaţă eficientă 84

PARTEA A II-A: MISIUNE, PASIUNE, PRODUCTIVITATE ŞI PUTERE
4. Destinaţia – succes: de ce vă aflaţi aici? 114
5. Viziuni, valori şi arta de a zbura 140
6. O viaţă bazată pe sistemul de valori: arta folosirii eficiente a timpului 170

PARTEA A III-A: ARTA DE A FACE AVERE
7. Capitol destinat numai bărbaţilor 196
8. Învăţaţi-vă copiii să devină domniţe şi cavaleri! 217
9. Iubiţi ceea ce faceţi, faceţi numai ceea ce vă place şi banii vor veni de la sine! 233
10. Puterea promisiunilor 264
11. Puterea unui mentor 283
12. Din mormânt spre slavă 306

BCU IAŞI ALEXANDRU IOAN CUZA UNIVERSITY LIBRARY

Mulţumiri

Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără contribuţia unor oameni de excepţie cărora vreau să le adresez mulţumirile mele. Vă mulţumesc din suflet că aţi dat viaţă acestei cărţi.

Sheryl Duncan – Îţi mulţumesc pentru învăţăturile pe care mi le-ai dăruit de-a lungul anilor. Înţelepciunea şi spiritul tău călăuzitor m-au ajutat să înţeleg că este mult mai important să aştepţi un timp ca să scrii o carte de valoare decât să te grăbeşti să scrii orice carte. Îţi mulţumesc că ai acceptat să trăieşti viaţa alături de mine. Ştiu că viitorul nostru împreună este luminos.

Wayne Roland – Îţi mulţumesc pentru că ai crezut în mesajul meu. Rareori oratorii au parte de o prietenie şi de o dăruire ca cele pe care mi le-ai dăruit tu de-a lungul anilor. Pot să spun cu tărie că parteneriatul pe care l-am încheiat cu tine, cât şi pasiunea pe care o depui ca mesajul nostru să ajungă la milioane de oameni sunt o adevărată binecuvântare. Îţi mulţumesc pentru imaginaţia, energia şi dorinţa de a schimba viaţa unei lumi întregi.

Robert C. Larson – Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să-mi modelez viziunea de ansamblu şi să-mi transform manuscrisul într-un produs finit. Eşti un maestru al artei „de a pune punctul pe i". Ca autor, nu-mi imaginez că aş fi putut lucra cu un scriitor mai bun. Mii de mulţumiri!

Sally Gavin – Îţi mulţumesc pentru creativitatea de care ai dat dovadă în realizarea acestei cărţi. Produsul finit este mult mai interesant şi mai eficient datorită eforturilor tale extraordinare.

Echipa mea – Îţi mulţumesc, *Amy Dickens*, pentru munca pe care ai depus-o pentru obţinerea tuturor licenţelor şi dreptu-

rilor de autor necesare publicării acestei cărţi. Vă mulţumesc, *Julia Gordon* şi *Vicky Way*, pentru sfaturile şi opiniile pe care mi le-aţi împărtăşit pe parcursul întregului proces de creare a acestei cărţi. Vă asigur pe toţi că, fără ajutorul vostru, opera mea nu ar fi văzut niciodată lumina tiparului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Promisiunile pe care le fac cititorilor mei

Promit:

1. Să vă ajut să faceţi diferenţa dintre locul în care vă aflaţi şi locul în care doriţi să ajungeţi.
2. Să vă ajut să creaţi o hartă *imbatabilă* a vieţii, care vă va conduce în locurile tainice ale puterii voastre şi prin intermediul căreia veţi ajunge la destinaţia dorită.
3. Să vă demonstrez cum vă puteţi menţine impulsul de a merge mereu înainte cu ajutorul unei liste care să cuprindă *principalele tipare de comportament necesare unui trai eficient.*
4. Să vă încurajez să credeţi în forţele voastre. Planurile şi listele nu sunt suficiente; ele trebuie „flancate" de o imagine de sine puternică, dar şi de un sistem de valori care să vă ridice moralul ori de câte ori vă aflaţi pe marginea prăpastiei.
5. Să vă demonstrez prin exemple concrete importanţa noţiunii de „exersare, exersare şi iar exersare". Să vă ajut să înţelegeţi şi să nu uitaţi cât veţi trăi că *cei mai bine plătiţi „jucători" din lume se antrenează mai mult decât joacă.*
6. Să vă conving de faptul că – atunci când veţi face ce vă place cu adevărat – banii, influenţa, respectul şi puterea de a-ţi atinge potenţialul maxim vor veni de la sine.
7. Să vă ajut să înţelegeţi că nu aveţi nevoie de mai mult timp ca să duceţi o misiune la bun sfârşit. Nu veţi avea niciodată la dispoziţie mai mult de 24 de ore, dar *supunerea* timpului este cheia *stăpânirii* timpului vostru – este un proces care nu se limitează doar la conceperea listei tradiţionale de priorităţi.

8. Să vă demonstrez că cei mai buni profesori se află chiar în preajma voastră: copiii, soţul/soţia, colegii de serviciu, bunicii, prietenii. Unul dintre secretele primordiale prin care puteţi deveni nişte aşi în viaţă este să învăţaţi să stăpâniţi arta de a fi *adevăraţi* părinţi, colegi şi prieteni.
9. Să vă ajut să vă calculaţi *bilanţul* şi să vă descoperiţi capitalul de care dispuneţi în realitate. Vă voi oferi – şi veţi învăţa să puneţi în aplicare – strategii care au trecut deja testul timpului ca să obţineţi succesul în afaceri şi în viaţă.
10. Să vă demostrez puterea extraordinară a repetării, în special dacă este corelată cu un model, un mentor şi un exemplu emulativ.
11. Să vă încurajez să vă exploataţi potenţialul la maxim cu ajutorul a zece promisiuni, pe care trebuie să vi le faceţi şi să le respectaţi pentru a vă bucura de recompense substanţiale.
12. Să vă reamintesc că – în ciuda faptului că banii, gloria şi succesul sunt importante – lucrurile pe care le adunăm în viaţă nu vor mai conta la un moment dat atât de mult. Moştenirea pe care o lăsăm în urmă este cea care contează cu adevărat. Ca să vă dezvoltaţi şi să vă „hrăniţi" puterea de a fi mereu cei din linia întâi trebuie să ştiţi unde mergeţi din clipa în care aţi câştigat cursa vieţii.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY

Cuvânt înainte

Foarte mulţi oameni ratează – la mustaţă – şansa de a obţine succesul în viaţă. Dorinţa de a ne bucura de acest succes, care ne oferă nu numai un standard ridicat de viaţă, ci şi un sistem de valori după care să ne conducem, a devenit obiectivul tuturor oamenilor din ziua de astăzi. Todd Duncan, în cartea sa *„Calea împlinirii personale"*, îi oferă cititorului şansa să cunoască şi să savureze acest succes.

Este o carte care apelează la raţiunea noastră, prezentându-ne un plan de bătaie logic şi sistematic, ce vă va satisface dorinţele sufletului. Ne oferă un mod inedit de abordare a vieţii şi a succesului, atingând toate aspectele importante ale existenţei umane, care sunt nişte condiţii *sine qua non* pentru obţinerea şi savurarea succesului raţional la care visăm cu toţii.

Un lucru extraordinar, prezent în această carte, îl constituie faptul că Todd joacă rolul de consilier personal al cititorului, care întâmpină greutăţi în drumul său, pune întrebări sau pur şi simplu vrea să ştie cum să dea dovadă de mai multă eficienţă în căutarea bunătăţilor şi valorilor vieţii. Todd Duncan aduce în discuţie conceptul pe care eu – personal – mi-am clădit cariera: puteţi avea tot ce vă doriţi în viaţă dacă vă ajutaţi semenii să-şi împlinească visurile. Dorinţa sa este aceea de a-şi ajuta semenii să obţină succesul în viaţă şi să devină cei mai buni. Acesta este obiectivul lui – fie că ţine un discurs, oferă consiliere unei persoane sau scrie o carte; el este omniprezent în toate ocaziile în care vă poate oferi un sfat sau vă poate învăţa ceva.

Todd Duncan este un individ obişnuit, care nu se ascunde în spatele unei măşti. Sintagma atât de bine cunoscută „Ochii nu te înşală" joacă un rol important în existenţa lui Todd.

Este un exemplu remarcabil în viaţa personală, familială şi profesională. Călătoria sa prin universul uman se desfăşoară într-un ritm cumpătat şi echilibrat. Când în calea sa se ivesc răspântii, nu numai că reuşeşte să le depăşească, dar le dezvăluie cititorilor lui calea prin care pot trece la rândul lor peste obstacolele vieţii. Este o carte extraordinară.

– Zig Ziglar

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Citiţi aceste rânduri!

Doctorul Viktor E. Frankl, unul dintre supravieţuitorii de la Auschwitz, unde a petrecut trei ani cumpliţi, dar şi al altor locuri ale morţii, conduse de nişte fiinţe ce nu pot fi numite oameni, a scris aceste însemnări despre viaţa în închisorile lui Hitler:

„Cei care au trăit în lagărele de concentrare îşi amintesc şi acum de oamenii care treceau printre barăci, oferind alinare şi dăruind altora ultima îmbucătură de pâine. Poate că au fost puţini la număr, dar ei sunt dovada vie a faptului că omului îi poţi lua orice în afară de un singur lucru: suprema libertate umană – dreptul de a-ţi alege propria atitudine în orice situaţie, dreptul de a-ţi alege propriul drum pe care să mergi până la capăt.

Şi poţi întotdeauna să faci alegerile pe care le vrei. Fiecare zi, fiecare oră îţi oferă şansa să iei o decizie – o decizie ce va determina dacă te vei supune sau nu forţelor care ameninţă să-ţi răpească sufletul, personalitatea, libertatea lăuntrică; dacă vei deveni sau nu marioneta circumstanţelor, renunţând la libertate şi demnitate pentru a îmbrăca straiele deţinutului tipic.

...Indiferent de condiţiile în care ne era dat să trăim, lipsa somnului, mâncarea insuficientă şi nenumărate modalităţi de exercitare a torturii, ce-şi lăsau puternic amprenta asupra minţii umane, determinându-i pe deţinuţi să reacţioneze într-un anumit fel, a devenit un lucru evident faptul că – în final – personalitatea pe care şi-o modela prizonierul era rezultatul unei decizii lăuntrice, nu doar al influenţelor malefice din lagăr. Aşadar, chiar şi

în aceste circumstanţe înfiorătoare, omul poate să decidă drumul pe care vrea să meargă – atât mental, cât şi spiritual.“

Mă cuprind fiorii ori de câte ori citesc aceste rânduri. Cum a fost viaţa în aceste condiţii? Cum a reuşit Frankl să supravieţuiască? Cum şi-a păstrat o perspectivă atât de optimistă asupra vieţii în condiţii de chin şi suferinţă? Sper să nu aveţi niciodată parte de calvarul pe care Frankl a fost nevoit să-l îndure în lagărele de concentrare naziste. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă *aţi fi fost* în locul lui? Cum aţi fi suportat mânia, teama şi traumele mentale şi fizice, care v-ar fi încătuşat în ghearele lor atunci când aţi fi văzut că prietenii sau rudele voastre intră la „duşuri“, dar nu se mai întorc niciodată? Am fi reuşit – eu sau voi – să luăm o hotărâre lăuntrică, ce ne-ar fi catapultat dincolo de ororile prezente şi ne-ar fi modelat atitudinea indiferent de aceste circumstanţe... în aşa fel încât ne-am fi putut alege propriul drum pe care să mergem? Poate că nu vom şti niciodată. Dar, în loc să speculăm despre trecut, mai bine ne-am îndrepta atenţia spre prezent şi viitor. Poate că nu aţi fost reduşi niciodată la statutul de animale, închişi într-un lagăr de concentrare, fără să ştiţi dacă veţi mai vedea vreodată răsăritul de soare, dar este posibil ca – uneori – să vă simţiţi prizonierii propriilor voastre temeri – ferecaţi într-o mare de dezamăgire, încătuşaţi, imobilizaţi de un sentiment de neputinţă, care vă împiedică să faceţi ceea ce vreţi să faceţi sau să deveniţi persoana pe care Dumnezeu Însuşi v-a hărăzit să fiţi.

Dacă v-aţi aflat pe marginea prăpastiei – sau dacă trăiţi în mocirla pe care v-am prezentat-o mai devreme – atunci această carte vă este destinată. Veţi regăsi în paginile ei speranţa, curajul, credinţa şi dragostea pe care le-aţi crezut cândva pierdute. Veţi descoperi idei, modele, hărţi, planuri şi cuvinte de

încurajare ce vă vor ajuta să găsiţi resursele la care să apelaţi mereu pentru a duce o viaţă de succes. În cazul în care credeţi că este vorba doar de un tratat teoretic despre succes, voi fi cât se poate de sincer. Cu puţin timp în urmă, când era vorba despre sentimente precum teama, neputinţa, descurajarea sau dezamăgirea, le cădeam mult prea uşor pradă, pentru că eram incapabil să apelez la valorile care sălăşluiau în adâncul sufletului meu. Nu eram în stare să iau hotărârile corecte, să-mi apreciez limitele sau să cred într-un Dumnezeu care mă iubea mai mult decât mă iubeam eu însumi. Firește, obiceiul de a consuma cocaină în valoare de 80.000 de dolari pe an nu mă ajuta prea mult.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY

Dacă...

Aţi obţinut deja succesul şi vreţi mai mult de la viaţă,

Sunteţi sclavii unui comportament care vă distruge,

Vreţi să înţelegeţi tâlcurile ascunse ale vieţii,

Sunteţi un părinte singur,

Sunteţi un director de vârstă mijlocie, aflat în căutarea unei alte direcţii de afaceri,

Sunteţi un părinte cu rude „vitrege",

Sunteţi o gospodină care încearcă să înfrunte provocările de pe frontul casnic,

Sunteţi înlănţuiţi într-o carieră fără perspective şi vreţi să scăpaţi,

Vreţi pur şi simplu să stăpâniţi puterea de a fi nişte aşi în tot ceea ce faceţi

Atunci această carte vă este destinată.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cum să vă clădiţi fundamentul pentru viaţa pe care v-o doriţi

„UNDE VREŢI SĂ AJUNGEŢI ASTĂZI?"
– Slogan al companiei Microsoft

PUTEREA: CAPACITATEA DE A ACŢIONA, DE A REALIZA SAU DE A PRODUCE CEVA
– Definiţie dată de dicţionarul Webster

Subiectul acestei cărţi este puterea... *puterea de a-ţi exploata potenţialul la maxim.* Vă oferă „reţeta" capturării acestei puteri extraordinare pentru a putea fi ceea vă doriţi să fiţi. Vă va ajuta să realizaţi astăzi lucruri, care – mâine, dar şi în anii ce vor veni – vă vor schimba viaţa radical. Iată o formulă care – bazată pe convingere şi disciplină – vă va echipa cu o putere uluitoare, ce vă va ajuta să vă transformaţi visurile în realitate:

Aceste cinci ingrediente de bază constituie moleculele interne care vă vor asigura energia fizică şi spirituală ca să realizaţi practic tot ce vă doriţi în viaţă. Poate că vă doriţi ca această energie să vă ajute să vă schimbaţi cariera sau să avansaţi în profesia pe care o aveţi în prezent. Poate că doriţi să găsiţi puterea de a slăbi, de a renunţa la băutură sau la droguri, de a câştiga mai mulţi bani, de a avea relaţii mai bune, de a dărui vitalitate şi intensitate căsniciei voastre sau de a

crea o moştenire pentru copiii voştri. Nu există limite care să stea în calea acestei puteri extraordinare. Ea vă poate asigura viitorul – acesta este aspectul cel mai important.

Nu există limite care să stea în calea acestei puteri extraordinare. Ea vă poate asigura viitorul – acesta este aspectul cel mai important.

De unde ştiu acest lucru? Cu ajutorul acestei puteri, am pus bazele unei companii, care a obţinut venituri în valoare de milioane de dolari, a influenţat sute de mii de vieţi şi mi-a adus – mie şi familiei mele – o avere considerabilă. Această putere m-a ajutat să evit falimentul şi să nu ajung în pragul sărăciei; m-a ajutat – acum 10 ani – să-mi controlez comportamentul negativ: consecinţa dependenţei mele de alcool şi de cocaină. Datorez acestei puteri uluitoare relaţia fericită pe care o am cu soţia mea, Sheryl, şi cu fiii mei, Jonathan şi Matthew. Cu ajutorul acestei puteri, mi-am asigurat viitorul şi mi-am creat un scut impenetrabil împotriva provocărilor şi tentaţiilor care îmi invadează viaţa în orice clipă. Pentru că mi-am asigurat prezentul şi mi-am ferecat trecutul, iar viitorul este mai luminos decât mi-aş fi imaginat vreodată că poate fi, am acum energia, pasiunea şi puterea de a-mi exploata potenţialul la maxim, iar voi îmi puteţi urma exemplul.

Această putere este – în mare parte – rezultatul relaţiei mele cu Dumnezeu. Lucrurile nu au stat aşa dintotdeauna. Ani de zile, am ignorat puterea pe care ţi-o poate oferi relaţia cu Creatorul nostru. În primii treizeci de ani de viaţă, deşi eram conştient de existenţa unui Dumnezeu, Îl consideram doar o simplă noţiune. La fel ca actorii Greciei antice, invocam, în momente de cumpănă, un „deus ex machina", rugându-mă să mă salveze dintr-o nouă încercare. Şi – la fel cum făceau grecii – după ce zeul lor cel bun înfăptuia o minune, îl închideam şi eu pe al meu într-un sertăraş din minte, pe care îl mai deschideam

în clipe de restriște. Am trăit ani de zile cu propriul meu „deus ex machina". Când aveam nevoie de Dumnezeu, Îl invocam, sperând din suflet că se mai afla în sertărașul Său și că va accepta să mă mai ajute o dată. Apoi, datorită unui har uman extraordinar, care se numește memorie selectivă, când lucrurile reveneau pe făgașul normal, uitam de Dumnezeu și de ajutorul Său și porneam din nou pe drumul meu. Îmi trăiam viața așa cum doream eu.

Apoi, s-a întâmplat minunea. Am trăit o transformare dramatică la vârsta de 30 de ani în Phoenix, Arizona, când am avut onoarea să petrec 15 minute în compania lui Zig Ziglar, unul dintre cei mai mari scriitori și oratori ai zilelor noastre. Mi-a spus că Dumnezeu nu mă veghea doar cu jumătate de normă și, de aceea, nici eu nu trebuia să-L slujesc doar cu jumătate de normă. Discuția pe care am avut-o cu Zig mi-a mers la inimă și, din acel moment, am încercat să urmez cuvintele înțelepte ale regelui Solomon, care – în urmă cu peste 3000 de ani – a spus în Cartea Proverbelor: „Încredințează-ți lucrările în mâna Domnului și îți vor izbuti planurile!... Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii." (16:3, 9)

CALEA SPIRITUALĂ

Principiile acestei cărți urmează două căi. Prima este *calea spirituală*. Sper din tot sufletul ca viața să vă fie influențată de o relație personală cu Creatorul nostru. Dacă veți stabili această relație, depinde numai de voi. Eu nu pot decât să vă împărtășesc convingerile și crezul ce îmi călăuzesc pașii prin viață. Dacă rândurile pe care le veți citi în paginile acestei cărți vă vor atinge coardele sensibile ale sufletului și vă vor ajuta să trageți concluzii noi, sunt convins că veți trăi o transformare radicală, ce va avea consecințe uluitoare asupra vieții voastre.

CALEA SUCCESULUI

Cea de a doua cale este *calea succesului*. Cartea conţine principii practice, legi, planuri şi hărţi care vă vor ajuta să descoperiţi adevăratele valori ale vieţii. Multe dintre aceste principii îşi au rădăcina în Biblie. Asta înseamnă că sunt eterne – sunt cele mai eficiente strategii despre succes pe care le veţi găsi vreodată. Dacă doriţi să vă „îmbogăţiţi" pe plan spiritual, fizic, financiar sau profesional, paginile acestei cărţi vă vor ajuta să sondaţi cu mai multă atenţie aceste domenii şi să deveniţi ceea ce v-aţi dorit întotdeauna să fiţi.

O ultimă observaţie: Veţi descoperi presărate printre rânduri idei de o valoare incontestabilă, care nu fac parte neapărat din carte, ci sunt gânduri menite să vă stimuleze sufletul şi imaginaţia, îndemnându-vă să citiţi mai departe. Aceste teme de meditaţie sunt vitale pentru succesul vostru viitor. Trataţi-le, aşadar, cu seriozitate! Când veţi da peste aceste idei surprinzătoare, luaţi imediat un creion şi treceţi la secţiunea intitulată „Plan de acţiune"! Aceasta este pagina destinată „temelor pentru acasă", căci aici vă veţi nota gândurile şi le veţi folosi apoi ca pe un plan organizat de acţiune.

Vă mulţumesc pentru că sunteţi dornici să vă investiţi timpul şi energia. Şi acum să pornim în călătoria care ne va oferi posibilitatea să explorăm... *Puterea de a ne exploata potenţialul la maxim!*

Faceţi bine de puteţi,
Oricând puteţi,
Aşa cum puteţi,
Oriunde vă aflaţi,
Tututor semenilor – de puteţi,
Atâta timp cât puteţi.
– *John Wesley*

Aceste şase versuri pline de
înţelepciune
vă vor determina să faceţi tot ce
puteţi ca să exploataţi
*Puterea de a fi mereu cei din linia
întâi!*

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA
I

Viitorul sunteţi voi!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
UNU

Unde vreţi să ajungeţi astăzi?

„Lanţul obiceiurilor se strânge prea uşor în jurul gâtului, până când devine imposibil să mai scapi din strânsoarea lui."
–Anonim

„Acţiunile pe care le facem în mod repetat ne reprezintă; perfecţiunea nu este, aşadar, o acţiune, ci un obicei."
–Aristotel

Porneam într-un turneu internaţional, care avea să ţină paisprezece zile şi în care aveam să vorbesc publicului din Australia. Odiseea mea trebuia să înceapă şi să se sfârşească la Sydney. Ne aflam la 10.000 de metri altitudine când căpitanul zborului 815, aparţinând companiei United Airlines, ne-a informat că nu mai aveam destul combustibil ca să ajungem la Sydney.

– Vom fi nevoiţi să aterizăm de urgenţă la Brisbane pentru alimentarea avionului ca să ajungem la destinaţia finală, continuă el.

Ne-a spus apoi că nu aveam de ce să ne facem griji, că era vorba doar de o măsură de precauţie, deoarece vremea la Sydney ameninţa să se strice şi era posibil să facem un ocol de vreo oră înainte de aterizare.

În timp ce stăteam pe aeroportul din Brisbane, mi-a trecut prin minte o idee extraordinară: mi-am dat seama că acelaşi

lucru li se întâmplă şi oamenilor – rămân fără combustibil şi nu mai pot ajunge la destinaţia finală. Un lucru şi mai trist este faptul că mulţi dintre ei nu ştiu cum îşi pot realimenta rezervorul pentru a-şi continua călătoria. Sunt mai multe motive. În primul rând, oamenii nu acordă atenţie „rezervorului" lor, care le oferă nenumărate informaţii referitoare la un dezastru iminent. Dar, indiferent de motive, rezultatul este acelaşi: fără combustibil, nimeni nu ajunge la destinaţia dorită.

După realimentarea avionului, am părăsit Brisbane ca să ne îndreptăm spre Sydney. Aşa cum prevăzuse pilotul, vremea era cumplită şi am fost nevoiţi să facem un ocol de 40 de minute până când ni s-a permis să aterizăm. În timp ce ne îndreptam spre sud, soarele începea să răsară, aruncând o lumină ciudată deasupra avionului. O imagine unică şi uluitoare mi se înfăţişă atunci înaintea ochilor. Cabina pilotului era învăluită într-o aură extraordinară, pictată în nuanţe de galben, alb şi albastru. Am respirat uşurat; am înţeles că Dumnezeu veghea deasupra noastră şi că nimic rău nu avea să ni se întâmple. Eram copleşit de priveliştea dinaintea mea, motiv pentru care am scris aceste cuvinte pe o agendă:

Pentru a ajunge în siguranţă la destinaţia dorită, ai nevoie de o cale luminată, de un mijloc de transport bine protejat şi de suficient combustibil.

Calea este viaţa. Mijlocul de transport sunteţi voi. Combustibilul este sistemul de valori şi de principii în care credeţi şi după care vă călăuziţi paşii în viaţă.

AVEŢI NEVOIE DE O CALE LUMINATĂ

Denis Waitley, unul dintre autorii şi oratorii mei preferaţi, a scris la un moment dat: „Oamenii preferă să-şi facă planuri de Crăciun sau de vacanţă în loc să-şi planifice viaţa." Vai!

Denis ştie să pună punctul pe „i". Oamenii par într-adevăr să navigheze aiurea prin viaţă, ancorând pe unde apucă, sperând că valurile se vor linişti, dar scufundându-se apoi din ce în ce mai mult. Conceptul de „planificare a vieţii" nici nu le trece prin minte. Speră că vor întâlni până la urmă ape mai line. Mă uimeşte şi acum faptul că atât de mulţi oameni inteligenţi nu par să facă absolut nimic ca să-şi planifice viaţa. Când nu ştim în ce ape ne scăldăm, ne agăţăm în general de tot ce întâlnim în cale.

Când vreţi să vă planificaţi viaţa, care este lumina ce vă ghidează paşii? Cândva, în timpul studiilor şi discuţiilor pe care le-am purtat cu colegii mei – Glenna Salsbury, autoarea lucrării „The Art of the Fresh Start" şi Kevin McCarthy, autorul volumului „The On-Purpose Person" – mi-am descoperit lumina ce îmi va ghida pentru totdeauna paşii, explorând următoarele patru gânduri:

1. *Care este scopul meu în viaţă şi de ce mă aflu aici?*
2. *Care este viziunea mea şi spre ce destinaţie mă îndrept?*
3. *Care este misiunea mea şi cum o voi duce la bun sfârşit?*
4. *Care este sistemul meu de valori şi cum îl voi pune în aplicare?*

„Oamenii preferă să-şi facă planuri de Crăciun sau de vacanţă în loc să-şi planifice viaţa."
Denis Waitley

AVEŢI NEVOIE DE UN MIJLOC DE TRANSPORT BINE PROTEJAT

În 1900, oraşul Galveston din Texas a fost inundat de un val de flux care a provocat multe pierderi de vieţi omeneşti, dar şi foarte multe pagube materiale. Curând după aceea, oamenii au angajat un inginer care trebuia să proiecteze un dig ce avea să reziste în faţa oricărei furtuni viitoare. Siguranţa

oraşului, nu costul digului, era acum principala prioritate. Proiectul s-a finalizat în 1904. Digul se întindea pe o distanţă de cinci mile şi avea peste un metru înălţime. Inginerul afirma cu tărie că nici o furtună – indiferent cât de puternică avea să fie – nu-l va afecta. Ani mai târziu, în timp ce lucra la un proiect în Alaska, a primit o telegramă în care i se spunea că un alt val de flux a măturat practic oraşul Galveston şi a dărâmat digul. Întorcându-se spre un partener de afaceri, inginerul îi spuse cu încredere:

– Digul acela a fost construit ca să dureze o veşnicie. Trebuie să fie o greşeală.

Şi avea dreptate. Telegrama oferea informaţii eronate. Astăzi, digul înfruntă marea cu aceeaşi fermitate ca Stânca din Gibraltar, protejând oraşul Galveston.

În acelaşi fel în care acest dig indestructibil protejează o întreagă comunitate, mijlocul vostru de transport, alcătuit din carne şi sânge, tendoane şi muşchi – trupul vostru – trebuie să fie la fel de bine protejat pentru a parcurge distanţa pe care o doriţi. Corpul uman este o maşinărie extraordinară. El poate să realizeze lucruri inimaginabile, să treacă printre obstacole considerate impenetrabile şi să obţină rezultate aparent imposibile. Odată ce „am gustat" din rezultatele pozitive ale muncii noastre, nu vom mai fi niciodată aceiaşi. Juristul eminent Oliver Wendell Holmes spunea cândva: „Mintea umană – în momentul în care este amplificată de o idee nouă – nu va mai reveni niciodată la dimensiunile originale." În momentul în care ne îndreptăm spre alte direcţii, formându-ne obiceiuri noi şi disciplinându-ne eforturile, putem spune – fără îndoială – că ne aflăm pe drumul cel bun şi ne apropiem de destinaţia dorită. Care este sursa voastră de protecţie? Ce diguri vă înconjoară şi în ce adăposturi vă refugiaţi pe timp de furtună?

Adevărul este că vă aflaţi în locul în care vă aflaţi datorită hotărârilor pe care le-aţi luat, pe care le luaţi sau nu le luaţi.

AVEŢI NEVOIE DE COMBUSTIBIL SUFICIENT PENTRU A AJUNGE LA DESTINAŢIA DORITĂ

Există două componente importante în această analogie a „combustibilului": în primul rând, trebuie să vă umpleţi rezervorul cu combustibilul potrivit; şi în al doilea rând, trebuie să aveţi combustibil suficient pentru toată călătoria. Foarte mulţi oameni îşi alimentează „vehiculele" cu combustibil necorespunzător şi apoi au pană. Alţii, deşi îşi cumpără combustibilul potrivit, nu acordă atenţie indicatorului de benzină. Continuă să apese pe acceleraţie până descoperă că au rămas fără benzină. Veţi învăţa din paginile acestei cărţi cum să citiţi toate „indicatoarele" vehiculului vostru, pentru a elimina orice posibilitate de a face pană.

UMPLEŢI GOLUL!

Cei mai mulţi oameni nu se află în locul în care îşi doresc să fie. Viaţa lor se caracterizează prin frustrări şi disperare, pentru că nu-şi pot realiza planurile, nu-şi pot împlini obiectivele, iar relaţiile lor cu cei din jur se află într-un punct mort. Fie rămân fără combustibil, fie – dacă ajung la destinaţie – descoperă că au greşit adresa. În momentul în care acest lucru se repetă la nesfârşit, ajung să renunţe la tot mai multe obiective, deoarece o schimbare de comportament sau de mentalitate – cred ei – i-ar costa prea mult.

Acum, pentru că ştim care este problema, care este soluţia pentru a obţine tot ce ne dorim de la viaţă? Vestea bună este că nimic nu stă în calea voastră ca să deveniţi persoana pe care doriţi să o întruchipaţi. Adevărul este că vă aflaţi în locul în care vă aflaţi datorită hotărârilor pe care le-aţi luat, pe care le luaţi sau nu le luaţi. Dacă vreţi să obţineţi rezultate complet diferite de cele pe care le-aţi avut până acum, trebuie să vă alcătuiţi un sistem diferit de valori, în funcţie de care să

luaţi hotărârile corecte. Dacă vă bazaţi în luarea deciziilor voastre pe un plan bine stabilit, alimentat de combustibilul corespunzător, având o destinaţie clară în mine, atunci veţi obţine rezultatele scontate. Combustibilul constă în înţelegerea scopului vostru în viaţă şi în punerea în practică a valorilor voastre.

CE SE AFLĂ ÎN CUTIE?

În cărţile sale – *„Halftime"* şi *„Game Plan"* – autorul şi omul de afaceri Bob Buford face următoarele comentarii despre scopul şi sistemul nostru de valori:

„Mike Kiami este consilier în domeniul planificărilor strategice. Este un om inteligent, intuitiv şi exigent. Despică problemele până la miez. Nu crede în Dumnezeu, dar pot să spun cu certitudine că – cel puţin, în ceea ce priveşte viaţa mea – Dumnezeu şi-a îndeplinit misiunea prin intermediul lui Mike Kiami.

Am apelat la Mike pentru că doream să mă ajute să-mi concep un plan de viaţă, acesta fiind, de altfel, şi obiectul afacerilor sale: planurile strategice. Voiam să-mi arate cum să-mi trăiesc viaţa în aşa fel încât să nu fiu «bântuit» mai târziu de ideea că pierdusem sau ratasem ceva. Nu ştiam ce puteam să pierd, de aceea apelam la serviciile lui.

I-am pus lui Mike o sumedenie de întrebări: Ce să fac cu viaţa mea? Cum pot să dau dovadă de mai multă eficienţă? Unde să-mi investesc timpul, talentul şi valorile? Care este viziunea ce îmi modelează acţiunile? Cine sunt? Unde mă aflu? Unde merg? Cum ajung la destinaţia dorită?

După această cascadă de întrebări, Mike mi-a pus o singură întrebare – simplă, dar pătrunzătoare: «Ce se află în cutie?» Asta mă întreba un consilier în domeniul planificărilor strategice? Habar nu aveam la ce se referea şi l-am rugat să mă lămurească.

«Nu pot să-ţi concep un plan de viaţă dacă nu-ţi identific motorul care o pune în mişcare. Te ascult de câteva ore şi încerc să-mi dau seama ce se află în cutie. Este vorba fie de bani, fie de Iisus Christos. Dacă îmi spui pe care dintre aceste două aspecte îl alegi, îţi voi spune implicările pe care le presupune alegerea ta. Dacă însă nu ştii ce decizie să iei, atunci vei pendula mereu între aceste două valori, trăind într-o permanentă confuzie.»

Nimeni nu mi-a pus vreodată o întrebare atât de importantă într-o manieră atât de directă. Şi avea dreptate. Doream să-mi închin viaţa lui Iisus, dar doream – pe de altă parte – să obţin şi succesul financiar. Credeam că cele două aspecte mergeau mână în mână şi – într-un fel – chiar aşa şi era. Dar motivul pentru care eram tulburat de un sentiment de nesiguranţă îl constituia faptul că încercasem să pun două lucruri în aceeaşi cutie."

SECRETUL UNEI VIEŢI DE SUCCES

În timp ce explorați calea succesului vostru, trebuie să vă dezvoltați puterea observației. Unul dintre elementele definitorii ale procesului de „captare" a puterii de a vă exploata potențialul la maxim îl găsim în dezvoltarea caracterului vostru. Caracterul se naște din originalitate. De aceea, managementul activității împreună cu sistemul vostru de valori creează originalitatea, care vă oferă această putere. *Aceasta este sămânța comportamentului eficient.* Este un principiu care vă aduce mereu pe linia de plutire.

Progresul vostru în viață depinde de caracterul personal. Din aceste principii ale caracterului fac parte integritatea, sinceritatea, demnitatea, credința, repetiția, răbdarea, talentul, perfecțiunea, eforturile și dorința de a ajuta. Deși le-am catalogat cu titlul de „principii", ele trebuie să joace un rol activ în viața voastră. În acest fel, vor avea puterea să vă direcționeze cursul vieții. Elementul central al caracterului vostru îl constituie integritatea personală – nu trebuie doar să faceți

Adevăratul motor al vieții, forța motrice care vă alimentează puterea lăuntrică se bazează pe acțiunile și opiniile voastre, pe sistemul vostru de valori, care vă reflectă caracterul și personalitatea.

promisiuni, ci să le și îndepliniți. De aici izvorăște puterea voastră lăuntrică. Adevăratul motor al vieții, forța motrice care vă alimentează puterea lăuntrică se bazează pe acțiunile și opiniile voastre, pe sistemul vostru de valori, care vă reflectă caracterul și personalitatea. Vorbind despre caracter, Katharine Hepburn spunea: „Ca să-ți păstrezi caracterul intact, nu-ți poți mânji mâinile cu fapte murdare."

SESIUNEA ESTE MEREU DESCHISĂ

„Lipsa de știință este o pagubă,
și cine aleargă neghiobește înainte, o nimerește rău." (Proverbe 19:2)

Acest mesaj este o rețetă care a trecut testul timpul. De-a lungul anilor, oamenii au încercat să schimbe rețeta, dar nu au obținut succesul pe care și-l doreau. S-au împotmolit pe drum. Au mai scos din ingrediente, nu au făcut pașii necesari, au grăbit procesul și au urmat niște scurtături care le promiteau succesul imediat. Rezultatul nu a fost niciodată cel scontat. Ca să te bucuri de o viață frumoasă – și de succes – trebuie să respecți niște condiții *sine qua non*.

Când eram copil, tata mi-a cumpărat o mașinuță pe care trebuia să o asamblez. Era un Chevrolet Corvette. Nu voi uita niciodată imaginea ei frumos colorată de pe cutie. Abia așteptam să construiesc modelul ca să-l așez pe un raft în camera mea. Am desfăcut nerăbdător cutia, am împrăștiat piesele și – după ce am aruncat o privire sumară instrucțiunilor – am hotărât

să grăbesc procesul de asamblare a maşinuţei. Aceasta este greşeala numărul unu! Am două amintiri legate de maşinuţa aceea: în primul rând, piesele s-au dezlipit foarte repede pentru că nu i-am acordat cleiului timpul necesar să se usuce şi să le lipească aşa cum trebuie. În al doilea rând, „măiestria" cu care am vopsit-o în final lăsa mult de dorit. Un alt motiv foarte simplu: nu am vopsit piesele pe rând ca apoi să le las să se usuce. Eu am asamblat mai întâi maşinuţa şi apoi am încercat să o vopsesc pe de-a-ntregul. Eram un copil grăbit, dornic să termin treaba cât mai repede cu putinţă. Ştiam ce trebuia să fac – sau, cel puţin, aşa credeam.

Deoarece viaţa este rezultatul experienţelor noastre colective, este important să cultivăm semînţele care dau viaţă recoltelor pe care le dorim.

Povestea mea vi se pare asemănătoare cu cele trăite de voi? Proverbul – „Graba strică treaba" – este cât se poate de adevărat. Spunem adesea că nu avem timp să facem un lucru bine de la bun început, dar găsim timpul, energia şi răbdarea să luăm totul de la capăt. Aceasta este problema „scurtăturilor". Încercăm să mergem mai repede ca în final să fim opriţi pe drum. Apelăm la tot felul de reţete de slăbit, care ne oferă succesul imediat, ca în final să recuperăm kilogramele pierdute – alături de alte câteva kilograme în plus. Încercăm să luăm testele şi examenele tocind materia, nu analizând-o în profunzime. Încercăm să apăsăm din ce în ce mai tare pedala de acceleraţie ca să ajungem mai repede la destinaţia dorită. Încercăm să ne menţinem căsnicia pe linia de plutire, oferindu-i partenerului de viaţă câte o felicitare, o cutie de bomboane sau un dar scump. Încercăm să accelerăm ritmul de creştere a florilor udându-le prea mult. Folosesc pronumele personal „noi", pentru că sunt convins că aceste experienţe nu vă sunt deloc străine. De aceea, vă sfătuiesc să vă gândiţi la următoarele lucruri:

CEA MAI BUNĂ MODALITATE PRIN CARE PUTEȚI SĂ MERGEȚI REPEDE ESTE SĂ MERGEȚI ÎNCET

În capitolul destinat galatenilor, apostolul Pavel a transmis bisericilor din Galateea, o zonă din Grecia antică, niște adevăruri copleşitoare. El a observat un comportament care era în dezacord cu credinţa în Dumnezeu pe care oamenii o afişau. S-a adresat în mod deosebit unui grup de „agitatori", care au încercat să înşele biserica şi pe adepţii ei cu privire la cerinţele impuse de credinţa lor. Dintre toate învăţăturile sale, cuvintele „Omul culege ceea ce cultivă" au devenit celebre. Şi se aplică la fel de bine şi în ziua de astăzi. Deoarece viaţa este rezultatul experienţelor noastre colective, este important să cultivăm seminţele care dau viaţă recoltelor pe care le dorim. Cu toţii plantăm nişte seminţe. Întrebarea numărul unu este: plantăm oare seminţele care ne vor dărui viaţa, succesul, împlinirea şi puterea de a spune ce vrem? Întrebarea numărul doi: suntem dornici să ne tratăm recolta cu răbdare şi să recunoaştem că însămânţarea şi recoltarea sunt două lucruri complet diferite?

Jeffrey Meyer este autorul unei cărţi sugestiv intitulate *„If You Can't Find the Time to Do It Right, When Will You Find the Time to Do It Over?* " Iată o problemă bine pusă: „Dacă nu aveţi timp să faceţi bine un lucru de la bun început, când veţi mai avea timpul să luaţi totul de la capăt?"! Deşi nu este bine să credem că am atins perfecţiunea, este benefic ca toate acţiunile noastre să fie dirijate de ideea perfecţiunii. Acesta este un scop nobil. Începând de astăzi, vă sugerez să faceţi tot ce vă stă în putinţă să atingeţi perfecţiunea în toate acţiunile voastre, ca să obţineţi ce vă doriţi în viaţă şi să deveniţi ceea ce aţi fost hărăziţi să deveniţi.

„Scurtături" care ucid autenticitatea

Timp de multe secole, perlele adevărate se vindeau la preţuri exorbitante, din cauza rarităţii lor. Oamenii cercetau cu

atenţie nenumărate scoici înainte de a le descoperi pe cele care conţineau râvnitele comori. Apoi, deodată, piaţa a fost invadată de perle preţioase. După mai multe investigaţii, misterul acestei invazii de perle a fost dezlegat. Nişte indivizi cu spirit întreprinzător au descoperit că – dacă în carnea fragedă a scocii îşi face sălaş un obiect străin – aceasta îl acoperă cu un strat strălucitor asemănător perlelor adevărate pentru a elimina sursa de disconfort. Hotărându-se să ajute natura, aceşti oameni au accelerat procesul introducând în interiorul scoicii mărgeluţe sau alice. Când scoicile dădeau naştere acestor „perle", ele erau adunate cu grijă. Oamenii bogaţi au devenit, cu toate acestea, suspicioşi şi au insistat ca bijuteriile strălucitoare să fie supuse unor teste speciale. Deşi în exterior păreau perfecte, testele au dovedit că erau false, căci miezul lor îl constituia sticla sau plumbul.

Caracterul autentic versus caracterul fals. Ce înseamnă pentru voi noţiunea de autenticitate? Cădeţi pradă uneori dorinţei de a înşela? O modalitate sigură prin care puteţi distruge procesul de dezvoltare a puterii de a fi mereu cel mai bun este alegerea „scurtăturilor" – a acţiunilor care, în final, vă vor împiedica să vă realizaţi obiectivele în viaţă. Gândiţi-vă o clipă la următoarele categorii! Notaţi apoi „scurtăturile" pe care le urmaţi şi care vă împiedică să ajungeţi la destinaţia dorită!

Planul spiritual

_____

_____

_____

Planul familial

_____

_____

_____

Planul fizic

Planul profesional

Planul financiar

Cum ar arăta viaţa mea fără „scurtături"?

Ce schimbări aveţi de gând să înfăptuiţi în aceste domenii după ce aţi recunoscut faptul că „scurtăturile" nu vă oferă rezultatele scontate?

Planul spiritual

Planul familial

Planul fizic

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Planul profesional

_____

_____

_____

Planul financiar

_____

_____

_____

TREI LEGI FUNDAMENTALE PENTRU OBȚINEREA SUCCESULUI

Dacă v-aș da o minge de fotbal, cât de departe ați putea să o aruncați? 30 de metri? 50 de metri? 60 de metri sau poate chiar și mai mult. Dar dacă mingea ar fi dezumflată? Cât de departe ați putea să o aruncați? Poate 10 sau 20 de metri. Care este diferența? Ce importanță are dacă mingea este sau nu umflată? Foarte simplu: dacă nu are aer în ea, mingea își pierde toate caracteristicile – principiul aerodinamic, capacitatea de a sări, echilibrul și forța de propulsie. Este complet inutilă.

Dacă vreți să aveți puterea de a atinge perfecțiunea, trebuie să fiți „propulsați" de acest aer vital, care „animă" mingea de fotbal. Fără ajutorul lui, nu veți putea parcurge distanța până la destinația dorită. Ați fi un alt exemplu de „minge dezumflată", care – deși a fost proiectată să zboare spre înălțimi uluitoare – zace înfrântă la pământ. Studiați, așadar, cele trei legi fundamentale pentru obținerea succesului! Dacă vor fi bine puse în aplicare, aceste legi vă vor oferi rezultatele scontate. Nu au nevoie de circumstanțe speciale și nici de un coeficient de inteligență astronomic. Nu trebuie decât să le înțelegeți mecanismul de funcționare și apoi să le puneți în aplicare. În timp ce le studiați, puneți-vă următoarea întrebare: Cum se va schimba viața mea dacă voi pune în practică aceste legi și le voi transforma într-o parte integrantă din viața mea?

Toate acțiunile pe care le faceți ca să obțineți viața pe care o doriți sunt consecința reacțiilor voastre în fața situațiilor trecute și prezente. În eventualitatea unui eșec, cei care obțin ce-și doresc de la viață nu dau vina pe circumstanțe.

O modalitate prin care puteți obține viața pe care o doriți este atât să vă asumați responsabilitatea acțiunilor voastre și a consecințelor acestora, cât și să înțelegeți că modul vostru de comportament este chintesența opțiunilor și deciziilor pe care le luați, nu rezultatul circumstanțelor exterioare. Succesul este o misiune lăuntrică. Toate acțiunile pe care le faceți ca să obțineți viața pe care o doriți sunt consecința reacțiilor voastre în fața situațiilor trecute și prezente. În eventualitatea unui eșec, cei care obțin ce-și doresc de la viață nu dau vina pe circumstanțe. Circumstanțele noastre sunt asemănătoare. Cu toții am fost influențați de condițiile de viață în care am crescut, de trecut, copilărie, părinți, profesori, divorțuri, căsnicii sau de oameni care – într-un fel sau altul – ne-au adus anumite prejudicii. Un prieten îmi spune adesea că o amintire frumoasă este cea în care ignorăm evenimentele trecute pe care nu le putem controla. Indiferent cât de vitrege au fost sau sunt aceste circumstanțe ale vieții voastre, le puteți depăși ca să deveniți niște indivizi cu puteri nelimitate, deoarece puteți atinge un nivel de gândire care vă propulsează dincolo de aceste circumstanțe spre sfere spirituale inimaginabile. Odată ajunși aici, modul de gândire nou adoptat va genera tipare de comportament complet diferite, bazate pe aspectele pe care acum le considerați extrem de importante. Să vă dau un exemplu!

Mitchell este prietenul meu – întruchiparea responsabilității desăvârșite. În ziua de 19 iunie 1971, Mitchell se plimba prin San Francisco cu motocicleta sa nou-nouță. Era în al

nouălea cer, pentru că trăia un vis pe care îl avusese de mic copil. În dimineaţa aceea, pilotase singur avionul pentru prima dată. Visul său nu avea să dăinuiască însă prea mult timp. Mergea pe bulevardul Van Ness când un camion a virat la dreapta, lovindu-l din plin. În urma impactului puternic, a suferit o ruptură de bazin şi o fractură a braţului stâng. Coşmarul nu s-a oprit aici, pentru că rezervorul de benzină s-a spart, iar combustibilul s-a împrăştiat peste tot. Într-o clipă, Mitchell şi motocicleta sa au luat foc.

Mai târziu, la spital, doctorii au spus că Mitchell avea „şanse minime de supravieţuire". Având arsuri în proporţie de 65%, prietenul meu se lupta între viaţă şi moarte. „Nu-mi amintesc nimic din primele două săptămâni de spitalizare" – povesteşte el – „pentru că am intrat în comă. Practic, tot corpul meu – cu excepţia capului, care a fost protejat de cască şi a bustului, apărat şi el de geaca de piele – era carne vie."

După o lungă perioadă de spitalizare, după nenumărate intervenţii chirurgicale şi foarte multă terapie fizică, Mitchell a supravieţuit. Acum viaţa sa este complet diferită. După patru ani de la nefericitul incident, Mitchell a devenit pilot, fiind nevoit să ia din nou lecţii de zbor. În ziua de 11 noiembrie 1975, s-a oferit să zboare împreună cu alţi patru prieteni de pe aeroportul Gunnison spre Crested Butte, Colorado.

Pentru a vă schimba viaţa, trebuie să faceţi alegeri noi şi să luaţi decizii diferite.

După ce a curăţat gheaţa de pe aripile aparatului de zbor Cessna 206, lăsându-l puţin în bătaia soarelui pentru a topi orice rămăşiţă de gheaţă, el şi prietenii săi au decolat. La 30 de metri înălţime, Mitchell şi-a dat seama că avionul avea o problemă, aşa că – având încă în vizor pista de decolare – a luat hotărârea critică de a ateriza forţat. Dar când a încercat manevra, avionul nu i-a ascultat comanda. Altfel spus, aripile nu l-au ajutat să se ridice, motiv pentru care avionul s-a oprit în aer şi apoi a plonjat spre pământ.

Impactul aterizării a fost cumplit pentru Mitchell şi cei patru pasageri ai săi. Deoarece trenul de aterizare nu s-a retras, a fost primul care a absorbit şocul. Una dintre roţi a fost distrusă complet şi din această cauză – la aterizare – avionul s-a înclinat spre dreapta. Astfel, benzina s-a împrăştiat peste aripi. Temându-se că vor sări în aer, Mitchell le-a strigat prietenilor săi:

– Afară! Ieşiţi cu toţii afară!

Mitchell a încercat să-şi urmeze prietenii, dar picioarele nu i-au mai dat ascultare. Mai târziu, a aflat că îşi zdrobise vertebra T-12. După o examinare serioasă, doctorul i-a pus diagnosticul:

– Domnule, se pare că nu vei mai putea să mergi niciodată. Vei rămâne ţintuit într-un scaun cu rotile.

Aceste situaţii tragice ar zdruncina oricui hotărârea de a pune în aplicare legea responsabilităţii. Dar Mitchell nu a permis niciodată circumstanţelor să-i dicteze acţiunile. Acum, 20 de ani mai târziu, este încă ţintuit într-un scaun cu rotile, incapabil să meargă, înlănţuit într-un corp căruia îi lipsesc degetele de la mâini şi de la picioare şi cu un chip distorsionat în urma rănilor suferite. Cu toate acestea, a ajuns să trăiască o viaţă frumoasă, câştigând milioane de dolari din afacerile sale şi folosindu-şi experienţele de viaţă ca să-i ajute pe cei din jur să ia hotărâri mult mai bune. În timp ce scriu despre viaţa şi relaţia mea cu el, privirea îmi este atrasă de un rând scris de mână, ce reprezintă filozofia de viaţă a lui Mitchell:

Nu circumstanţele contează, ci reacţia ta în faţa lor.

Controlaţi-vă deciziile pe care le luaţi şi vă veţi controla destinul! Lucrurile care doriţi sau nu doriţi să vi se întâmple

în viaţă nu sunt corelate cu situaţiile externe. Pentru a vă schimba viaţa, trebuie să faceţi alegeri noi şi să luaţi decizii diferite.

A doua lege: Legea cauzei şi a efectului

Legea cauzei şi a efectului vă ajută să conştientizaţi lucrurile pe care doriţi să le realizaţi în viaţă – un proces care începe prin dezvoltarea puterii de a face observaţii obiective. „Ochiul maestrului face mai mult decât mâinile sale" – spune Benjamin Franklin. „Să vezi lumea într-un grăunte de nisip şi paradisul într-o floare sălbatică, să ţii infinitul în căuşul palmei şi să descoperi eternitatea într-o oră – aceasta este puterea şi înţelepciunea care se nasc din cultivarea artei de a observa" – spunea William Blake. Obiceiul de a face observaţii obiective te obligă să-ţi analizezi comportamentul, iar dacă acesta este eficient şi pozitiv, atunci ţi-ai identificat sistemul de valori. Toate acţiunile noastre se bazează pe un sistem de valori. Culegi întotdeauna ceea ce cultivi. Dacă recolta este dezastruoasă, trebuie să ai o discuţie serioasă cu cel care a cultivat seminţele.

Gândiţi-vă puţin la următoarele scenarii, care ilustrează foarte bine legea cauzei şi a efectului:

Mănânci prea mult şi te mai întrebi de ce eşti atât de gras.

Bei prea mult şi te mai întrebi de ce te simţi obosit şi hărţuit de dureri cumplite de cap.

Nu pui nici un ban deoparte şi te mai întrebi de ce eşti în pragul falimentului.

Nu petreci timpul cu partenerul tău de viaţă sau cu copiii tăi şi te mai întrebi de ce sunt distanţi faţă de tine.

„Să vezi lumea într-un grăunte de nisip şi paradisul într-o floare sălbatică, să ţii infinitul în căuşul palmei şi să descoperi eternitatea într-o oră – aceasta este puterea şi înţelepciunea care se nasc din cultivarea artei de a observa."

Nu cauţi perspective de afaceri şi te mai întrebi de ce nu ai destule afaceri.

Nu-ţi pregăteşti angajaţii ca să obţină succesul în beneficiul lor, dar şi al companiei tale şi te mai întrebi de ce pleacă în altă parte.

Nu încerci să auzi Cuvântul Domnului şi te mai întrebi de ce nu simţi prezenţa lui Dumnezeu în preajma ta.

Vai! Este atât de simplu! Muncim cu toţii din greu, dar nu ca să ne transformăm visurile în realitate. Când recunoaştem efectele negative ale unor planuri bine elaborate, încercăm adesea să le corectăm, strâmbând din nas şi încercând să ne convingem că vom face totul mult mai bine data viitoare. Deşi s-ar putea să obţinem rezultate – pe termen scurt, vom relua, fără să ne dăm seama, tiparele comportamentului negativ. Soluţia? Una dintre cele mai eficiente modalităţi prin care ne putem perfecţiona rezultatele pe care dorim să le obţinem în viaţă este să ne corelăm acţiunile cu un sistem de valori bine definit. Când sistemul de valori este bine definit, ne va fi mult mai uşor să luăm deciziile corecte.

Obiceiurile pe care ni le formăm nu produc efectele sau rezultatele pe care ni le dorim. Noi nu facem acest lucru în mod intenţionat. Dar ne alegem câte o zonă de confort în care nu mai ţinem seama de sistemul de valori şi nu mai suntem conştienţi de deciziile pe care le luăm.

În cartea lor – *„Breaking Outside of the Box"* – scriitorii Mike Vance şi Diane Deacon numesc acest fenomen „nongândire". Asta presupune trecerea la acţiune fără să ne gândim

la consecinţe – fie ele pozitive sau negative. Analizând cu mai multă atenţie rezultatele sau consecinţele, înainte de a trece la acţiune, putem urca o treaptă mai sus spre atingerea succesului absolut. Acest lucru este valabil pentru toate domeniile vieţii noastre.

Când sistemul de valori este bine definit, ne va fi mult mai uşor să luăm deciziile corecte.

A treia lege: Legea repetiţiei

Nimic nu se transformă într-un obicei fără implicarea primelor două legi: legea responsabilităţii şi legea cauzei şi a efectului, dar ele nu sunt suficiente. Obiceiurile devin obiceiuri numai dacă punem în aplicare legea repetiţiei. Când acţiunile vă sunt corelate cu scopurile, valorile şi obiectivele şi înţelegeţi puterea care se naşte din interacţiunea lor, va fi mult mai uşor să transformaţi un tipar de comportament într-un obicei – cu ajutorul legii repetiţiei. Să vă dau un exemplu din propria experienţă de viaţă!

Cu un an înainte de a mă căsători, am hotărât să-mi schimb radical viaţa. Eu şi Sheryl, viitoarea mea soţie, trecuserăm printr-o perioadă extrem de dificilă, când priorităţile noastre s-au pierdut în negura ceţii. Succesul nostru financiar combinat cu stilul nebun de viaţă al anilor '80 ne-a condus pe un drum înşelător, presărat cu plăceri periculoase: cocaina şi alcoolul. Ne formaserăm un obicei care presupunea că, patru zile pe săptămână, consumam cocaină şi alcool, „condimentate" cu 20 sau chiar 30 de ţigări pe noapte. Nu ne-a trebuit prea mult ca să devenim dependenţi de ele.

Nu voi uita niciodată clipa în care totul s-a schimbat. Era miezul nopţii şi îmi amintesc că mă simţeam invincibil – eram mai puternic decât Dumnezeu Însuşi – când m-am hotărât să ies afară ca să fac jogging. Chiar dacă inima îmi bătea cu putere din cauza abuzului de cocaină, am plecat să alerg. Când m-am

Ne formaserăm un obicei care presupunea că, patru zile pe săptămână consumam cocaină şi alcool, „condimentate" cu 20 sau chiar 30 de ţigări pe noapte.

întors acasă, am simţit o durere puternică în piept. Nu am suferit un atac de cord, dar pulsul era atât de rapid, încât inima mă durea la fiecare bătaie. A doua zi, am citit un articol de care s-ar putea să vă aduceţi aminte: vedeta jocului de baschet din Maryland, Len Bias – care tocmai fusese selectat de Boston Celtics să facă parte din echipa NBA – murise din cauza unei supradoze de cocaină.

Acesta a fost sunetul de alarmă pentru Todd Duncan... omul care se credea invincibil. Ştiam că trebuia să mă gândesc serios la problema mea, dar oare chiar aveam de gând să-mi schimb viaţa? Sau treceam printr-un moment de panică, ce va dispărea în curând? Care erau opţiunile mele? Unde sau cui trebuia să cer ajutor? Vorbisem adesea cu Sheryl despre credinţa noastră în Dumnezeu, dar Creatorul nu se implicase prea mult în viaţa noastră. Eram prea ocupaţi să câştigăm bani, să facem dragoste şi să savurăm viaţa din plin. Deodată însă lumea noastră s-a prăbuşit. Două săptămâni mai târziu, am fost concediat din postul pe care îl ocupam – un post foarte bine plătit. Deşi nu mi s-a spus niciodată, sunt convins că această concediere a fost rezultatul consumului de droguri şi al efectelor negative ce se resimţeau la locul de muncă. Timp de 12 luni, nu am mai avut nici un control asupra vieţii mele şi – acum mai mult decât oricând – mă simţeam neputincios, disperat şi neajutorat în lupta cu drogurile. Când m-am hotărât să-mi asum responsabilitatea pentru acţiunile mele, am reuşit să identific circumstanţele negative ale vieţii mele şi am înţeles mecanismul de funcţionare a legii cauzei şi a efectului. Am înţeles că singura modalitate prin care aveam să nimicesc aceste obiceiuri nocive era să-L rog pe Dumnezeu să-mi dea puterea să lupt până la capăt.

Biblia ne promite că Domnul ne va întinde mereu o mână de ajutor şi ne va călăuzi paşii în căutarea adevărului. Am ajuns să cred cu tărie în aceste cuvinte şi să accept oferta puterii divine. Credeam că Domnul va reuşi să-mi schimbe comportamentul şi mă va ajuta să renunţ la aceste obiceiuri periculoase.

A fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Am aflat că – pentru a obţine rezultate pozitive – aveam nevoie de un partener animat de ideea responsabilităţii. Din fericire, Sheryl se hotărâse şi ea să renunţe la droguri; nu eram singur, aşadar, în lupta mea împotriva acestor plăceri nocive. Eram conştienţi că nu avea să ne fie uşor, dar eram hotărâţi să încercăm. Am început cu luarea unei decizii, pe care am reuşit să o respectăm într-o zi, care s-a transformat într-o săptămână, o lună şi un an. Când dădeam semne de oboseală, Sheryl mă încuraja; când obosea ea, o încurajam eu. Cu cât repetam mai mult noile tipare de comportament, cu atât ni se părea mai uşor să le transformăm în obiceiuri pozitive. Eram animaţi de o idee valoroasă: supravieţuirea. Fiecare comportament pe care îl adoptam în viaţa noastră se baza pe ideea că doream din tot sufletul să trăim.

Câteva luni mai târziu, am luat hotărârea de a ne recăpăta puterea fizică. Vechiul stil de viaţă ne-a secat energia, ne-a atrofiat muşchii şi ne-a transformat în nişte mârţoage veritabile. Pentru că renunţaserăm la exerciţiile fizice şi la programul de fitness, mă îngrăşasem cu aproape 18 kilograme. Pentru că ştiam că legea repetiţiei trebuia să funcţioneze în orice situaţie, am hotărât să o mai punem o dată în aplicare, stabilindu-ne un stil de viaţă disciplinat şi bazat pe foarte mult exerciţiu fizic. Partenerul a jucat – încă o dată – un rol important în obţinerea succesului. Când Sheryl dorea să renunţe la acest program drastic pe care ni-l impuseserăm, îi ofeream încurajarea de care avea nevoie, ea întorcându-mi la rândul ei serviciul – atunci când era cazul. În curând, sfertul de milă pe

care îl alergam a devenit o jumătate de milă, apoi o milă întreagă, până când am ajuns să alergăm cinci mile pe zi – cinci zile pe săptămână. După şase luni, am reuşit să slăbesc 19 kilograme, iar Sheryl era într-o formă excelentă.

Aceste experienţe, pe care le-am trăit cu mai bine de un deceniu în urmă, ne-au ajutat să ne formăm nişte obiceiuri pozitive şi puternice, pe care nu le cunoscuserăm niciodată până atunci. Am continuat să punem în aplicare legea repetiţiei ca să scăpăm de datoriile pe care le-am făcut de-a lungul timpului: ne-am conceput un plan financiar, am evitat alcoolul şi drogurile, ne-am consolidat relaţia şi ne-am apropiat mai mult de Dumnezeu.

CONCLUZIA

Dorinţele pe care vreţi să le împliniţi în viaţă depind de cele trei legi despre care v-am vorbit: legea responsabilităţii, legea cauzei şi a efectului şi legea repetiţiei. Când veţi deveni din ce în ce mai responsabili, când veţi face observaţii cât mai obiective cu putinţă legate de deciziile zilnice pe care le luaţi şi când veţi repeta tiparele comportamentului pozitiv, corelate cu sistemul vostru de valori, veţi reuşi să vă transformaţi visurile în realitate. Nimic nu vă poate împiedica să atingeţi perfecţiunea şi să vă exploataţi la maxim potenţialul.

Răsplata zilei de astăzi, dar şi a zilei de mâine

Dacă însă refuzaţi să faceţi ceea ce ştiţi că trebuie să faceţi, nu veţi avea nici o şansă să vă bucuraţi de bunătăţile vieţii. Dacă nu veţi înfăptui chiar acum schimbările necesare, vă veţi condamna la o viaţă mediocră, îngropându-vă pentru totdeauna potenţialul pe care Natura vi l-a dăruit. Denis Waitley spune că oamenii care procedează în acest fel sunt locuitori ai „Insulei Cândva". „O să slăbesc cândva" – spun ei. „O să economisesc

bani cândva." „O să renunţ la băutură cândva." „O să petrec mai mult timp cu familia mea cândva."

Prietene, acest „cândva" este chiar acum! Prezentul este cel mai bun moment când puteţi porni în călătoria împlinirii visurilor voastre. Nu au nici o importanţă vârsta pe care o aveţi, greşelile pe care le faceţi, trecutul care vă învăluie sau orice alt pretext pe care îl invocaţi ca să nu porniţi în această călătorie. Ziua de mâine va fi cu adevărat o bucurie dacă transformaţi ziua de astăzi într-o reală binecuvântare. Dacă însă ignoraţi posibilităţile prezentului, viitorul nu se va schimba niciodată.

„Puneţi punct fiecărei zile în parte!" – spune Ralph Waldo Emerson. „Aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă. S-au strecurat, firește, şi câteva greşeli; ignoraţi-le cât mai repede! Mâine este o altă zi; trebuie să o începeţi frumos, senin şi cu multă bucurie în suflet, ce va pune stavilă greşelilor şi prostiilor din trecut. Această zi este adevărata minune a vieţii. Este prea frumoasă şi prea darnică în speranţe şi oportunităţi ca să o întunecaţi cu amintirile zilei de ieri."

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITARĂ

PLAN DE ACŢIUNE CA SĂ DESCOPERIŢI ADEVĂRATA SEMNIFICAŢIE A VIEŢII

1. Ce se află în „cutia" voastră? Care este scopul primordial pe care se bazează viaţa voastră? (Poate că nu-l veţi descoperi decât la sfârşitul cărţii.)
2. Implicăm aici Legea Responsabilităţii. Enumeraţi domeniile vieţii în care *nu* vă asumaţi responsabilitatea deplină! Clasificaţi-le în funcţie de gravitatea lor – de la *cele mai serioase la cele mai puţin semnificative*! Când veţi ajunge la capitolul 2, vă voi arăta cum „să stăpâniţi" în favoarea voastră aceste domenii ale vieţii.
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
3. Implicăm aici Legea Cauzei şi a Efectului. Analizaţi lucrurile pe care le-aţi scris la exerciţiul numărul 2! Enumeraţi trei aspecte, care – dacă ar fi puse în practică – v-ar aduce rezultate mult mai bune!
   - _____
   - _____
   - _____
4. Implicăm aici Legea Repetiţiei. Analizaţi aspectele pe care le-aţi scris la exerciţiul numărul 3! Enumeraţi cinci avantaje pe care le veţi avea dacă veţi transforma cele trei aspecte în obiceiuri zilnice!
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL DOI

Călătoria vieţii: planul pentru preluarea controlului desăvârşit asupra vieţii

„Omul este singurul animal care râde şi plânge, căci este singurul animal care înţelege diferenţa dintre realitatea crudă şi aspiraţiile sale."
– William Hazlitt

„Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd."
– Evrei 11:1

În 1988, în timp ce participam la un seminar organizat de Tom Hopkins, un expert de talie internaţională în domeniul vânzărilor, am învăţat una dintre cele mai importante lecţii de viaţă: valoarea vieţii noastre. Tom a captat atenţia celor aproape două mii de participanţi, încurajându-ne să ne gândim la frumuseţea şi bunătăţile pe care viaţa ni le poate oferi – dacă suntem dispuşi să plătim preţul aferent.

– Nu aveţi nevoie de foarte multe lucruri ca să obţineţi tot ce vă doriţi în viaţă – ne-a spus el într-o întrunire stabilită dis-de-dimineaţă. De fapt, fiecare dintre voi este posesorul tuturor ingredientelor necesare ca să vă bucuraţi de succesul scontat. Dar, mai mult decât orice altceva, trebuie să aveţi un plan.

Şi a trecut apoi la o serie de întrebări deosebit de importante.

1. Cât de valoroasă este viaţa pentru voi?
2. Cât de important este timpul pe care vi-l acordă viaţa?
3. Ce lucruri vi se par mai valoroase – această clădire în care vă aflaţi acum sau viaţa pe care o aveţi?
4. De cât timp credeţi că a avut nevoie arhitectul ca să proiecteze această clădire?
5. Care sunt concluziile voastre?

Iată care au fost răspunsurile mele:

1. Cât de valoroasă este viaţa pentru voi? **Foarte valoroasă.**
2. Cât de important este timpul pe care vi-l acordă viaţa? **Foarte important.**
3. Ce lucruri vi se par mai valoroase – această clădire în care vă aflaţi acum sau viaţa pe care o aveţi? **Viaţa pe care o am!**
4. De cât timp credeţi că a avut nevoie arhitectul ca să proiecteze această clădire? **De 18 luni.**
5. Care sunt concluziile voastre? **Dacă viaţa mea este mai importantă decât această clădire, de ce nu mi-am rezervat 18 luni ca s-o planific? Sau poate 18 zile sau măcar 18 ore?**

Concluziile mele erau clare. Dacă doream să fac un progres în viaţă, aveam nevoie de un plan. Gustasem deja din cupa succesului, dar ştiam că nu-mi exploatasem potenţialul la maxim. Voiam mult mai mult de la viaţă. După ce am ascultat discursul lui Tom, mi-am promis să trec de îndată la acţiune ca să-mi concep un plan de viaţă. Am hotărât să pun în aplicare legea responsabilităţii, legea cauzei şi a efectului şi legea repetiţiei – legi despre care v-am vorbit în capitolul 1.

Iată formula:

În acelaşi fel în care întrebările puse de Tom Hopkins m-au ajutat să-mi concep un plan de viaţă, capacitatea de a vă pune întrebări cât mai obiective cu putinţă vă va călăuzi paşii în drumul vostru spre obţinerea puterii şi a împlinirii personale. Aceste întrebări sunt destinate să deschidă cele mai tainice şi ferecate uşi ale spiritului şi sufletului vostru. Vă vor determina să vă priviţi viaţa dintr-o perspectivă complet nouă. Răspunsurile pe care le veţi da acestor întrebări vă vor ajuta să descoperiţi locul în care vă aflaţi în prezent, destinaţia spre care vă îndreptaţi, momentul în care v-aţi atins obiectivul şi experienţele pe care vreţi să le trăiţi în timpul acestei călătorii. În plus, aceste întrebări vă pot ajuta să vă identificaţi talentul şi calităţile native, oferindu-vă în acelaşi timp şi şansa de a vă exploata aceste calităţi.

PUTEREA OBIECTIVITĂŢII

PRIMA ÎNTREBARE: CARE ESTE MISIUNEA MEA ÎN VIAŢĂ?

Hărăzindu-vă darul vieţii, Dumnezeu v-a încredinţat o misiune pe acest pământ. În momentul în care începeţi să înţelegeţi această misiune, vă veţi privi într-o lumină complet diferită munca, relaţiile interumane, situaţia financiară, trupul şi toate celelalte aspecte pe care le consideraţi importante. Aşa cum am spus mai devreme, voi apela adesea la parabolele biblice pentru a vă ilustra principiile pe care vi le împărtăşesc.

Ţinând seama de acest lucru, vă rog să vă amintiţi de cele două căi despre care v-am vorbit la începutul cărţii: calea spirituală şi calea succesului. M-am hotărât să analizăm împreună calea spirituală, deoarece Biblia – cartea care se bucură de vânzări record – conţine învăţături unanim valabile, pe care nu le găsim în altă parte. Principiile ei vor da mereu roadele scontate, căci – dacă nu s-ar întâmpla aşa – oamenii nu ar mai cumpăra-o. În paginile ei găsim instrucţiunile fundamentale pe care trebuie să le urmăm înainte de a părăsi această lume. Printre nenumăratele idei care ne îndeamnă la un trai moderat, dar eficient, există două mesaje care însumează tot ceea ce vreau să vă împărtăşesc în această carte. Analizaţi puţin cuvintele apostolului Pavel din Noul Testament, în capitolul dedicat efesenilor.

„Şi El a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători... ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire."
– (Efeseni 4:11, 14)

Primul Mesaj

Mesajul apostolului Pavel constituie fundaţia pe care trebuie să vă clădiţi viaţa. Prima parte a versetului spune că Dumnezeu v-a dăruit viaţa, capacitatea de a învăţa şi mijloacele prin care să vă împliniţi misiunea primordială. Cu alte cuvinte, Dumnezeu v-a înzestrat cu o misiune, cu motivul care vă animă existenţa. În momentul în care vă sondaţi această misiune şi vă descoperiţi ţelul în viaţă, începeţi să luaţi cele mai importante decizii ţinând cont de acest scop pe care trebuie să-l

împliniţi. Nu peste mult timp, forţa acestui scop va deveni atât de puternică, încât vă va anima toate acţiunile.

Al doilea Mesaj

Din clipa în care veţi şti cu certitudine care este misiunea voastră, veţi descoperi că nu veţi mai rătăci în derivă, purtaţi de vânt „încoace şi încolo". Când veţi porni în călătoria a cărei destinaţie este împlinirea misiunii voastre, nimeni nu va mai reuşi să vă abată din drum.

Prietenul meu Bill Bachrach, autorul lucrării *„Values-Based Selling"*, spune că trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca să ne descoperim misiunea în viaţă. Ne sfătuieşte să acordăm o atenţie covârşitoare întrebărilor precum: Ce înseamnă succesul pentru mine?

Bill foloseşte cuvântul „succes", pentru că de aici începe călătoria oamenilor spre descoperirea misiunii lor primordiale. Din păcate, cei mai mulţi oameni nu ştiu ce să răspundă la această întrebare, cu excepţia faptului că îşi doresc să aibă foarte mulţi bani. Sper că ştiţi deja că ideea de a câştiga bani doar de dragul de a-i câştiga este o cauză pierdută. Puneţi-vă următoarele întrebări: De ce vreau să câştig aceşti bani? Ce contribuţii sunt pregătit să aduc? Eu conduc banii sau banii mă conduc pe mine? Dacă profiturile materiale şi contribuţiile sunt într-o perfectă concordanţă, atunci banii capătă un caracter nobil. Dacă nu există această concordanţă, atunci drumul vostru va fi presărat de necazuri şi greutăţi. Biblia ne dă un semn de alarmă referitor la întrebuinţarea greşită a banilor:

„Cine iubeşte argintul, nu se satură niciodată de argint şi cine iubeşte bogăţia multă, nu trage folos din ea. Şi aceasta este o deşertăciune. Când se înmulţesc bunătăţile, se înmulţesc şi cei ce le râvnesc."

(Ecleziastul 5:10-11)

Dacă aduceţi contribuţii băneşti la bunăstarea semenilor voştri, banii devin atunci unul dintre cele mai puternice instrumente pe care le aveţi la dispoziţia voastră, dar şi a celor pe care îi servesc. În cartea sa devenită best-seller – *Pe culmile succesului* – Zig Ziglar îşi expune opinia sa despre bani:

„Am spus de nenumărate ori că profiturile materiale sunt simbolul succesului, pentru că banii sunt etalonul în funcţie de care ne măsurăm bunăstarea, dar şi contribuţiile aduse societăţii. Indiferent de profesia voastră, sunt oameni care – având aceeaşi oportunitate ca voi – câştigă mai puţini sau mai mulţi bani. Aşadar, oportunităţile necesare dezvoltării personale, dar şi aportului public sălăşluiesc înlăuntrul fiecărui individ în parte. Putem măsura – aproape fără excepţie – contribuţiile aduse de fiecare cetăţean în parte în funcţie de bani. Cu cât contribuţiile sale sunt mai mari, cu atât câştigă mai mult. Filozofia potrivit căreia «puteţi avea tot ce vă doriţi în viaţă dacă vă ajutaţi semenii să-şi împlinească visurile» este un alt mod de a spune că – dacă vă slujiţi aproapele mai mult – veţi câştiga mai mult.

Prietenii mei mă întreabă uneori cum îmi împac convingerile religioase cu ideile financiare. Le răspund zâmbind că Dumnezeu a creat diamantele pentru oamenii Lui, nu pentru slujitorii Satanei. Nu trebuie decât să verificaţi afirmaţia mea în sursele de rigoare. Citiţi cuvintele Domnului în capitolul biblic Maleahi 3:10, Psalmi 1:3 şi în Epistolele lui Ioan şi veţi vedea că banii nu sunt blamaţi în ochii Sfintei Scripturi. Solomon a fost cel mai bogat om din lume, Avraam a avut cirezi de vite ce se întindeau pe mii de coline, iar Iov nu s-ar fi putut încadra în programul de ajutorare a oamenilor săraci. Domnul ne sfătuieşte însă să nu transformăm banul într-un zeu, pentru că astfel nu vom fi niciodată fericiţi – indiferent câţi bani am avea."

În călătoria pe care o întreprindeţi ca să descoperiţi adevărata valoare a vieţii, banii trebuie să fie doar un instrument, nu un obiect de adoraţie; ei trebuie să vă ajute să vă împliniţi scopul, nu să devină obiectivul vostru în viaţă. Călăuzindu-vă după acest

principiu, veţi descoperi în dialogul următor modalitatea prin care succesul şi banii vă pot oferi viaţa pe care o doriţi. În timp ce vom analiza împreună acest scenariu, vă voi da câteva exemple practice pentru a vă ilustra faptul că averea şi contribuţiile aduse în folosul semenilor voştri vă pot ajuta să urcaţi pe culmile succesului."

ÎNTREBĂRI DE O VALOARE INCONTESTABILĂ

Iată câteva dintre întrebările pe care mi le-a pus Bill Bachrach ca să mă ajute să-mi înţeleg scopul în viaţă:

BB: Todd, de ce este succesul atât de important pentru tine?

TD: Unul dintre motivele pentru care fac ceea ce fac, Bill, este să duc o viaţă frumoasă şi lipsită de griji.

BB: Traiul îmbelşugat este un aspect important pentru foarte mulţi oameni, din nenumărate motive, Todd. De ce este atât de important în cazul tău?

TD: Dacă am o situaţie financiară bună, mă pot bucura de foarte multă libertate. Cu cât câştigurile mele sunt mai mari, cu atât voi lucra mai puţin.

BB: Libertatea este un lucru pozitiv şi este extrem de important să te bucuri cât mai mult de ea. Spune-mi, Todd, de ce este libertatea atât de importantă pentru tine?

TD: Îmi oferă şansa să petrec mai mult timp cu familia mea. Îmi oferă în acelaşi timp oportunitatea să vorbesc în faţa unui public alcătuit din feţe bisericeşti sau oameni religioşi.

BB: Apreciez caracterul nobil pe care îl acorzi libertăţii tale. Dar te întreb din curiozitate, de ce este atât de

important să petreci mai mult timp cu familia ta sau să le vorbeşti oamenilor religioşi?

TD: Îmi creează sentimentul că le influenţez viaţa într-un mod benefic.

BB: Dar influenţezi viaţa foarte multor oameni. De ce crezi că este atât de important să influenţezi existenţa semenilor tăi?

TD: Nutrind o influenţă benefică asupra celor din jur, am senzaţia că îndeplinesc misiunea pe care mi-a hărăzit-o Dumnezeu, că astfel împlinesc voinţa Sa.

BB: Există ceva mai important pentru tine decât să-ţi îndeplineşti menirea pe care Domnul ţi-a încredinţat-o?

TD: Nu.

Ce întrebări extraordinare! Vă sfătuiesc să le citiţi din nou şi să vi le puneţi vouă înşivă! Ce răspuns aţi da ultimei întrebări? Probabil că aţi înţeles – din răspunsurile mele – că menirea mea este să influenţez benefic propria-mi viaţă, dar şi pe cea a semenilor mei. Banii sunt doar un instrument puternic ce mă ajută să-mi duc misiunea la bun sfârşit. Cred că am ştiut dintotdeauna acest lucru, dar numai după ce am trecut prin acest dialog „mi-a căzut în cele din urmă fisa". Poate că acelaşi lucru vi se va întâmpla şi vouă atunci când veţi căuta răspunsurile la întrebări precum: De ce este succesul atât de important pentru mine? Când veţi descoperi care este menirea voastră în viaţă, veţi şti cu certitudine ce drum să alegeţi, ce decizii să luaţi şi cum să trăiţi cel mai frumos vis al omenirii.

„NUMELE MEU ESTE SANFORD ŞI SUNT ÎNCĂ ÎN FORŢĂ!"

Plecasem din San Diego în drum spre Dallas şi ocupasem un loc în avion la clasa întâi, foarte aproape de toaletă. Puţin

după decolare, am auzit nişte zgomote în spatele meu şi am văzut că una dintre însoţitoarele de bord se lupta să ajute un pasager în vârstă să ajungă la toaletă. Când au trecut pe lângă mine, am înţeles că nu puteam să stau cu mâinile în sân. Fără să mai stau prea mult pe gânduri, m-am ridicat în picioare şi mi-am oferit ajutorul. Bătrânul şi-a pus braţul plăpând pe umerii mei, iar eu l-am condus la toaletă. Am 1,80 înălţime şi cântăresc 90 de kilograme, aşa că nu era o misiune prea uşoară să-l ajut pe bătrân să intre în toaletă. Dar acesta este abia începutul povestirii. Avea nevoie de ajutor nu numai să ajungă la toaletă, ci şi mai departe. Încăperea era prea mică pentru noi – dacă vă puteţi imagina scena. Pentru că nu putea să facă nici o mişcare, am înţeles că tot eu trebuia să-l ajut şi în „acţiunile" viitoare. I-am dat jos, aşadar, pantalonii şi chiloţii şi l-am aşezat pe WC.

– Domnule – i-am spus eu – ciocăniţi în uşă când vreţi să ieşiţi şi vă voi conduce la locul dumneavoastră!

– Numele meu este Sanford – mi-a răspuns el, dându-mi mâna să i-o strâng. Am 87 de ani şi sunt încă în forţă!

Apoi, îmi strânse mâna cu putere. Am fost impresionat de fragilitatea sa. Câteva minute mai târziu, a ciocănit în uşă. L-am găsit exact în poziţia în care îl lăsasem. L-am ajutat să se ridice de pe WC, l-am îmbrăcat şi am reuşit cumva să ieşim amândoi din toaletă. Am început apoi lunga călătorie spre locul său.

M-am întors la locul meu împlinit sufleteşte. Îmi aduc aminte şi acum faptul că mi-am transpus misiunea „generală" – aceea de a influenţa benefic viaţa semenilor mei – într-un simplu gest de omenie, ajutând un bătrân să ajungă la toaleta dintr-un avion. A fost unul dintre cele mai impresionante momente pe care mi-a fost dat să le trăiesc. Însoţitoarele de bord şi-au exprimat şi ele recunoştinţa. Căpitanul a ieşit mai

târziu din cabină şi mi-a mulţumit la rândul lui. Compania aeriană mi-a trimis ulterior o scrisoare de mulţumire pentru gestul meu uman – toate acestea mi-au dăruit un sentiment de împlinire sufletească. Adevărata satisfacţie abia acum urma. O femeie, care călătorea cu Sanford, mi-a trimis un bilet câteva săptămâni mai târziu, mulţumindu-mi pentru ajutorul pe care i-l acordasem bătrânului. „Vă mulţumesc pentru că aţi făcut un lucru cu adevărat unic" – spunea ea în încheiere. Abia îmi puteam stăpâni lacrimile. Misiunea noastră în viaţă – ea este cu adevărat unică şi creează lucruri cu totul neobişnuite.

EU MĂ AFLAM LA VOLANUL MAŞINII... DAR MISIUNEA MEA ERA CEA CARE MĂ CONDUCEA

Cu un alt prilej, am rămas „ţintuit" pe aeroportul O'Hare din Chicago în timp ce aşteptam o cursă spre Salt Lake City. Nu i se anunţase încă ora de decolare. Trebuia să ajung în Salt Lake City, iar de acolo urma să iau un avion de pasageri spre Sun Valley, unde, a doua zi, trebuia să ţin un seminar la ora 8:30 dimineaţa. Compania nu ştia la ce oră avea să decoleze avionul meu, dar ofiţerul de la intrare mi-a spus că o cursă aparţinând altei companii aeriene trebuia să plece peste 8 minute. Asta era vestea proastă. Vestea bună era faptul că mai exista un loc liber. Dacă nu aveau să mai fie întârzieri, reuşeam să prind legătura spre Sun Valley.

Dorindu-mi să mă fi încălţat cu pantofi de sport în locul celor pe care îi alesesem, am pornit într-o goană nebună de la Terminalul H spre Terminalul L. Când am ajuns la poartă, am văzut că avionul era gata de plecare. Transpirat şi cu răsuflarea tăiată, i-am rugat pe ofiţeri să îmi dea drumul. Mi-au spus că avionul era gata de decolare şi trebuia să aştept altul

– altul însemnând avionul cu care trebuia să plec inițial, dar care nu avea o oră exactă de plecare.

Așa că m-am dus din nou la biroul de informații. Încă o veste bună! Un avion pleca peste o jumătate de oră. Vestea proastă era că voi pierde legătura spre Sun Valley. Și o veste și mai proastă era că – dacă aveam să iau prima cursă care pleca de dimineață – aveam să ajung în Sun Valley cu o întârziere de 40 de minute. Am ajuns astfel la concluzia că era mai bine să închiriez o mașină. Nici o problemă! L-am întrebat atunci pe ofițerul de la informații la ce distanță se afla Sun Valley de Salt Lake. Acesta mi-a răspuns că se afla la o distanță de 163 de mile. Mi-am făcut un simplu calcul și mi-am dat seama că – dacă voi porni la drum pe la miezul nopții – aș putea să ajung, cu puțin noroc, la destinație, la ora 4:00 a.m., având destul timp să trag un pui de somn de vreo trei ore, să fac un duș și să mă pregătesc puțin înainte de seminar.

Misiunea este cea care m-a ajutat să fac față cu succes acestui chin cumplit. Aș fi putut să-mi sun clientul și să-i explic motivele pentru care nu aș fi ajuns să țin seminarul, dar simțul datoriei și al misiunii pe care o aveam de îndeplinit m-a împiedicat să fac acest lucru.

Am ajuns în Salt Lake pe la 11:30 p.m. Și la miezul nopții am pornit la drum cu mașina pe care am închiriat-o. Până aici, toate bune și frumoase. După trei ore de călătorie, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Mai aveam de parcurs încă 100 de mile până în Sun Valley. Am oprit mașina și am cerut informații ca să descopăr că trebuia să mai traversez un lanț de munți.

– Dar cât de departe este Sun Valley față de Salt Lake City? am întrebat eu cât mai domol cu putință.

Răspunsul a avut efectul unui duș rece.

– Cam la o distanţă de 280 de mile.

Poftim? 280 de mile! Abia atunci mi-am dat seama că distanţa aproximativă pe care mi-o dăduse ofiţerul de la biroul de informaţii al companiei aeriene reprezenta de fapt distanţa pe care o parcurgea avionul – sau o pasăre probabil.

Am ajuns în Sun Valley la ora 6:00 a.m., mi-am luat micul dejun, am făcut un duş şi am ţinut seminarul fără să mai apuc să închid un ochi. Numai spectatorii din primele rânduri, care au observat pungile de sub ochi şi momentele în care practic abia mai puteam să mă ţin pe picioare, şi-au dat poate seama că petrecusem o noapte albă.

Dar iată care este mesajul meu: Misiunea este cea care m-a ajutat să fac faţă cu succes acestui chin cumplit. Aş fi putut să-mi sun clientul şi să-i explic motivele pentru care nu aş fi ajuns să ţin seminarul, dar simţul datoriei şi al misiunii pe care o aveam de îndeplinit m-a împiedicat să fac acest lucru. De fiecare dată când am fost pe punctul de a renunţa la călătoria aceea atât de lungă, misiunea m-a determinat să merg mereu tot mai departe. În faţa publicului, tot acest simţ al datoriei şi al scopului pe care trebuia să-l duc la bun sfârşit m-a ajutat să nu mă prăbuşesc la pământ. Am trăit atunci una dintre cele mai importante zile din viaţa mea, pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac, îndeplinindu-mi misiunea indiferent de chinul pe care l-am îndurat. Scopul pe care îl aveţi în viaţă, presărat cu pasiune, dăruire şi fermitate, vă va dărui – la rândul vostru – puterea de a fi mereu cei din linia întâi.

Desenul de pe pagina următoare vă va ajuta să înţelegeţi modalitatea prin care aceste întrebări obiective şi valoroase pot constitui fundaţia pe care să vă clădiţi viaţa pe care o meritaţi.

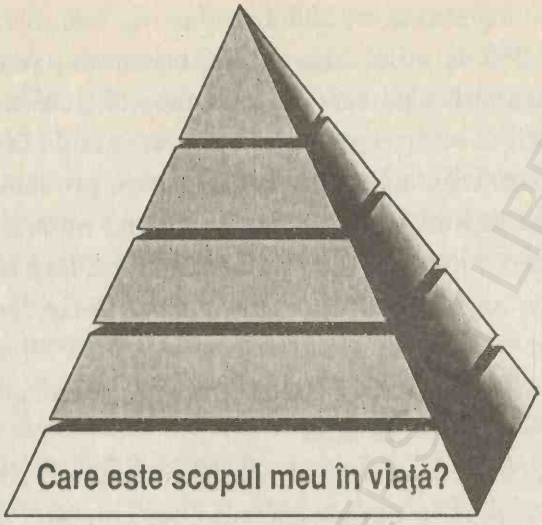

A DOUA ÎNTREBARE:

CARE SUNT LUCRURILE PE CARE LE APRECIAŢI ÎN VIAŢĂ ŞI CE TREBUIE SĂ FACEŢI CA SĂ LE TRANSFORMAŢI ÎN REALITATE?

În momentul în care v-aţi definit misiunea în viaţă, puteţi să începeţi să o puneţi în practică în domeniile pe care le consideraţi importante. Dacă nu ştiţi care sunt aceste domenii importante, vă voi ajuta să le descoperiţi. O modalitate eficientă prin care puteţi face acest lucru este să petreceţi „o zi pe stâncă". Eu locuiesc în La Jolla, California şi, în fiecare an, cobor în Golf, unde savurez în linişte – pe o stâncă – frumuseţea apelor cristaline ale oceanului. Dar nu este vorba de orice stâncă, ci de aceeaşi stâncă, pe care stau şi cuget – an de an. Stau acolo trei sau poate cinci ore, timp în care îmi redefinesc sistemul de valori, sondez altele noi, le explorez pe cele care se schimbă, stabilesc pe care dintre ele să le transform în priorităţi

şi le elimin pe cele pe care nu le mai consider importante. Iată câteva dintre întrebările care constituie teme de meditaţie:

Care sunt lucrurile pe care le apreciez cel mai mult în viaţă?

Ce domenii importante din viaţa mea nu se bucură de atenţia pe care o merită?

Care sunt aspectele ce nu mi-au oferit încă împlinirea sufletească?

Care sunt lucrurile pe care le-am apreciat în trecut, dar pe care acum nu le mai consider importante, necesitând o nouă trecere în revistă... Şi poate chiar o eliminare completă?

Care sunt lucrurile pe care le apreciez în viaţă? Ce este important pentru mine? Ce lucruri merită atenţia mea necondiţionată? Aceste întrebări sunt chintesenţa vieţii. Întrebându-vă adesea aceste lucruri, veţi descoperi sistemul de valori pe care se bazează existenţa voastră, clădindu-vă şi consolidându-vă astfel viaţa pe care v-o doriţi. De-a lungul anilor, această metodă de a-i determina pe oameni să atingă cel mai înalt nivel al performanţei s-a dovedit imbatabilă. Prelucrându-vă sistemul de valori, alături de viziunea pe care o aveţi (obiectivele pe termen lung), misiunea pe care vreţi să o duceţi la bun sfârşit (acţiunile pe termen scurt) şi însărcinările zilnice (acţiunile imediate), veţi realiza lucruri cu adevărat uluitoare, care vă vor conferi – vouă şi familiei, dar şi afacerilor voastre – o valoare incontestabilă.

Clădindu-mi această fundaţie, pot să caut răspunsurile la întrebările: Cum pot să consolidez relaţia cu soţia mea? Cum pot să schimb radical viaţa copiilor mei? Ce scop nobil să acord banilor mei? Cum pot să-mi menţin trupul într-o formă excelentă ca să pot influenţa benefic viaţa altor oameni? Răspunsurile la aceste întrebări vă pot ajuta să descătuşaţi puterea care sălăşluieşte în stare latentă înlăuntrul vostru.

SISTEMUL VOSTRU DE VALORI SE AFLĂ ÎNTR-O CONTINUĂ EVOLUŢIE

Ce lucruri sunt cu adevărat importante în viaţa voastră?

Aceasta este una dintre cele mai importante întrebări la care trebuie să răspundeţi. Am specificat în capitolul 1 că sistemul de valori este constituit – în primul rând – din lucrurile şi aspectele care joacă un rol covârşitor în viaţa voastră. Dar ceea ce nu percep oamenii este că această listă de valori se află într-o permanentă schimbare pe măsură ce ne dezvoltăm şi ne maturizăm pe plan fizic, spiritual şi emoţional. Nu suntem statici, ci dinamici. Ne mutăm în diverse direcţii tot timpul. De aceea, trebuie să ne adaptăm mereu în funcţie de cotele de nivel pe care le atingem în viaţă. Lucrurile pe care le-aţi considerat importante acum cinci ani nu vi se mai par astăzi atât de vitale. Şi aspectele pe care nu le consideraţi importante acum cinci ani s-ar putea să fi devenit esenţiale în momentul de faţă. Să vă dau un exemplu! La vârsta de 23 de ani, pe când eram agent de vânzări, banii erau extrem de importanţi pentru mine. Acum, la 40 de ani, fiind proprietarul unor afaceri de succes, banii nu mai joacă un rol atât de covârşitor. La 23 de ani, pentru că eram necăsătorit, soţia şi copiii nu erau deloc importanţi. Acum, la 40 de ani, soţia mea, Sheryl, şi cei doi copii ai noştri se situează în vârful listei de priorităţi. Pentru că sistemul de valori se schimbă, se modifică şi forţa motrice a vieţii. Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi – fie că sunteţi conştienţi de acest proces, fie că nu.

Când veţi porni în călătoria de identificare a valorilor voastre, trebuie să vă puneţi mereu această întrebare: Ce lucruri sunt cu adevărat importante în viaţa mea? Unii oameni nu se întreabă niciodată acest lucru. Gândiţi-vă la următorul aspect important – ori de câte ori vă veţi pune această întrebare iscoditoare, provocatoare şi emulativă, nu veţi găsi niciodată

acelaşi răspuns. Ca să vă ajut să porniţi la drum, vă sfătuiesc să vă notaţi în cele ce urmează opt dintre lucrurile pe care le consideraţi importante în clipa de faţă. Vă ofer şi eu câteva exemple ca să vă determin să treceţi la acţiune. Nu le-am stabilit într-o anumită ordine sau în funcţie de importanţa lor, pentru că le consider pe toate la fel de valoroase.

1. Familia
2. Sănătatea
3. Generozitatea
4. Vitalitatea spirituală şi relaţia mea cu Dumnezeu
5. Siguranţa financiară
6. Dezvoltarea personală/progresul intelectual
7. Integritatea
8. Succesul profesional

Alcătuiţi acum propria voastră listă de valori, aşezându-le la întâmplare, aşa cum vă vin în minte:

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____

După ce le-aţi notat la întâmplare, analizaţi-le cu atenţie şi aşezaţi-le în ordinea priorităţilor! Ca să vă bucuraţi de viaţa

pe care v-o doriţi, trebuie să vă concentraţi asupra lucrurilor pe care le consideraţi cele mai importante. În timpul acestui proces, veţi descoperi un aspect de o valoare inestimabilă – *sinergia*: îmbinarea unor idei disparate, ce sprijină axioma potrivit căreia întregul este mai valoros decât suma părţilor lui. Aceasta este forţa motrice care generează puterea de a fi mereu cel mai bun.

De fiecare dată când meditez pe „stânca mea", descopăr lucruri remarcabile despre valorile şi personalitatea mea. Vi le voi prezenta acum, în ordinea importanţei lor:

1. Vitalitatea spirituală şi relaţia mea cu Dumnezeu
2. Sănătatea
3. Familia
4. Integritatea
5. Progresul intelectual
6. Generozitatea
7. Succesul profesional
8. Siguranţa financiară

Concepeţi lista valorilor în ordinea priorităţii lor! Cea mai bună modalitate ca să faceţi acest lucru este să începeţi cu primul lucru pe care îl consideraţi cel mai important şi apoi să-l comparaţi cu celelalte. Continuaţi să aplicaţi această metodă până ajungeţi la numărul opt! Folosiţi lista pe care aţi conceput-o puţin mai devreme!

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

Aţi pus bazele, în acest fel, celui de al doilea nivel al piramidei succesului. De la acest nivel, fiecare dintre lucrurile pe care le consideraţi importante vă va conduce spre propria sa viziune (pe termen lung), spre propria sa misiune (pe termen scurt) şi spre acţiunile imediate (cele înfăptuite în prezent). În timp ce vă clădiţi piramida, fundaţia (scopul) va rămâne neschimbată.

A TREIA ÎNTREBARE:

CARE ESTE VIZIUNEA MEA ŞI CARE ESTE DESTINAŢIA SPRE CARE MĂ ÎNDREPT?

„Dacă poţi să visezi un lucru, îl poţi realiza" – spunea cândva Walt Disney. Analizaţi cu sufletul şi cu mintea această afirmaţie şi rostiţi-o cu pasiune: „Dacă pot să visez un lucru,

îl pot realiza"! Credeţi că Walt Disney nu a avut un scop în viaţă? Credeţi că Disneyland, Disney World, Disney Animal Kingdom şi toate celelalte realizări ale lui Disney au apărut ca prin minune? Firește că nu. Echipa sa de „plăsmuitori" avea misiunea de a gândi neîncetat, de a înfăptui lucruri la care nimeni nu s-a gândit vreodată, de a nu spune niciodată „niciodată". Sunteţi dornici să deveniţi propriii voştri „plăsmuitori"? Este important să fiţi atât de hotărâţi să vă transformaţi visul în realitate, încât nimic să nu vă abată de la drumul pe care aţi pornit. „Oamenii dau întotdeauna vina pe circumstanţele vieţii lor pentru succesele sau eşecurile pe care le-au înregistrat" – spunea George Bernard Shaw. „Eu nu cred în circumstanţe. Oamenii care merg mai departe în această lume sunt cei care caută circumstanţele pe care le vor, iar dacă nu le găsesc, le creează."

„Dacă poţi să visezi un lucru, îl poţi realiza."
Walt Disney

Circumstanţele... viaţa este plină de circumstanţe. Când ajungem să facem bilanţul final, ne dăm seama că am trăit cu toţii în aceleaşi circumstanţe. De aceea, succesul nu are nici o legătură cu circumstanţele noastre. În timp ce cuvintele lui Shaw se referă la Legea Responsabilităţii, ne mai transmit un mesaj important: toate planurile referitoare la realizarea unui lucru presupun cunoaşterea în profunzime a lucrului respectiv. Campania de publicitate a companiei Microsoft se axează pe întrebarea: „Unde vreţi să ajungeţi astăzi?" Ce implică această întrebare? Faptul că – imediat ce veţi găsi răspunsul – Microsoft este gata să vă ducă la destinaţie. Îmbinând acţiunile Legii Responsabilităţii cu întrebarea companiei Microsoft, obţineţi următorul rezultat:

Numai în momentul în care ştiţi cu exactitate care este destinaţia spre care vă îndreptaţi în viaţă, veţi avea şansa să ajungeţi acolo.

Scopul vostru joacă rolul Stelei Nordului, al luminii călăuzitoare. Să subliniem importanţa acestei afirmaţii cu o întrebare pe care sunt convins că o formulaţi în gând: Ei bine, Todd, cum pot să-mi descopăr viziunea în viaţă? Răspuns: Stând pe stânca cugetării. În aceste momente, când încercaţi să vă faceţi ordine în gânduri, trebuie să vă învăluiţi în mantia unei tăceri copleşitoare. Închideţi televizoarele, telefoanele sau pagerele! Nu citiţi e-mailurile şi nu daţi drumul calculatoarelor! Nimic nu trebuie să vă întrerupă şirul gândurilor şi al ideilor. Sunteţi singuri – doar stânca este martorul meditaţiilor voastre. Am avut foarte mulţi discipoli care au pus în practică acest exerciţiu şi care mi-au mărturisit mai târziu că a fost una dintre cele mai importante şi mai valoroase experienţe ce le-a fost dat să le trăiască. Aţi răspuns, aşadar, la întrebarea „Ce lucruri sunt cu adevărat importante în viaţa mea?" Acum trebuie să identificaţi calea pe care o veţi urma pentru a transforma aceste lucruri în realitate. Trebuie să descoperiţi ce vreţi să fiţi, să aveţi sau să realizaţi în cele cinci sau opt domenii importante din viaţa voastră şi în cât timp vă veţi transforma visurile în realitate. Eu numesc aceste perioade de timp „ferestre". Metafora este simplă – ca să vedeţi oportunităţile de afară, trebuie să le priviţi din interior. Cu cât „fereastra" este mai clară, cu atât imaginea este mai bună. Vă sugerez ca aceste „ferestre" ale timpului să cuprindă un interval cuprins între 5 sau 10 ani. Viziunile care cuprind perioade mult mai îndelungate de timp pot fi utile, dar, după

Metafora este simplă – ca să vedeţi oportunităţile de afară, trebuie să le priviţi din interior. Cu cât „fereastra" este mai clară, cu atât imaginea este mai bună.

trecerea celor 10 ani, veţi cunoaşte o schimbare dramatică a sistemului de valori, trecând la nivelul doi al piramidei. Viziunile voastre vor trece, şi ele, prin această schimbare.

MICILE „DENIVELĂRI" PE CARE LE ÎNTÂLNIŢI ÎN CĂLĂTORIA VOASTRĂ

Micile „denivelări" pe care le întâlniţi pe parcursul călătoriei voatre au aceeaşi misiune ca cele de pe şoseaua propriuzisă. Aceste „denivelări" vă trezesc din starea voastră latentă, vă dau de ştire cu privire la eventuala existenţă a unui pericol pe „şosea" şi vă ajută să vă redresaţi maşina. Ele iau forma propriilor voastre gânduri, care – deşi vă zdruncină la început – îşi dovedesc apoi valoarea, împiedicându-vă să pierdeţi controlul volanului.

LINIŞTEA SUFLETEASCĂ CE ÎNCONJOARĂ LOCUL DESTINAŢIEI VOASTRE

În 1993, am avut plăcerea să ajung în Salt Lake City ca să mă întâlnesc cu Hyrum Smith, directorul executiv al societăţii Franklin Quest Company – cel mai mare producător de software din lume, dar şi de sisteme de creştere a randamentului uman. M-am dus în Utah ca să-i iau un interviu lui Hyrum, aşa cum făcusem cu alţi preşedinţi de companii, scriitori sau alte persoane influente. L-am rugat pe Hyrum să-mi vorbească despre compania sa – despre mecanismul de funcţionare, dar şi despre motivele pentru care se bucura de un succes atât de mare.

– Care este scopul tău în viaţă? l-am întrebat eu.

– În primul rând – mi-a răspuns Hyrum – îi învăţăm pe oameni cum să-şi organizeze viaţa şi afacerile în aşa fel, încât să cunoască o schimbare dramatică, dar benefică. În momentul

în care oamenii reuşesc să îmbine plăcutul cu utilul, activitatea de fiecare zi cu aspectele importante ale vieţii lor, gustă şi savurează valoroasa linişte sufletească.

Cuvintele lui m-au determinat să nu regret nici o clipă lunga călătorie pe care am întreprins-o până acolo. Câţi oameni cunoaşteţi care nu au gustat niciodată din cupa liniştii sufleteşti, pentru că nu ştiu ce drum să urmeze şi au – cu atât mai puţin – parte de „denivelările" ce i-ar fi putut ajuta în călătoria lor? Poate că una dintre aceste persoane eşti chiar tu – dragă cititorule! Dar situaţia se va schimba de acum încolo.

– Oamenii nu luptă ca să obţină lucrurile pe care le consideră importante în viaţă – şi-a continuat Hyrum explicaţiile – şi sfârşesc prin a se mulţumi cu ce le pică în cale.

Când sistemul de valori este bine consolidat, viziunea devine clară. Când valorile şi viziunile sunt clare, deciziile zilnice devin mult mai uşor de luat. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să vă creaţi un ansamblu de viziuni, bazat pe un sistem de afirmaţii scrise şi rostite cu îndrăzneală şi încredere, la timpul prezent, ca şi când vă aflaţi deja în posesia dorinţei voastre. Subconştientul este o maşinărie puternică, ce preia şi stochează informaţiile furnizate la timpul prezent ca adevăruri incontestabile. Este o certitudine faptul că mintea noastră nu poate să facă diferenţa dintre adevăr şi o dorinţă puternică. Mintea umană reacţionează la fel ca un sclav – fără să conştientizeze informaţiile primite. Un termen vechi din informatică ilustrează foarte bine acest proces – GIGO – „garbage in, garbage out". Acelaşi lucru este valabil şi pentru „minunat înăuntru, minunat în afară". În momentul în care furnizăm, fără întrerupere, minţii noastre viziuni clare referitoare la destinaţia unde trebuie să ajungem, acţiunile noastre ne vor oferi – de-a lungul timpului – instrumentele necesare care ne vor ajuta să ne exploatăm potenţialul la maxim şi să fim mereu cei mai buni.

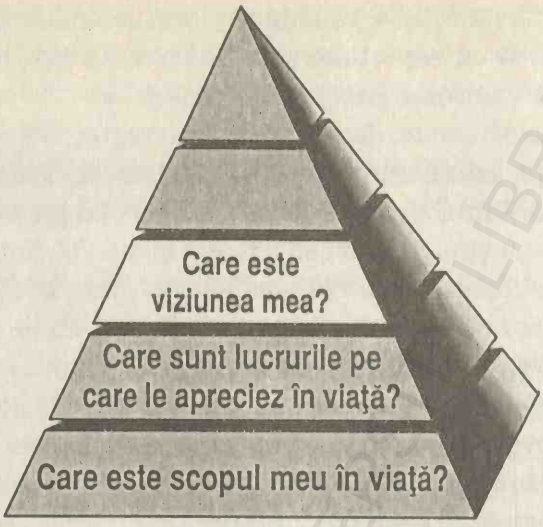

PLANUL VIEŢII VOASTRE

Concepeţi sistemul *afirmaţiilor pentru crearea viziunilor* (ACV)! Din acest moment, nu mai trebuie să clădiţi decât două niveluri ale piramidei: „misiunea: pe termen scurt" şi „acţiunile zilnice: activităţi imediate". Aceasta este clipa cea mai emoţionantă, pentru că aveţi şansa acum să vă creaţi planul care – odată pus în aplicare – vă va înlesni obţinerea vieţii pe care v-o doriţi şi pe care o meritaţi. Nu veţi reuşi acest lucru cu ajutorul unei baghete fermecate, ci prin intermediul unei hărţi care vă va facilita sosirea la destinaţia dorită fără un efort considerabil.

Vă voi oferi în cele ce urmează câteva exemple din propriul meu sistem destinat creării viziunilor. Fiţi atenţi la timpul verbelor (prezentul) şi la caracterul pozitiv al fiecărei afirmaţii în parte!

Valoare: Vitalitatea spirituală şi relaţia mea cu Dumnezeu
ACV: Misiunea vieţii mele este aceea de a aprinde flacăra credinţei în sufletul oamenilor, pentru a clădi

împreună regatul Domnului şi pentru ca existenţa lor să cunoască o schimbare profundă şi benefică.

Valoare: Sănătatea

ACV: Viaţa mea este extraordinară. Îmi concentrez atenţia asupra sănătăţii mele trupeşti, pentru că în acest fel mă bucur de o viaţă dinamică şi bogată, având puterea de a merge mereu până la capăt. Menţinându-mi intact „templul trupesc", îmi transform în realitate şi celelalte visuri.

Valoare: Familia

ACV: Am o căsnicie trainică, bazată pe jurământul „până când moartea ne va despărţi". Le transmit valorile mele iudeo-creştine soţiei şi copiilor mei şi lupt din răsputeri ca să-i conving să nu se lepede niciodată de lumina şi dragostea lui Dumnezeu. Ridic la rang de rege aspecte precum bucuria, speranţa, respectul şi aprecierea critică, dar obiectivă, oferindu-le familiei mele drept etaloane. Încerc apoi să fiu mereu un exemplu spiritual al dragostei şi compasiunii, oferindu-le celor dragi darul meu cel mai de preţ: timpul meu.

A PATRA ÎNTREBARE:

CARE ESTE MISIUNEA MEA ŞI CARE DINTRE ACTIVITĂŢILE MELE MĂ VOR AJUTA SĂ O DUC LA BUN SFÂRŞIT?

Următoarele două niveluri ale piramidei se bazează pe acţiune – pe termen lung sau pe termen scurt. Acţiunile generează rezultate. Este un proces simplu, bazat pe legea cauzei

şi a efectului sau pe reacţia la stimuli, dar numai acţiunile pozitive generează rezultate pozitive. Veţi avea parte de acţiuni pozitive dacă acestea vor fi corelate cu sistemul de afirmaţii destinat creării viziunilor. Aceste afirmaţii dau naştere acţiunilor voastre. Dacă aceste acţiuni sunt de scurtă durată, ele nu se transformă într-un obicei. De aceea, trebuie să împărţiţi „ferestrele" cu o durată de 5 sau 10 ani în „misiuni" mai scurte. Această strategie vă va ajuta să vă împliniţi viziunea de ansamblu. Ţinând seama de acest lucru, puteţi trece la acţiune, realizându-vă obiectivele stabilite pe termen scurt. Iată un exemplu din propria mea experienţă de viaţă. Observaţi diferenţa dintre misiunea mea primordială şi activităţile mele zilnice:

Valoare: *Vitalitatea spirituală şi relaţia mea cu Dumnezeu*

ACV: *Misiunea vieţii mele este aceea de a aprinde flacăra credinţei în sufletul oamenilor pentru a clădi împreună regatul Domnului şi pentru ca existenţa lor să cunoască o schimbare profundă şi benefică.*

Misiunea: *Sunt profesor. Credinţa îmi veghează opera. Sunt hotărât ca, până la vârsta de 55 de ani, să scriu cel puţin 5 cărţi. Voi ţine cel puţin 20 de conferinţe pe an pe teme religioase. Mă voi implica în activităţile cu rol educativ organizate de biserică.*

Activităţi zilnice:

1. Studiez Biblia în fiecare zi. Selectez, procesez şi stochez versete biblice pe care le voi aplica mai târziu în opera mea.

2. Citesc cel puţin o carte cu tematică spirituală pe lună, ca să-mi lărgesc universul spiritual.
3. Întocmesc dosare cu materialele ce vor constitui tematica fundamentală a cărţilor mele.
4. Adresez rugi Domnului nostru în încercarea de a-I urma voinţa în fiecare clipă a vieţii mele.

Valoare: *Sănătatea*

ACV: *Viaţa mea este extraordinară. Îmi concentrez atenţia asupra sănătăţii mele trupeşti, pentru că în acest fel mă bucur de o viaţă dinamică şi bogată, având puterea de a merge mereu până la capăt. Menţinându-mi intact „templul trupesc", îmi transform în realitate şi celelalte visuri.*

Misiunea: *Stilul meu de viaţă vine în sprijinul acestei viziuni, care presupune menţinerea unei greutăţi corporale de 90 de kilograme şi a unui nivel al colesterolului sub valoarea de 160 unităţi. În plus, ţin un regim strict, care îmi permite să mă bucur de aceste rezultate spectaculoase.*

Activităţi zilnice:
1. Am făcut exerciţii fizice de trei ori săptămâna aceasta, cu o durată de cel puţin 30 de minute. Trebuie să mă asigur că pulsul nu depăşeşte 130 de bătăi pe minut.
2. Evit mâncărurile grase care îmi epuizează energia şi mă abat de la misiunea mea.
3. Evit consumul de substanţe care mi-ar răpi luciditatea mentală.

Iată cum arată piramida odată terminată:

PLANUL PENTRU CLĂDIREA UNEI PIRAMIDE DE SUCCES

Ce voi face astăzi pentru fiecare dintre categoriile prezente pe lista valorilor mele?

Care sunt obiectivele mele pe termen scurt?

Consolidați-vă afirmațiile destinate creării viziunilor voastre!

Care sunt lucrurile pe care le consider cu adevărat importante în viața mea?

De ce este important succesul în viață?

Principiul icebergului

În timp ce studiați piramida pe care am construit-o în acest capitol, cât și nivelurile ei variate, nu trebuie să pierdeți niciodată din vedere fundația ei – scopul vostru. Foarte mulți oameni se trezesc „agățați" de vârful piramidei. Încearcă din răsputeri să realizeze un lucru important în viață, dar nu reușesc niciodată să-și împlinească visurile. Nu-și dau niciodată seama de potențialul extraordinar pe care îl au. Aruncați o privire piramidei și imaginați-vă că o linie îi desparte vârful de trunchi! Puneți-vă următoarea întrebare: „Care este menirea unei zile din viața mea sau poate chiar a vieții mele dacă

fac totul doar de dragul de a face ceva?" 90% din masa care asigură puterea unui iceberg se află sub apa mării – o putere nevăzută, dar imbatabilă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi: 90% din puterea voastră sălăşluieşte în primele patru niveluri ale piramidei. Construind această piramidă a succesului, viaţa voastră va căpăta forţă şi energie, iar voi veţi începe să obţineţi rezultatele pe care vi le doriţi. Acest principiu al acţiunii este sugestiv ilustrat în cuvintele lui Henry David Thoreau:

„Dacă te îndrepţi neabătut spre atingerea visurilor şi năzuinţelor tale ca să duci viaţa pe care ţi-ai imaginat-o, vei cunoaşte în cele din urmă succesul. Vei traversa hotare invizibile; vei păşi pe tărâmuri noi şi te vei bucura de legi universale, mult mai libertine; şi vei trăi o viaţă cu totul superioară."

Henry David Thoreau

PLAN DE ACŢIUNE CA SĂ VĂ CONCEPEŢI PLANUL DE VIAŢĂ

Cum puteţi să implementaţi principiile enunţate în acest capitol?

1. Petreceţi cât mai mult timp pe stânca destinată cugetării!
2. Găsiţi răspunsurile la întrebările „De ce este important succesul în viaţa mea?" şi „Care este scopul meu în viaţă?"
3. Identificaţi lucrurile sau aspectele pe care le consideraţi cu adevărat importante şi clasificaţi-le în ordinea priorităţii lor! De ce sunt importante în viaţa mea?

4. Pentru fiecare dintre aceste aspecte valoroase ale vieţii voastre, formulaţi o afirmaţie pozitivă, la timpul prezent, care să vă ajute să vă identificaţi viziunea!
5. Pentru fiecare dintre aceste afirmaţii, formulaţi o altă afirmaţie din care să deduceţi misiunea pe care trebuie să o duceţi la bun sfârşit într-un timp destul de scurt!
6. Treceţi apoi la acţiune, îndeplinind trei sau cinci activităţi, care – odată realizate – vă apropie şi mai mult de misiunea şi de viziunea voastră de ansamblu!

Acum, încercaţi să petreceţi cel puţin 15 minute în fiecare dimineaţă sau seară verificând această „hartă"! Programaţi-vă activităţile în aşa fel, încât să vă angajaţi într-o „rutină" a succesului! Veţi descoperi o energie şi o putere extraordinară de acţiune atunci când viaţa voastră se va baza pe un sistem de valori şi pe un scop bine definit. În calitatea mea de profesor, trebuie să vă expun şi o faţetă realistă. Vor fi zile bune, dar şi zile proaste. Vor fi zile în care veţi uita să verificaţi „harta" itinerarului vostru. Vor fi momente în care veţi fi atât de absorbiţi de valorile şi viziunea voastră, încât nimic nu va reuşi să vă abată de la drumul pe care aţi pornit. Cheia succesului constă în hotărârea şi fermitatea cu care vă concentraţi asupra hărţii voastre. Căci – ori de câte ori vă veţi rătăci – harta vă scoate la liman.

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
TREI

Şapte tipare de comportament pentru o viaţă eficientă

„Noţiunea de siguranţă ţine de superstiţie. Nu există în realitate şi nimeni (nici copiii şi nici adulţii în general) nu a trăit-o cu adevărat. Încercarea de a evita pericolul nu presupune mai multă siguranţă decât expunerea directă. Viaţa este fie o aventură extraordinară, fie nu reprezintă absolut nimic."

– Helen Keller

„Ceea ce sălăşluieşte dincolo de noi – în spatele sau în faţa noastră – nu are nici o importanţă în comparaţie cu ceea ce sălăşluieşte înlăuntrul nostru."

– Ralph Waldo Emerson

Să ne trăim viaţa bazându-ne pe un sistem de valori bine definit este singura noastră modalitate de existenţă. Aceasta este vestea cea bună. Ceea ce este cu adevărat provocator şi incitant este faptul că – în timp ce ne vom călăuzi după acest sistem de valori – vom întâlni bariere şi obstacole la care nici nu ne-am gândit vreodată. Există însă şapte tipare de comportament care ne ajută să ducem viaţa pe care ne-am dorit-o. Aceste tipare ne oferă instrumentele, talentul şi capacităţile de a ne urma neabătuţi visurile şi năzuinţele, ca să devenim ceea ce Dumnezeu ne-a hărăzit să fim.

PRIMUL COMPORTAMENT: ATITUDINEA

Ca să vă demonstrez importanţa acestui prim tipar comportamental, trebuie să vă povestesc un incident care mi s-a întâmplat recent. Mă aflam în Rochester, New York, unde mă pregăteam pentru un seminar pe care trebuia să-l ţin de dimineaţă. Tocmai îmi făcusem „temele" şi mă simţeam în al nouălea cer. După ce am făcut un duş şi m-am îmbrăcat, m-am hotărât să iau un mic dejun frugal înainte de începerea seminarului.

Când am ajuns la barul hotelului, i-am spus recepţionerei, pe un ton extrem de vesel:

– Ce dimineaţă extraordinară!

Chipul ei trăda mirare şi nedumerire, părând a-mi spune: Ce dimineaţă extraordinară? Dar ce e cu tipul ăsta? De ce e atât de vesel? Abia e dimineaţă. Şi e o zi ca oricare alta.

– Aţi venit să luaţi micul dejun? mă întrebă ea.

– Da, am răspuns eu, pentru asta am venit.

Ea îmi oferi apoi un meniu, întrebându-mă dacă doream o masă la fumători sau la nefumători. Când i-am spus că preferam o masă la nefumători, m-a condus la locul respectiv şi m-a întrebat dacă doream cafea – decofeinizată sau normală. După dialogul nostru „incitant", ea se îndreptă spre bar, continuând să mă fixeze cu privirea. Se întoarse apoi la masa mea cu ibricul de cafea, menţinând însă o distanţă apreciabilă faţă de mine, ca şi când aş fi suferit de o boală contagioasă. Se vedea că făcea un efort destul de mare ca să-mi toarne cafeaua în ceaşcă, de vreme ce nu se apropia de masa mea. Era o privelişte extrem de ciudată. Se îndepărtă apoi doi paşi şi exclamă:

– Aveţi o atitudine pozitivă, nu-i aşa?

– Da, aşa e, am răspuns eu cu entuziasm.

Ea făcu apoi o observaţie care mă lăsă cu gura căscată:

– Ştiţi, domnule, întotdeauna m-am întrebat cum arată un om înzestrat cu o atitudine pozitivă.

Pentru prima dată în viaţa mea, n-am ştiu ce să spun. Dar am înţeles că probabil spunea adevărul. Nu cunoscuse niciodată pe nimeni înzestrat cu o atitudine pozitivă. Gândindu-mă ce răspuns să-i dau, ea mă întrebă:

– Îmi puteţi spune cum aş putea să am şi eu o atitudine pozitivă?

Am înţeles atunci că mi se ivise ocazia să influenţez pozitiv viaţa altei persoane. În dimineaţa aceea unică pe care am petrecut-o în Rochester, atitudinea mea pozitivă m-a ajutat nu numai să abordez viaţa dintr-o perspectivă complet diferită, ci şi să am un impact copleşitor asupra unei persoane care dorea să dobândească aceeaşi atitudine pe care o aveam eu.

Mai puţin temătoare acum, ea se apropie de masa mea.

– Îţi propun o afacere, i-am răspuns eu. Tu îmi umpli mereu ceaşca cu cafea, iar eu – pe toată durata micului-dejun – îţi voi oferi câteva dintre ideile pe care le folosesc pentru a avea o atitudine pozitivă. Îţi convine?

Atitudinea este singura poartă, care – odată deschisă – ne oferă adevărata împlinire a vieţii.

– Da, fireşte, îmi răspunse ea cu entuziasm.

Târgul odată încheiat, ea a continuat să-mi toarne cafea în ceaşcă pe parcursul celor 35 de minute în care i-am împărtăşit câteva dintre secretele atitudinii pozitive.

RĂSPUNDEŢI LA ACESTE DOUĂ ÎNTREBĂRI!

Vreau să vă pun două întrebări: (1) Ştiţi ce presupune o atitudine pozitivă? şi (2) Cum este atitudinea voastră? S-ar putea să mă întrebaţi la rândul vostru: De ce este importantă atitudinea pozitivă? Succesul nu depinde în primul rând de IQ, bani, putere, influenţă şi de un viitor bine consolidat din punct de vedere financiar? De ce ar mai fi nevoie să ne

concentrăm asupra atitudinii? Este bine cum puneţi problema, iar răspunsul este următorul: atitudinea este singura poartă, care – odată deschisă – ne oferă adevărata împlinire a vieţii.

Martin Seligman, profesor de psihologie la Universitatea din Pennsylvania, a întreprins cercetări substanţiale în domeniul atitudinii. El a descoperit că oamenii înzestraţi cu o atitudine pozitivă dau dovadă de un randament mult mai bun, indiferent de circumstanţe – locul de muncă, viaţa familială, situaţia financiară, relaţiile cu colegii şi toate celelalte aspecte sau domenii în care activează. Seligman susţine că rezultatele obţinute de aceşti oameni sunt cu 40 de procente mai bune decât cele realizate de oamenii pesimişti sau negativişti.

Pentru că acum joc rolul profesorului şi al mentorului vostru, vă recomand să consideraţi cercetările lui Seligman drept nişte dovezi incontestabile. Având mereu o atitudine pozitivă, optimistă şi plină de viaţă, rezultatele pe care le veţi obţine în tot ceea ce veţi întreprinde vor fi cu 40 de procente mai bune decât rezultatele celor care se „târăsc" prin viaţă, plângându-se fără încetare de tot ce îi înconjoară.

O întrebare pe care mi-o pun adesea – şi pe care mi-o pun deseori şi oamenii – este cea pe care mi-a pus-o şi recepţionera din Rochester: Cum puteţi să aveţi o atitudine pozitivă? Cu toate problemele vieţii de zi cu zi, cum pot să-mi menţin atitudinea pozitivă – odată ce mi-am însuşit-o?

Cu câtva timp în urmă, un prieten mi-a dat o pagină despre atitudine, trasă la Xerox, scrisă de Chuck Swindoll, un autor celebru, cu opere ce se vând ca pâinea caldă, preşedintele Seminarului Teologic din Dallas şi pastorul bisericii Stonebriar Community Church din Frisco, Texas. Nu ştiu care este sursa originală a acestui citat cu implicaţii extraordinare:

> „Cu cât trăiesc mai mult, cu atât percep mai profund impactul pe care îl are atitudinea asupra vieţii noastre. Atitudinea este –

pentru mine – mult mai importantă decât faptele în sine. Este mai importantă decât trecutul, educaţia, banii, circumstanţele, eşecurile sau succesele. Este mai presus de ceea ce gândesc, spun sau fac oamenii. Este mai valoroasă decât aspectul nostru fizic, talentul sau capacităţile noastre. Poate să consolideze sau să distrugă o companie, o biserică sau o familie. Ceea ce este cu adevărat remarcabil este faptul că ne putem alege atitudinea pe care o dorim în fiecare zi din viaţa noastră. Nu ne putem schimba trecutul. Nu putem schimba felul în care oamenii reacţionează în diverse situaţii ale existenţei noastre. Nu putem schimba inevitabilul. Singurul lucru pe care putem să-l facem este să întindem cât mai mult coarda pe care o avem la dispoziţie: atitudinea. Sunt convins că 10% din viaţă este controlat de destin, iar 90% de felul în care reacţionez în faţa destinului. Acelaşi lucru vi se întâmplă şi vouă. Noi suntem cei care ne aflăm la cârma atitudinilor noastre."

„Sunt convins că 10% din viaţă este controlat de destin, iar 90% de felul în care reacţionez în faţa destinului. Acelaşi lucru vi se întâmplă şi vouă. Noi suntem cei care ne aflăm la cârma atitudinilor noastre."

Chuck Swindoll

TOTUL DEPINDE DE ALEGERILE PE CARE LE FACEM

Atitudinea nu apare din senin. Deoarece alegerile pe care le facem şi deciziile pe care le luăm se bazează pe atitudinile noastre, este firesc să spunem că ar fi un lucru înţelept să luăm numai decizii bune. Din fericire, nu este nevoie să pornim singuri în această călătorie. Domnul ne veghează de sus şi ne asigură libertatea de a lua aceste hotărâri noi. Dacă Dumnezeu

are timp să vegheze asupra noastră şi a alegerilor noastre, atunci putem lua aceste decizii cu toată încrederea.

În capitolul biblic „Plângerile lui Ieremia", citim următoarele cuvinte: „Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit şi îndurările Lui nu au ajuns la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă" (3:22-23). Ce frumos începe fiecare zi din viaţa noastră! Întâmplările de ieri aparţin trecutului, întâmplările de azi aparţin prezentului, iar în privinţa celor de mâine nu ar trebui să ne facem prea multe griji. Dacă viaţa voastră se bazează pe un sistem de valori bine definit, dacă aveţi în minte un scop bine conturat, dacă viziunea de ansamblu este clară şi dacă aţi trecut deja la acţiune prin intermediul misiunilor de scurtă durată şi a activităţilor zilnice, atunci zorii fiecărei dimineţi din existenţa voastră trebuie să fie un prilej de bucurie.

Când atitudinea voastră este pozitivă, atunci şi deciziile pe care le luaţi sunt pozitive. Când atitudinea este puternică, atunci şi alegerile pe care le faceţi devin puternice. Dacă atitudinea este fragilă, şi deciziile voastre devin confuze. Dacă atitudinea este negativă, şi hotărârile devin negative. Aşadar, cum vă puteţi perfecţiona în arta atitudinii pozitive? Vă voi oferi acum cele trei secrete care vă vor ajuta să luaţi decizii mult mai bune:

1. Bazaţi-vă deciziile pe scopul pe care vi l-aţi stabilit în viaţă, cât şi pe sistemul vostru de valori!
2. Luaţi hotărâri care vă stimulează, nu vă limitează!
3. Deciziile trebuie să vă aparţină în exclusivitate.

Bazaţi-vă deciziile pe scopul pe care vi l-aţi stabilit în viaţă, cât şi pe sistemul vostru de valori!

Pentru a vă ilustra mai bine acest mic „secret", vă voi relata o povestire.

În cadrul unui seminar recent, le împărtăşeam ascultătorilor mei exemplele pe care le cunoaşteţi şi voi din capitolele 1 şi 2. După terminarea seminarului din dimineaţa aceea, trebuia să iau masa cu o parte dintre directorii companiei care mă angajaseră să ţin seminarul respectiv.

La scurt timp după ce ne-am aşezat la mesele rotunde (în sensul propriu al cuvântului), mi-am dat seama că teoriile prezentate în cadrul seminarului aveau să fie testate în curând. Chelneriţa punea pe masă porţii mari de fettuccine Alfredo (*n.tr.*: paste cu brânză, unt şi smântână). Ea a început cu mesenii din partea stângă a locului unde mă aşezasem eu şi a mers în sensul acelor de ceasornic până a ajuns la mine.

Ştiam că trebuia să iau o hotărâre bazându-mă pe sistemul meu de valori. Din fericire, în dimineaţa aceea, recapitulasem afirmaţiile pe care le făcusem în privinţa relaţiei mele cu Dumnezeu, cu trupul şi cu familia mea. Astfel că – în momentul în care chelneriţa a ajuns la mine – am întrebat-o dacă putea să-mi aducă o porţie de legume fierte sau de orez.

Toată lumea mă privi cu uimire, iar un domn îmi spuse:

– Ştiţi, chiar mă întrebam dacă aveaţi de gând să vă puneţi teoriile în practică.

Puţin mai devreme în dimineaţa aceea, le împărtăşisem ascultătorilor mei scopul meu în viaţă şi unele dintre aspectele pe care eu le apreciez în viaţă, printre acestea aflându-se sănătatea trupească. Le spusesem, aşadar, că îmi doream ca doar 25% din totalul caloriilor să provină din grăsimi animale, iar restul alimentelor trebuia să-mi confere energia şi puterea de a-mi duce la bun sfârşit misiunea, nu să mi le răpească, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unui consum excesiv de grăsimi. Am simţit o adevărată satisfacţie atunci când l-am privit pe interlocutorul meu în ochi, spunându-i:

– Nu a fost un lucru prea dificil. Am luat această hotărâre bazându-mă pe valorile şi scopul meu în viaţă.

Ca să luaţi decizii mult mai bune, ce vor genera o atitudine pozitivă, trebuie să ţineţi mereu seama de lucrurile şi aspectele importante în existenţa voastră.

Luaţi hotărâri care vă stimulează, nu vă limitează!

În timpul acestui proces, s-ar putea să vă puneţi următoarea întrebare: Aceste hotărâri mă vor apropia sau mă vor îndepărta de lucrurile pe care le apreciez în viaţă?

Luăm adesea hotărâri fără să ne gândim la consecinţe. Mâncăm prea mult fără să ne gândim la sănătatea noastră. Bem prea mult fără să ne întrebăm cum ne vom simţi a doua zi. Cheltuim prea mulţi bani fără să ne întrebăm dacă deciziile luate ne vor proteja situaţia financiară în viitor.

Totul depinde de alegerile pe care le facem. Ca să luăm hotărâri mai bune – hotărârile care ne vor conferi rezultatele pe care ni le dorim – trebuie să ne punem mereu întrebarea: Hotărârea pe care urmează să o iau mă apropie de visul meu – acela de a fi cel mai bun?

Deciziile trebuie să vă aparţină în exclusivitate

Shad Helmstedter are dreptate atunci când spune că alegerile pe care le facem la întâmplare sunt la fel de importante ca alegerile pe care le facem cu premeditare. Problema este cea a „paternităţii" acestor decizii.

Când vă spuneţi: „Eu am luat această decizie", vă recunoaşteţi nu numai capacitatea de a lua o hotărâre, dar vă asumaţi şi responsabilitatea pentru hotărârea respectivă. Nu există libertate mai de preţ ca cea a luării propriilor decizii.

„Alegerile pe care le facem la întâmplare sunt la fel de importante ca alegerile pe care le facem cu premeditare."
Shad Helmstedter

AL DOILEA COMPORTAMENT: DESCĂTUŞAREA PUTERII CU CARE SUNTEŢI ÎNZESTRAŢI

Întâmplările de ieri aparţin trecutului. Întâmplările de astăzi constituie fundaţia zilei de mâine. V-aţi născut ca să reuşiţi. Dumnezeu v-a dăruit abilitatea de a acţiona, capacitatea de a gândi şi competenţa de a lua propriile decizii. Îmbinând toate aceste însuşiri extraordinare, s-ar putea să vă întrebaţi: Cum este posibil să dau greş? Daţi greş atunci când gândiţi şi acţionaţi în mod eronat.

Am descoperit acest adevăr în timp ce citeam cartea „*The Power of Positive Thinking*" scrisă de Norman Vincent Peale. Într-o zi, după ce ţinuse un discurs excepţional despre gândirea pozitivă, Peale a fost abordat de un bărbat, care i-a spus că avea 40 de ani şi că nu făcuse nimic remarcabil în viaţa sa. Dorea să ştie de ce fusese bântuit tot timpul de sentimentul de inferioritate şi de lipsa încrederii în sine. L-a rugat apoi pe Peale să-l ajute să descopere izvorul încrederii în forţele sale.

– Când vei merge pe stradă diseară – îi spuse Peale – te sfătuiesc să repeţi nişte cuvinte pe care ţi le voi spune imediat. Rosteşte-le de câteva ori înainte de culcare! Când te trezeşti mâine, repetă-le de trei ori înainte de a te ridica din pat! În drum spre o întâlnire importantă, rosteşte-le de trei ori! Vei descoperi că aceste cuvinte îţi vor dărui puterea şi capacitatea de a rezolva problema care te tulbură. Mai târziu, dacă vrei, vom putea să analizăm în profunzime această problemă, dar, indiferent de obstacolele pe care le vom întâlni pe drum, formula pe care ţi-o voi da va juca un rol covârşitor în procesul de vindecare.

„Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:13) – aceasta este formula pe care Peale i-a dat-o bărbatului respectiv.

Omul a urmat sfatul lui Peale şi, în curând, viaţa sa a cunoscut o schimbare radicală. A devenit din ce în ce mai încrezător în forţele sale. A realizat mai mult decât realizase

vreodată în viaţa sa. Personalitatea sa se baza pe un optimism debordant, încât – în loc să respingă succesul – îl atrăgea ca un magnet.

Gravaţi în inima voastră următoarele cuvinte: *Dumnezeu nu vrea ca noi să dăm greş în viaţă!* El nu ne-a creat ca să eşuăm. Ne-am născut cu toate calităţile necesare ca să gustăm din plin din cupa succesului. Dar ca să descătuşăm puterea cu care ne-a înzestrat, trebuie să-L lăsăm să ne modeleze după propria Sa voinţă. Dacă Îi permitem acest lucru, ne va ajuta să devenim ceea ce ne dorim şi ceea ce ne-a hărăzit chiar El să fim. La urma urmei, „dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?" (Romani 8:31) – ne spune Biblia.

Puterea cuvintelor pe care ni le spunem nouă înşine

Mintea noastră este un instrument puternic, dar este şi sclava noastră. Ea percepe informaţiile fără discernământ şi reacţionează fără să facă vreo legătură cu caracterul lor pozitiv sau negativ. Dacă limbajul nostru este negativ, indiferent cu câtă asiduitate ne luptăm să ne îmbogăţim, să slăbim, să renunţăm la droguri sau să consolidăm o relaţie, nu vom reuşi să realizăm nimic din toate acestea. De ce? Deoarece limbajul devine un conspirator în arta sublimă a sabotajului emoţional. Deoarece imaginea pe care ne-am format-o despre noi este stocată în subconştient şi deoarece el consideră că informaţia este corectă (chiar dacă acest lucru este sau nu adevărat), este vital să furnizăm minţii noastre imagini şi tablouri pozitive, chiar dacă acestea nu reprezintă purul adevăr. Toate tiparele de comportament se nasc în mintea noastră – în imaginaţia noastră – şi apoi îşi croiesc drum spre realitate. Deveniţi, astfel, întruchiparea propriilor voastre gânduri şi idei.

Imaginea pe care ne-o formăm despre noi devine, aşadar, izvorul din care se nasc acţiunile noastre. Fiecare acţiune, sentiment şi tipar comportamental depinde de această imagine

de sine. Ca să ne schimbăm rezultatele, trebuie să ne schimbăm mai întâi fundaţia negativă pe care am clădit-o de-a lungul timpului. Pentru că procesul repetiţiei a jucat un rol vital în crearea imaginii noastre prezente, tot procesul repetiţiei va fi cel responsabil pentru schimbarea acestei stări de fapt. Aici este pragul de care ne lovim cu toţii. Nu avem curajul sau credinţa că – repetând acţiunile sau tiparele comportamentale corecte – vom reuşi să ajungem la destinaţia dorită.

Trebuie să ne clădim şi să ne modificăm imaginea de sine cu ajutorul unor dialoguri pozitive cu propria persoană – cu ajutorul cuvintelor şi al imaginilor care generează imagini pozitive, ce ne dau puterea de a merge mereu în direcţia corectă. De-a lungul timpului, acest proces ne ajută să ne schimbăm părerea despre noi înşine, să ne vedem într-o lumină favorabilă şi să ne descătuşăm puterea de a ne exploata potenţialul la maxim.

Putem să fim, să avem şi să facem tot ce dorim dacă ne visăm, ne vedem şi ne urmărim ţelurile cu o atitudine pozitivă, ce nu va putea fi niciodată frântă.

Dialoguri cu propria persoană, puterea afirmaţiilor şi arta de a-ţi transforma visurile în realitate

Să dezbatem acum acest subiect important al dialogurilor cu propria persoană! Dacă vrem să obţinem rezultate diferite, trebuie să învăţăm să vorbim cu totul diferit cu propria noastră conştiinţă. Şi acest proces depinde de puterea afirmaţiilor.

Am început să înţeleg puterea extraordinară a afirmaţiilor în momentul în care am parcurs paginile cărţilor lui Denis Waitley – *„The Winner's Edge"* şi *„Seeds of Greatness"*. Am învăţat de aici o lecţie extrem de importantă: trebuie să vizualizăm tot ce ne dorim în viaţă înainte ca visul nostru să devină palpabil. Am mai învăţat că trebuie să ne alimentăm credinţele

până când acestea devin realitate. Eu numesc acest proces „*visomotivaţie*" – arta de a atinge motivaţia maximă, ce ne ajută să trăim ca şi când ne-am fi văzut visul cu ochii.

Am avut recent plăcerea de a vorbi de la aceeaşi tribună cu profesorul Waitley, ocazie cu care i-am povestit despre acest proces şi despre termenul pe care i l-am conferit. I-am împărtăşit şi câteva dintre rezultatele mele. M-a întrebat dacă putea să le povestească spectatorilor noştri despre impactul covârşitor pe care îl poate avea acest proces („visomotivaţia") în viaţa lor.

Am învăţat că – fără visuri – suntem morţi sau, cel puţin, în pragul morţii. Putem să fim, să avem şi să facem tot ce dorim dacă ne visăm, ne vedem şi ne urmărim ţelurile cu o atitudine pozitivă, ce nu va putea fi nicicând frântă. Elementul cheie care menţine în mişcare această artă a transformării visurilor în realitate („visomotivaţia") îl constituie puterea afirmaţiilor. Sunt convins că noţiunea de afirmaţie nu este nouă pentru voi, dar – pentru că este atât de uşor să-i ignorăm puterea – o vom mai analiza o dată:

CELE CINCI SECRETE ALE UNOR AFIRMAŢII IMBATABILE

Afirmaţiile trebuie să fie:

1. *Personale:* Trebuie să înceapă cu pronumele personal „Eu". (De exemplu: „Eu câştig..."; „Eu am o relaţie cu..."; „Eu îmi petrec timpul în casa mea spaţioasă...")
2. *Pozitive:* Trebuie să le rostiţi ca şi când vă bucuraţi de anumite lucruri, nu încercaţi să scăpaţi de ele. (Limbajul negativ pune imediat stăpânire pe subconştientul vostru.)
3. *La timpul prezent:* Trebuie să le rostiţi ca şi când v-aţi împlinit deja visurile.

4. *Emoţionale:* Trebuie să atingă coardele sensibile ale sufletului vostru.
5. *Non-comparative:* Trebuie să reflecte faptul că vă doriţi să fiţi cei mai buni pentru că sunteţi înzestraţi cu un potenţial extraordinar, şi nu faptul că vă doriţi să fiţi mai buni decât alţii.

Toaleta a constituit adesea refugiul cugetărilor mele

La începutul carierei mele, îmi scriam fiecare ţel sau obiectiv pe o bucăţică de hârtie, pe care o lipeam apoi de pereţii toaletei. În fiecare dimineaţă, când mă duceam să mă îmbrac, petreceam 15 minute revizuindu-mi obiectivele şi scăldându-mi mintea într-o perspectivă feerică. Mai târziu, pentru că am reuşit să realizez multe dintre aceste obiective, am urmat aceeaşi procedură, iar rezultatele au fost uluitoare.

În timp ce devoram cărţile profesorului Waitley şi îi urmam sfaturile cu stricteţe, am început să scriu afirmaţii care veneau în sprijinul obiectivelor şi ţelurilor mele. Vă voi oferi acum câteva exemple pe care le-am scris în 1984, la vârsta de 26 de ani, pe când lucram la o bancă şi acordam credite ipotecare. Fiecare dintre aceste obiective a devenit realitate.

1. Sunt orator profesionist.
2. Câştig peste 500.000 de dolari pe an.
3. Am întotdeauna la bancă un cont de 200.000 de dolari bani gheaţă.
4. Am 10 casete audio şi video despre viaţa oamenilor de succes.
5. Nu am nici o datorie.
6. Am numai obiceiuri sănătoase.
7. Ţin peste 100 de discursuri pe an.
8. Am o casă spaţioasă pe plajă, cu tavane înalte, o curte mare, un teren de tenis, o piscină şi un izvor cu ape curative.

(Nu are teren de tenis, dar nu mai joc tenis – cel puţin, deocamdată.)

Port mereu lista în portofel ca să-mi reamintească puterea acestor afirmaţii concise şi clare. Este mototolită şi îngălbenită de vreme, dar are o putere uluitoare.

AL TREILEA COMPORTAMENT: CONCENTRAREA PRECEDE SUCCESUL

Dacă v-aţi însuşit atitudinea pozitivă şi v-aţi descătuşat puterea cu care sunteţi înzestraţi, este timpul să vă concentraţi. Există o diferenţă extraordinară între puterea energiei şi puterea concentrării. Cunosc oameni care şi-au însuşit atitudinea pozitivă, dar nu au reuşit să-şi exploateze potenţialul nativ. În situaţiile de acest gen, greşeala constă în lipsa concentrării. Al Ries, autorul lucrării *„Focus"*, ilustrează foarte bine acest lucru, spunând:

> „Soarele este o sursă puternică de energie. În fiecare oră, soarele scaldă pământul în miliarde de kilowaţi de energie. Cu toate acestea, înarmat cu o pălărie şi un parasolar, te poţi desfăta ore întregi în lumina soarelui fără teama că vei păţi ceva. Laserul este o sursă slabă de energie. El foloseşte doar câţiva waţi de energie, pe care îi focalizează într-o rază de lumină. Dar, cu ajutorul unui laser, poţi să găureşti un diamant sau să elimini celulele canceroase. Puterea concentrării are acelaşi efect. Suntem înzestraţi cu o capacitate puternică, de talia unui laser, care ne ajută să obţinem tot ce ne dorim în viaţă."

Asta presupune procesul concentrării; el trebuie să preceadă orice acţiune pentru a genera rezultate semnificative. Când firul concentrării se rupe, pierdem puterea şi capacitatea de a

Concentrarea înseamnă totul. Fără concentrare, ducem o viaţă mediocră.

crea rezultate excepţionale. Ne putem asemăna cu soarele, ce îşi împrăştie energia peste tot, fără să producă rezultate importante.

Cheia prin care puteţi obţine şi păstra viaţa pe care v-o doriţi este să vă concentraţi asupra domeniilor şi aspectelor pe care le consideraţi importante, cele pe care le-aţi enunţat în capitolul 2. Dacă vreţi să slăbiţi, trebuie să vă concentraţi asupra acestui lucru. Dacă vreţi să vă îmbogăţiţi, trebuie să vă concentraţi numai asupra acestui aspect. Dacă vreţi să aveţi o căsnicie trainică, trebuie să vă concentraţi asupra acestui „domeniu". Dacă vreţi să vă apropiaţi de Dumnezeu, trebuie să vă axaţi atenţia numai asupra acestui lucru. Concentrarea înseamnă totul. Fără concentrare, ducem o viaţă mediocră.

În acest proces de concentrare, valorile, atitudinile, deciziile şi afirmaţiile încep să conlucreze în favoarea voastră. Acest proces se numeşte *sinergie* – dovada vie că întregul este întotdeauna mai valoros şi mai puternic decât suma părţilor sale.

AL PATRULEA COMPORTAMENT: REZULTATELE EXCEPŢIONALE CER TIMP

Anul 1903. Locul – Kitty Hawk, Carolina de Nord. Distanţa – 37 de metri. Timpul petrecut în aer – 12 secunde. Cu toate acestea, Orville Wright a realizat ceva extraordinar: descoperise un lucru mai greu decât aerul, care se menţinea în zbor. Ziua aceea din Kitty Hawk a schimbat pentru totdeauna mijloacele de transport ale oamenilor. Astăzi, mai mult de cinci milioane de oameni de pretutindeni zboară în fiecare zi. La fel ca vinul bun, ca relaţiile interumane sau ca un crâng de stejari falnici, cele mai frumoase şi cele mai bune lucruri în viaţă cer timp ca să se coacă şi să se maturizeze.

Răbdarea – o altă cheie a succesului

95% dintre oamenii din întreaga lume parcurg 95% din drum şi se mulţumesc cu doar 5% din ceea ce întâlnesc în cale. Alte 5% dintre oameni parcurg 100% din drum şi capătă 95% din bunătăţile vieţii.

Să analizăm acum câteva realizări extraordinare, unde răbdarea a jucat un rol determinant! Istoria omenirii ne oferă un exemplu uimitor de răbdare şi stoicism. Când avea 7 ani, familia eroului din povestea noastră a fost alungată din casa ei, iar el a fost nevoit să muncească de mic pentru a-i întreţine pe cei dragi. Mama lui a murit pe când el avea 9 ani. La 22 de ani, şi-a pierdut slujba pe care o avea ca funcţionar într-un magazin. Îşi dorea să urmeze Dreptul, dar pregătirea pe care o avea nu-i oferea această şansă. La 23 de ani, a împrumutat o sumă mare de bani ca să încheie un parteneriat cu proprietarul unui mic magazin. La 26 de ani, partenerul său de afaceri a murit, lăsându-i un munte de datorii, pe care avea să le plătească timp de ani de zile. La 28 de ani, după ce a făcut curte unei fete timp de 4 ani, s-a hotărât să o ceară de soţie. Ea însă l-a refuzat. La 37 de ani, aflat la cea de a treia încercare, a fost ales membru al Congresului, dar, 2 ani mai târziu, nu a mai reuşit să câştige alegerile. Când a împlinit 41 de ani, fiul său de 4 ani s-a stins din viaţă. La 45 de ani, a candidat pentru un loc în Senat şi a pierdut. La 47 de ani, a pierdut alegerile pentru postul de vice-preşedinte al partidului său. La 49 de ani, a candidat din nou pentru Senat şi soarta s-a repetat. La 51 de ani, a fost ales preşedintele Statelor Unite. Numele său este Abraham Lincoln, un om pe care foarte mulţi l-au considerat cel mai mare lider al Americii. După cum spune cinicul – se pare că unii oameni au parte de toate opreliştile.

Aceasta este o poveste incredibilă despre stăruinţă, despre încăpăţânarea de a doborî toate obstacolele pe care destinul ţi

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

le presară în cale şi despre refuzul de a te declara înfrânt. Lincoln considera că acest şir nesfârşit de ratări i-a pavat drumul spre succesul final. Ce reprezintă această poveste pentru voi? Sper că este o lecţie stimulatoare de viaţă, care vă încurajează să mergeţi mereu tot mai departe, indiferent de obstacolele pe care le veţi întâlni în cale. Lincoln nu este singurul exemplu din galaxia stelelor umane care au reuşit să doboare barierele vieţii cu ajutorul răbdării şi stăruinţei:

1. Se spune că Thomas Edison a făcut peste 14.000 de experimente până când a inventat şi a perfecţionat becul electric.
2. Colonelul Sanders a încercat să vândă reţeta puilor săi unui număr de peste 1000 de oameni până când cineva i-a cumpărat-o, în cele din urmă.
3. Michael Jordan s-a făcut remarcat în baschet abia în ultimul an de liceu. Apoi a câştigat 10 campionate în NBA. Pe locul al doilea se situează Wilt Chamberlain, cu 7 campionate câştigate.
4. Orville Redenbacher a efectuat mai bine de 3500 de experimente până când a reuşit să inventeze floricelele mai uşoare şi mai pufoase. Şi-a vândut apoi reţeta companiei Hunt-Wesson Foods pentru 300 de milioane de dolari.

Toate lucrurile pe care doriţi să le realizaţi cer timp. 95% dintre oamenii din întreaga lume parcurg 95% din drum şi se mulţumesc cu doar 5% din ceea ce întâlnesc în cale. Alte 5% dintre oameni parcurg 100% din drum şi capătă 95% din bunătăţile vieţii. Din care categorie faceţi parte? Printre secretele succesului se numără stăruinţa şi voinţa de fier, ce nu vă permite niciodată să vă daţi bătuţi. Acesta este motivul pentru care o viaţă bazată pe un scop bine definit este importantă pentru marile realizări ale omenirii.

AL CINCILEA COMPORTAMENT: MODESTIA – STRATEGIA MAESTRULUI

Când am pus bazele companiei mele, în 1988, eram hotărât să merg până în pânzele albe ca să-i asigur succesul. Am reuşit să încheiem un contract cu o companie naţională şi – după doar trei ani – câştigam anual, din vânzări, peste 5 milioane de dolari, având un personal alcătuit din 27 de oameni. Era un lucru extraordinar. Era imposibil să mai coborâm de pe aceste culmi. Compania noastră era din zi în zi tot mai profitabilă şi – datorită succesului aparent nemărginit de care ne bucuram cu toţii – am devenit din ce în ce mai îndrăzneţ şi mai mândru. *Ia uite ce a construit Todd!* – îmi spuneam fără încetare. *Nu este incredibil – să ai parte de toţi aceşti bani, de o putere nelimitată şi de o influenţă atât de mare? Doar cerul pare că ne mai desparte de succesul desăvârşit.*

Dar, într-o zi, cerul senin şi fără nori s-a prăbuşit peste mine. Prima veste a venit din partea unuia dintre clienţii noştri cei mai importanţi. Din cauza condiţiilor nefavorabile ale pieţei (spuneau ei), erau nevoiţi să anuleze contractul cu firma noastră (contract ce valora 150.000 de dolari). În luna următoare, ne-a mai sunat un client, care ne-a dat aceeaşi veste proastă. În decurs de 6 luni, alte cinci contracte au fost anulate, deşi mai trebuia să încasăm peste 900.000 de dolari din veniturile realizate din vânzările cărţilor noastre – venituri netaxabile.

Am stabilit o întâlnire cu toţi angajaţii. Directorii au acceptat o reducere de 50% din salariul lor, în timp ce angajaţii au fost şi ei de acord să li se taie 20% din venituri – ca să menţinem compania pe linia de plutire. Trebuia să-i anunţăm pe cei 200 de vânzători cărora le datoram bani că nu ne puteam onora obligaţiile financiare faţă de ei. Lucrurile au început să meargă din ce în ce mai prost. Nu ne-am mai putut permite să plătim

chiria sediului, iar proprietarul a început să ne trimită notificări de evacuare. Câţiva dintre vânzători ne-au dat în judecată. În următoarele 6 luni, am înţeles că nu puteam să ocolim inevitabilul – închiderea magazinului. Banii pe care îi aveam nu erau suficienţi pentru onorarea tuturor obligaţiilor financiare.

Într-o dimineaţă, ajuns la capătul puterilor, disperat şi înglodat în datorii, am căzut în genunchi şi am strigat din răsputeri: „De ce, Doamne, mi se întâmplă mie? De ce mie?" Privirea mi-a căzut atunci pe un tablou din birou, pe care mi-l dăruise cu câţiva ani mai devreme prietenul meu Bob Shank.

Iată ce scria acolo:

TODD,
AI ÎNCREDERE ÎN MINE!
TOTUL SE AFLĂ SUB CONTROL.
IISUS

Aceasta a fost prima mea lecţie despre modestie şi umilinţă. Nu îmi încredinţasem niciodată compania în mâinile Domnului Iisus (Proverbe 3:5-6). Nu Îi mulţumisem lui Dumnezeu pentru succesul pe care îl repurtasem. Şi greşeala cea mai gravă pe care o făcusem a fost aceea că i-am lăsat pe toţi să înţeleagă faptul că Todd Duncan era şeful incontestabil al companiei, lui i se datorează succesul firmei şi el este stăpânul propriului său destin! Ei bine, Todd nu prea mai avea de ce să se laude atât de tare acum. Iată ce am făcut împreună cu Dumnezeu! În primul rând, am vândut afacerile în care nici nu ar fi trebuit să ne implicăm. Chemarea noastră era oratoria, iar dacă afacerile noastre nu o includeau, trebuia să le eliminăm – sau să le vindem unui angajat pentru ca acesta să aibă şansa să-şi demareze propria afacere. Ne-am conceput apoi un plan prin care urma să ne plătim datoriile faţă de vânzătorii noştri. Drept urmare, în următoarele 24 de luni, am reuşit să achităm

datorii în valoare de peste 500.000 de dolari. În curând, toate procesele intentate împotriva noastră au încetat. Integritatea mea profesională nu-mi permitea să declar falimentul, aşa că am pornit din nou motorul operaţiunilor noastre, până am reuşit să ne redresăm. Cel mai important aspect al operaţiunilor noastre a fost să pornim la treabă cu capul plecat şi cu inima plină de recunoştinţă faţă de Creatorul nostru.

În timp ce perspectiva mea asupra universului se schimba radical, am început să acord mai multă atenţie vieţii celui mai mare om din istoria umanităţii – un exemplu de blândeţe şi smerenie. În Evanghelia după Matei (11:28-29), Iisus ne spune: „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă! Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre."

Este acelaşi om extraordinar, care şi-a demonstrat smerenia spălând picioarele discipolilor Lui. Iubea copiii. Nu se sfia să-i atingă pe cei năpăstuiţi, respinşi de societate, pe care nu-i iubea nimeni. El răspândea dragostea acolo unde oamenii împroşcau cu ură. Cunoştea foarte bine diferenţa dintre lucrurile urgente şi cele importante. Nu încerca să vindece sau să salveze pe toată lumea şi nici nu încerca să se facă remarcat. Stilul Său de viaţă era complet opus. Acum, când îmi revin din experienţa mea tragică în domeniul afacerilor, îmi dau seama că este mult mai înţelept să-mi petrec timpul cu Iisus decât să citesc Wall Street Journal.

Cred că Biblia ne oferă cea mai bună hartă pentru o viaţă pozitivă şi eficientă, cât şi cele mai convingătoare motive ca să ne ducem traiul în blândeţe şi smerenie.

„Răsplata smereniei, a fricii de Domnul este bogăţia, slava şi viaţa."
(Proverbe 22:4)

Nu ignoraţi niciodată puterea modestiei! Mulţumiţi-I în fiecare zi lui Dumnezeu pentru tot ceea ce vă dăruieşte! Veţi gusta din bunătăţi cum nu v-aţi imaginat vreodată că există.

AL ŞASELEA COMPORTAMENT: ARTA SEMĂNATULUI ŞI A CULESULUI

Locul în care vă aflaţi astăzi este consecinţa faptelor pe care le-aţi făcut sau nu ieri. Fiecare rezultat de care vă bucuraţi sau pe care îl repudiaţi se datorează alegerilor şi deciziilor voastre. Acest lucru este valabil pentru toţi – fără excepţie. Altfel spus, este legea imuabilă a semănatului şi a culesului. Este posibil ca această lege să nu vă placă la fel de mult precum legea gravitaţiei, dar trebuie să fiţi înţelepţi şi să o acceptaţi ca pe un adevăr general uman. Această lege spune următorul lucru: „Dacă vreţi ca mâine să vă bucuraţi de o recoltă bogată, în toate domeniile vieţii, trebuie să plantaţi chiar de astăzi seminţe roditoare." Perioada dintre cele două evenimente – plantarea seminţelor şi culesul recoltei – trebuie să fie destul de lungă pentru a le permite seminţelor să încolţească şi să crească. Trebuie să le udaţi, să fertilizaţi solul, să rupeţi buruienile care le-ar putea sufoca, să pulverizaţi substanţe contra dăunătorilor şi să faceţi nenumărate alte lucruri necesare unei recolte bogate de porumb, grâu, orz, ovăz, bani sau relaţii extraordinare cu propria voastră conştiinţă, cu cei dragi sau

cu Dumnezeu. Numai după un efort considerabil vă veţi bucura de o recoltă bogată şi frumoasă.

Ca să vă demonstrez această teorie, vom explora domeniul financiar din viaţa voastră. La un moment dat, s-ar putea să vă treziţi în situaţia de a nu mai fi nevoiţi să munciţi. Sunt convins că toată lumea şi-ar dori să fie în această situaţie. Dar, ca să îndeplinim acest scop nobil, trebuie să facem anumite lucruri.

Să spunem că vreţi să nu mai lucraţi începând cu vârsta de 60 de ani! Dar, ca să vă bucuraţi de viaţă la 60 de ani, trebuie să aveţi un venit anual de 120.000 de dolari. Pentru asta, trebuie „să plantaţi" din timp un milion de dolari, ca să vă bucuraţi de „recolta" în valoare de 120.000 de dolari. Dacă – de exemplu – aşteptaţi până la vârsta de 59 de ani ca să plantaţi seminţele bunăstării, recolta pe care o veţi culege la 60 de ani nu va fi prea îmbelşugată. Va fi prea târziu ca „să facă pui". Ca să aveţi parte de o recoltă bogată în pragul bătrâneţii, trebuie să vă plantaţi seminţele din timp şi să aveţi grijă ca „solul" să fie cât mai roditor. Dacă veţi aştepta până în ultimul moment, sarcina va deveni imposibilă. Să analizăm puţin următoarele cifre:

Vârsta	*O investiţie lunară de 12% ca să aveţi un milion de dolari la vârsta de 60 de ani*
30	283 $
36	598 $
42	1.306 $
48	3.103$
54	9.456 $

Iată o veste incitantă: tot ce vă doriţi în viaţă depinde de acţiunile voastre. Totul contează. Nimeni nu va avea parte de o recoltă bogată dacă nu începeţi să vă plantaţi seminţele chiar din acest moment.

AL ŞAPTELEA COMPORTAMENT: PUTEREA CREDINŢEI

„Dacă veţi avea încredere în viitorul vostru, veţi avea putere în prezent" – spune John Maxwell. „Dacă nu aveţi încredere în viitor, sunteţi complet neputincioşi în prezent." (Vă sugerez să scrieţi acest citat pe o bucată de hârtie, pe care să o păstraţi mereu la voi.)

Trebuie să aveţi o încredere neţărmurită în viitor ca să ajungeţi acolo unde vă doriţi. Trebuie să credeţi cu tărie că viziunile, ţelurile, năzuinţele şi obiectivele voastre s-au transformat deja în realitate. (Aceasta este puterea afirmaţiilor.) Fără această credinţă neştirbită, nu vom reuşi niciodată să devenim ceea ce Dumnezeu Însuşi ne-a hărăzit să fim.

„Credeţi cu tărie în voi înşivă!" spunea Norman Vincent Peale. Aveţi încredere în talentul şi în capacităţile voastre! Fără o încredere – modestă, dar bine justificată – în forţele voastre, nu veţi reuşi niciodată să obţineţi succesul sau să fiţi fericiţi. Dar cu ajutorul încrederii în sine, veţi reuşi. Îşi mai fac din când în când apariţia sentimentul de inferioritate sau neputinţă, dar încrederea în forţele proprii vă conduce spre realizări extraordinare."

Puterea credinţei va juca rolul arbitrului final în aventura în care aţi pornit spre descoperirea succesului. Lăsaţi-o să acţioneze spre binele vostru! Când acţiunile voastre nu vă oferă rezultatele pe care le aşteptaţi, credinţa vă va dărui puterea de a lua mereu totul de la capăt, până când veţi ajunge la destinaţia dorită. Aceste două elemente deosebit de importante – credinţa şi încrederea în sine – vă vor ajuta să vă formaţi o atitudine invincibilă în faţa greutăţilor vieţii. Veţi reuşi să vă concentraţi mai mult şi să obţineţi mai repede rezultatele pe care le doriţi. Descoperim în Biblie – mai mult decât în oricare alt document istoric – sute de exemple de credinţă şi încredere copleşitoare. Iată câteva dintre acestea:

„Dacă Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră?"
(Romani 8:31)

„Şi credinţa este o încredeře neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd."
(Evrei 11:1)

Credinţă, încredere şi obstacole

„Dacă veţi avea încredere în viitorul vostru, veţi avea putere în prezent. Dacă nu aveţi încredere în viitor, sunteţi complet neputincioşi în prezent."
John Maxwell

Data – 22 aprilie 1987. Fratele meu Jeff împlinea 22 de ani şi îşi sărbătorea ziua de naştere împreună cu mama în Colorado, la schi, în staţiunea montană din Copper Mountain. Membrii familiei Duncan sunt nişte schiori de excepţie, dar se întâmplă să mai lăsăm câteodată garda jos, plătind preţul de rigoare. Dar oare nu facem cu toţii la fel?

Jeff şi mama coborau pe pârtie, când Jeff s-a gândit să treacă peste un obstacol – pentru puţină varietate şi distracţie. Şi-a luat avânt şi a pornit în viteză, dar movila de zăpadă peste care a vrut să treacă era mai mare decât îşi imaginase. A zburat prin aer, dar – pierzându-şi echilibrul – a aterizat orizontal. Într-o fracţiune de secundă, viaţa lui Jeff s-a schimbat dramatic. Impactul cu pământul a fost cumplit. De la distanţă, mama îl privea cu disperare cum se prăbuşea pe pârtie. Când s-a oprit în cele din urmă, mama a văzut că Jeff nu se mai mişca. Ea a schiat cât a putut de repede spre locul în care fiul ei zăcea în zăpadă. Când a ajuns la el, l-a auzit murmurând:

– Mamă, nu-mi simt picioarele.

Salvamontiştii au ajuns la concluzia că Jeff se lovise grav şi că trebuia transportat cu elicopterul la spitalul Denver General Hospital. Pentru că nu mai era loc în elicopter, mama a fost nevoită să ajungă la spital cu maşina, parcurgând cele două ore până în Denver mistuită de griji, căci nu ştia în ce stare era fiul ei. Când a ajuns la spital, a aflat că Jeff suferise răni grave la coloană, ce necesitau o intervenţie chirurgicală urgentă pentru a mări şansele ca Jeff să meargă din nou. În realitate însă doctorii erau destul de sceptici.

Jeff îşi zdrobise vertebra L-1 şi îşi rupsese vertebra L-2 în câteva locuri. Operaţia a durat 5 ore, deoarece doctorii au fost nevoiţi să-i introducă în coloană două tije de metal pentru a asigura stabilitatea acesteia în procesul de vindecare.

A fost apoi transferat la centrul de recuperare Craig Rehabilitation Center din Colorado, unde a început un program sever şi dureros de recuperare, ce a durat trei luni şi jumătate. Eu şi Sheryl urma să ne căsătorim pe data de 8 august 1987. Cu câteva luni înainte de accident, îl rugasem pe Jeff să fie cavalerul meu de onoare. Ce se va întâmpla acum? Va mai reuşi să vină la nuntă? Jeff fusese mereu un sportiv de performanţă, înzestrat cu atitudinea specifică unui adevărat campion. Baseball-ul şi baschetul erau pasiunile sale. Nu ştia ce înseamnă verbul „a renunţa". A luat astfel hotărârea fermă de a nu se lăsa doborât şi – stimulat de credinţa neştirbită că într-o bună zi va merge din nou – a pornit la luptă. Va putea oare să vină la nunta noastră?

A sosit şi ziua de 8 august 1987. Nu voi uita cât voi trăi momentul în care l-am văzut pe Jeff la ora 5:00 după-amiaza parcurgând – cu ajutorul unui baston – distanţa până la altarul improvizat din grădină, unde preotul urma să oficieze cere-

monia religioasă. Abia îmi mai stăpâneam lacrimile privind paşii micuţi pe care îi făcea Jeff ca să ajungă în faţa altarului.

L-am întrebat mai târziu cum reuşise această performanţă, iar el mi-a spus următorul lucru:

– Am crezut cu tărie că voi putea merge şi am reuşit. Nu voi înceta niciodată să cred că într-o bună zi voi merge ca la început.

Fermitatea cu care rostea aceste cuvinte mi-au umplut din nou ochii de lacrimi. Mi-am pus atunci o întrebare pe care acum v-o adresez şi vouă: Cum ar arăta lumea voastră dacă aţi avea atitudinea lui Jeff? Aţi putea realiza mai multe lucruri? Aţi renunţa la perspectiva negativă cu care priviţi universul? Jeff a reuşit, pentru că şi-a stabilit un scop, pe care l-a urmat fără clintire. Ţelurile şi obiectivele dărâmă cele mai cumplite obstacole, pentru că, la urma urmei, problema nu se pune *„dacă"*, ci *„când"* şi *„cum"* va trece prin furtuna de moment a vieţii.

MODELUL CARE MI-A INFLUENŢAT VIAŢA

Ca să vedeţi modul în care conlucrează toate elementele din acest capitol, studiaţi desenul următor! Totul se bazează pe credinţa şi pe încrederea în forţele proprii. Nimic nu prinde viaţă fără aceste două forţe gemene. „În cazul în care credeţi că puteţi sau nu puteţi face un lucru, aveţi dreptate în ambele situaţii" – spunea cândva Henry Ford.

În cazul în care credinţa este puternică, se consolidează şi încrederea în sine. Această încredere vă determină să treceţi la acţiune, care – dacă este bine direcţionată – vă conferă rezultatele dorite. Toate cele patru cadrane ale desenului sunt strâns corelate între ele. Dacă unul dintre cadrane suferă, toate celelalte trei i se alătură. Dacă unul dintre ele este puternic, şi celelalte încep să-i împărtăşească puterea.

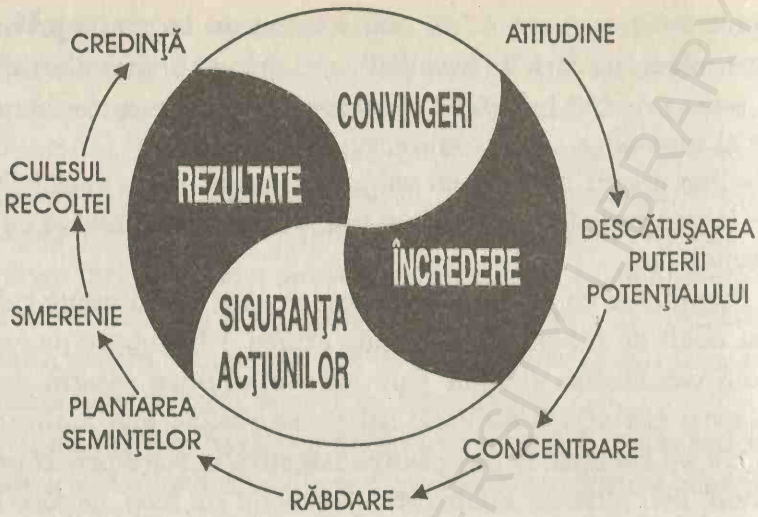

Deţinând acum controlul asupra acestor şapte tipare comportamentale, putem spune că v-aţi clădit fundaţia pentru lucrurile pe care doriţi să le împliniţi în viaţă – cele enunţate în capitolele 1 şi 2. Să concepem, aşadar, următorul plan de acţiune!

ACU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE PENTRU O VIAȚĂ RODITOARE ȘI EFICIENTĂ

1. Enunțați trei sau cinci decizii pe care doriți să le luați fără întârziere! Corelați-le cu o afirmație puternică ce va veni în sprijinul acestor decizii!

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

2. Cum vă puteți îmbunătăți viața cu ajutorul puterii concentrării? Cum vă va ajuta să obțineți mai repede rezultatele pe care le doriți? Care sunt domeniile asupra cărora trebuie să vă concentrați întreaga atenție? Corelați-le cu afirmațiile legate de viziunea de ansamblu enunțate în capitolul 2!

   _____
   _____
   _____

3. Care este stadiul în care vă aflați în ceea ce privește încrederea în forțele proprii? Ce schimbări credeți că trebuie să faceți în acest domeniu al vieții voastre?

   _____
   _____
   _____

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

ACU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA A II-A

Misiune, pasiune, productivitate şi putere

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
PATRU

Destinaţia – succes: de ce vă aflaţi aici?

„Ne aflăm aici ca să ne bucurăm de viaţă de la tinereţe la bătrâneţe şi ca să exploatăm cu sete lumea în care trăim... Ne mai aflăm aici ca să ne ajutăm semenii să-şi însuşească o atitudine sociabilă. Şi ne-am născut, toţi, cu o misiune. Dumnezeu ne-a înzestrat cu un potenţial extraordinar. Şi dacă vrem să ne bucurăm într-adevăr de viaţă, trebuie să exploatăm acest potenţial la maxim."

– Norman Vincent Peale

„Ce este succesul? Cred că este un amestec de perspicacitate pentru lucrurile pe care le facem, de muncă asiduă şi de un oarecare simţ al misiunii pe care trebuie să o ducem la bun sfârşit."

– Margaret Thatcher

În urmă cu 350 de ani, o navă de pasageri a ancorat pe coasta de nord-est a Americii de Nord. În primul an, pasagerii noştri au pus bazele unui oraş. În anul următor, au ales un guvern. În cel de al treilea an, guvernul a hotărât să construiască un drum prin ţinuturile sălbatice din vest. În al patrulea an, oamenii s-au răzvrătit împotriva liderilor din guvern, deoarece considerau că planul de construire a unui drum prin ţinuturile sălbatice din vest ar fi irosit în zadar fondurile publice. Cine ar fi mers pe drumul acela?

Ce s-a întâmplat cu pionierii noştri, cu oamenii care au înfruntat greutăţi şi au parcurs kilometri întregi dincolo de ocean, împinşi de o viziune extraordinară? În decurs de cinci ani, nu mai simţeau nevoia de a întreprinde lucruri uimitoare, cum era un drum prin ţinuturile sălbatice. Îşi pierduseră viziunea, cât şi simţul misiunii lor.

Am descoperit că nu doar pionierii din povestea noastră şi-au pierdut viziunea. Milioane de oameni au nutrit speranţe, năzuinţe şi visuri pentru un viitor mai bun – pentru ei şi familiile lor. În cele din urmă, au coborât standardul acestor obiective. Au început să facă compromisuri. Aceasta este misiunea mea din acest capitol – vreau să vă ajut să depăşiţi barierele universului vostru, să vă recăpătaţi viziunea şi scopul vostru în viaţă.

CARE ESTE SCOPUL VOSTRU ÎN VIAŢĂ?

Pentru a vă îndeplini acest scop, pentru a vă duce la bun sfârşit misiunea pe care Domnul v-a încredinţat-o, aveţi nevoie de un plan bine conceput, care să lucreze în favoarea voastră. Veţi descoperi acest plan în paginile următoare.

Arta virtuţii

Benjamin Franklin s-a născut în Boston pe 17 ianuarie 1706 şi a murit în Philadelphia pe 17 aprilie 1790. În timpul celor 84 de primăveri, el a creat unul dintre cele mai eficiente planuri de viaţă. Chintesenţa operelor sale literare o constituie lucrarea *„The Art of Virtue"*. În 1760, referindu-se la manuscrisul său, Franklin i-a scris bunului său prieten, Lordul Kames:

> „Mulţi oameni – care duc o viaţă mediocră şi care ar fi fericiţi să ducă o viaţă decentă şi frumoasă – nu ştiu ce schimbări să facă în acest sens. S-au hotărât şi au încercat adesea să o schimbe,

dar totul a fost în zadar, pentru că aceste încercări nu au urmat calea cea dreaptă...

Oamenii sunt înzestraţi cu anumite virtuţi, dar nu pornesc în viaţă posedând întregul arsenal de virtuţi... Dacă un om vrea să devină pictor, navigator sau arhitect, nu este suficient să primească doar sfaturi în acest sens, să fie călăuzit spre această carieră şi sfătuit că acesta este drumul pe care trebuie să-l urmeze; el trebuie să înveţe principiile artei în care doreşte să devină maestru; trebuie să stăpânească toate metodele de lucru, cât şi arta mânuirii instrumentelor respective; numai în acest fel, exersând cu asiduitate, va atinge perfecţiunea în artă..."

Este un lucru extraordinar faptul că unele principii sunt atât de solide, încât au trecut cu uşurinţă testul timpului. Să analizăm în mod deosebit afirmaţia lui Franklin potrivit căreia „mulţi oameni – care duc o viaţă mediocră şi care ar fi fericiţi să ducă o viaţă decentă şi frumoasă – nu ştiu ce schimbări să facă în acest sens". Cuvintele sale trădează multă nelinişte, iar dacă acest fapt constituia un motiv de îngrijorare în secolul al XVIII-lea, ar trebui să fie şi în secolul nostru. Poate că Franklin se referea chiar la voi. Poate că sunteţi nemulţumiţi de rezultatele pe care le obţineţi în viaţă. Poate că vă doriţi să scăpaţi din mocirla existenţei voastre, dar nu aveţi instrumentele necesare – asta... până acum.

„Vorbind în ansamblu, n-am atins niciodată perfecţiunea pe care mi-am dorit-o cu atâta ardoare, ratând-o adesea la mustaţă. Dar pentru că am încercat să o ating, am devenit un om mai bun şi mai fericit – aşa cum nu aş fi fost niciodată dacă nu aş fi încercat."
Ben Franklin

Dorinţa lui Franklin de a-i învăţa pe cei din jur cum să-şi schimbe viaţa l-a determinat să creeze Scara Succesului. Această scară cu 12 trepte vă poate conduce spre o existenţă bazată pe împliniri şi succese. În ciuda marilor sale realizări

pe plan ştiinţific, social şi politic, Franklin a recunoscut că nu a dus la bun sfârşit tot ce şi-a propus. Călăuzindu-şi însă viaţa după nişte principii aproape sfinte, el observa următorul lucru: „Vorbind în ansamblu, n-am atins niciodată perfecţiunea pe care mi-am dorit-o cu atâta ardoare, ratând-o adesea la mustaţă. Dar, pentru că am încercat să o ating, am devenit un om mai bun şi mai fericit – aşa cum nu aş fi fost niciodată dacă nu aş fi încercat." Franklin compara viaţa cu o călătorie.

VIAŢA ESTE O CĂLĂTORIE, DAR ŞI O SCARĂ

Analizaţi acum Scara Succesului creată de Ben Franklin! Citiţi cuvintele de pe cele 12 trepte, începând cu prima de jos, şi apoi recitiţi-le! În acest proces, reflectaţi serios la viaţa voastră, punându-vă două întrebări: Consider oare cuvintele lui Ben Franklin ca fiind adevărul curat? Dacă aceste principii sunt adevărate, cum le pot aplica în viaţa mea? Scrieţi pe margine propriile voastre afirmaţii!

Ce gânduri v-au trecut prin minte în timp ce aţi parcurs cele 12 trepte? Sunteţi de acord cu principiile lui Franklin? Cum ar fi universul vostru dacă v-aţi lupta să le integraţi în viaţa voastră de zi cu zi?

RIDICAŢI PICIORUL DE PE PEDALA PILOTULUI AUTOMAT!

Menirea acestei cărţi este să vă ajute să vă descătuşaţi puterea lăuntrică, să deplasaţi într-un mod radical plăcile tectonice ale minţii voastre în aşa fel, încât schimbarea pe care o veţi suporta să vă transforme într-o persoană cu totul diferită. Dar, pentru asta, trebuie să citiţi fiecare pagină a acestei cărţi cu o minte deschisă, dinamică şi gata să treacă la acţiune. Veţi începe să simţiţi în curând aceste transformări.

SCARA SUCCESULUI ÎN VIZIUNEA LUI BEN FRANKLIN

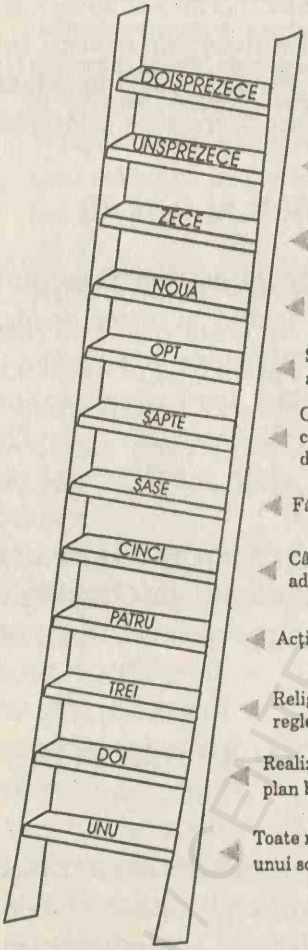

Roadele unei vieţi trăite după aceste principii se văd cel mai bine în pragul bătrâneţii şi al morţii.

Dintre relaţiile umane, cele mai trainice şi cele care ne conferă cele mai multe bucurii sunt relaţiile familiale.

Viaţa oferă mai multe împliniri şi satisfacţii celor care se înţeleg bine cu semenii lor decât celor care adoptă mereu o atitudine beligerantă.

Fericirea izvorăşte din mintea şi spiritul uman.

Sănătatea uşurează procesul de desfăşurare a lucrurilor, lipsa ei complică totul.

Câştigarea cinstită a banilor şi folosirea lor corespunzătoare pot fi o adevărată binecuvântare, dar reversul medaliei se poate transforma într-un blestem.

Fără sinceritate, nu există fericire.

Câştigul personal nu trebuie corelat cu adevărata împlinire sufletească.

Acţiunile corectoare depind de opiniile corectoare.

Religia este un „instrument" puternic ce reglementează comportamentul uman.

Realizarea unui obiectiv presupune un plan bun şi un efort susţinut.

Toate realizările umane se datorează unui scop bine definit.

From Benjamin Franklin, *Benjamin Franklin's The Art of Virtue: His Formula for Successful Living*, ed. George L. Rogers (Eden Prairie, Minn: Acorn, 1990), 12-13.

La început, vor fi subtile, aproape imperceptibile. Pe altele le-aţi putea cataloga drept miraculoase. „Cum s-au întâmplat toate acestea?" – s-ar putea să vă întrebaţi. Pentru că – odată cu trecerea timpului – aceste schimbări devin vizibile şi pentru cei din jur, s-ar putea să auziţi rostindu-se adesea în jurul vostru cuvântul „minune". „Este o minune că a reuşit să slăbească atât de mult..."; „Este o minune că a devenit un orator de excepţie..."

Pentru că – odată cu trecerea timpului – aceste schimbări devin vizibile şi pentru cei din jur, s-ar putea să auziţi rostindu-se adesea în jurul vostru cuvântul „minune". „Este o minune că a reuşit să slăbească atât de mult..."; „Este o minune câte lucruri a realizat..."

În momentul în care această schimbare va începe să-şi facă simţită prezenţa, înseamnă că vă aflaţi în mijlocul unei transformări majore. Când s-a întâmplat această minune? S-a întâmplat atunci când aţi ridicat piciorul de pe pedala pilotului automat şi aţi luat hotărârea de a vă trăi viaţa în funcţie de un scop bine definit. S-a întâmplat în momentul în care aţi renunţat să vă mai daţi cu capul de pereţi, rugându-vă ca soarta să pogoare şi asupra voastră puţin noroc sau sperând zadarnic că lucrurile se vor rezolva de la sine. Schimbarea se datorează, aşadar, fermităţii, disciplinei şi hotărârii de a vă descătuşa potenţialul. V-aţi schimbat pentru că v-aţi hotărât să vă călăuziţi viaţa după un scop bine definit.

Extindeţi rezervorul potenţialului vostru! Scopul vostru – obiectivul pe care vi l-aţi stabilit în capitolul 2 – a devenit acum centrul universului vostru. Acest obiectiv este cel care vă guvernează planurile, vă stabileşte priorităţile, vă direcţionează activităţile şi vă determină să treceţi la acţiune, dar la o acţiune cu caracter pozitiv, care va genera apoi acţiuni şi rezultate pozitive.

Când scopul vostru primordial este corelat cu sistemul de valori, începeţi să vă călăuziţi viaţa în funcţie de acest obiectiv important. Din acest moment, rezervorul potenţialului vostru devine din ce în ce mai mare, poate chiar nelimitat. Dacă însă rezervorul este gol sau funcţionează la capacitate redusă, nu veţi reuşi să deveniţi ceea ce Dumnzeu Însuşi v-a hărăzit să fiţi.

„Reînnoiţi-vă" mintea! Într-un interviu pe care i l-am luat prietenei şi colegei mele Glenna Salsbury, aceasta a spus la un moment dat că „o minte transformată este o sursă inepuizabilă de decizii înţelepte". Atunci, în capul meu s-a stârnit un iureş fără precedent. Unde citisem eu despre această sintagmă „minte transformată"... „minte remodelată"... „minte reînnoită"? Mi-am amintit apoi că studiasem recent capitolul biblic „Epistola lui Pavel către Romani", unde apostolul Pavel spune următorul lucru: „Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre!" (12:2). Pavel era conştient de faptul că această transformare este o misiune lăuntrică.

Acest proces al transformării debutează cu îndepărtarea pânzelor de păianjen care ne îmbâcsesc mintea. El ia fiinţă în momentul în care ne bazăm deciziile pe lucrurile sau aspectele pe care le considerăm importante în viaţa noastră. Când reuşim acest lucru, începem să ne înlocuim tiparele greşite de comportament cu cele corespunzătoare şi ridicăm piciorul de pe pedala pilotului automat (a existenţei rutinate şi îmbâcsite), ducând de acum o viaţă bazată pe un scop bine definit.

O nouă gândire, decizii şi alegeri noi. Glenna mi-a oferit un alt dar nepreţuit. Mi-a prezentat cartea *„The Fifth Discipline"*, scrisă de Peter Senge. În această carte uluitoare, Senge ne demonstrează cum o organizaţie tipică poate deveni o organizaţie educativă: „Marile organizaţii nu sunt menite să încerce să egaleze sau poate chiar să întreacă alte organizaţii, aşa cum nimeni nu atinge măreţia individuală încercând să

copieze realizările altei persoane. Măreţia individuală se naşte din transformarea, remodelarea sau reinventarea modului de a gândi şi de a lua decizii. O gândire nouă creează decizii şi alegeri noi. Deciziile noi generează rezultate noi. Rezultatele noi îţi ridică nivelul gândirii."

Tema generală a operei lui Senge este aceea că oamenii trebuie să privească cu un ochi critic vechile mentalităţi, să încerce să fie mult mai deschişi cu cei din jur, „să se ia la trântă" cu modul de funcţionare a companiei lor şi să dezvolte un plan de acţiune pe care toată lumea să-l poată accepta în unanimitate. Mai simplu spus: o gândire nouă generează decizii noi, care creează rezultate noi, ce duc în cele din urmă la transformarea finală.

Să auzim povestea spusă de un delfin!

Există un parc de distracţii (Sea World Park) la 10 minute de casa mea din La Jolla. Îl duc adesea acolo pe fiul meu de 2 ani, Jonathan, pentru că este înnebunit după jocuri şi acţiune. Când ajungem în locul de parcare, abia aşteaptă să iasă din maşină şi s-o ia la fugă spre terenul de joacă destinat copiilor. Acolo este primul loc în care ne oprim. Iată ce am observat! De fiecare dată când se dă în leagăn, coboară pe tobogan sau construieşte castele de nisip, nivelul de gândire al lui Jonathan pare să crească. Da, dragi tătici şi mămici, este posibil ca un copil „teribil" de 2 ani să dezvolte un nivel mai înalt de gândire. Lucrurile pe care Jonathan le-a făcut mai greu la început par întotdeauna mai uşoare a doua zi.

Există un cuvânt grecesc care exprimă foarte bine acest fenomen. Este vorba despre *metanoia*, care înseamnă transformarea minţii. Cuvântul are o istorie bogată. Pentru greci, *metanoia* însemna „schimbare fundamentală" sau – mai literar – „transcendenţa minţii" („*meta*" însemnând „dincolo de", „mai presus de" ca în cuvântul „metafizică", iar „*noia*" vine

Hei, ce se întâmplă? Unde este peştele meu? Ce face delfinul în acest caz? Ia un dicţionar grecesc şi îi răsfoieşte paginile până ajunge la litera „m", unde găseşte cuvântul „metanoia".

de la cuvântul „nous", care se referă la minte). Ca să înţelegem mai bine sensul cuvântului *metanoia* trebuie să înţelegem sensul verbului „a învăţa", pentru că procesul de învăţare presupune o schimbare fundamentală în gândire.

Metanoia este o prezenţă continuă în viaţa micului Jonathan, dar şi în viaţa delfinilor şi a balenelor din delfinariul de la Sea World Park. Dacă aţi vizitat aceste locuri de distracţie, aţi văzut probabil lucruri uimitoare în timpul programului de dresare a delfinilor şi balenelor. În primele etape ale antrenamentelor cu delfinii, dresorii nu fac nimic. Aşteaptă ca delfinii să sară singuri din apă, răsplătindu-i pentru purtarea lor frumoasă cu câte o masă copioasă. Până aici, toate bune şi frumoase. De fiecare dată când delfinul sare din proprie voinţă, dresorul îi modelează comportamentul, legătura dintre cei doi consolidându-se odată cu trecerea timpului. Profesorul şi „elevul" încep să lucreze acum ca o echipă, având încredere unul într-altul. *„Când te ascult şi fac tot ce-mi ceri"* – pare să spună delfinul – *„îmi dai un peşte. Îţi mulţumesc."*

Delfinul continuă apoi şiretlicul pentru a căpăta peştele dorit. Dar, la un moment dat, intervine o schimbare. Dresorul nu-i mai oferă răsplata pentru comportamentul său cuminte, ceea ce-i creează delfinului o stare de nelinişte. *„Hei, ce se întâmplă? Unde este peştele meu?"* Ce face delfinul în acest caz? Ia un dicţionar grecesc şi îi răsfoieşte paginile până ajunge la litera „m", unde găseşte cuvântul „metanoia". Fiind extrem de inteligent (dar în mod deosebit pentru că mai vrea un peşte),

Recompensele cele mai mari în viaţă sunt direct proporţionale cu capacitatea noastră de a ne depăşi limitele.

delfinul înoată în adâncul piscinei, unde începe să se gândească la o soluţie care îi va aduce răsplata mult aşteptată. De aceea, execută vechiul exerciţiu într-un mod cu totul diferit. Sare mai sus, înoată mai repede, apelează la tot felul de trucuri şi face tot ce îi trece prin cap ca să obţină răsplata.

Acum se întâmplă două lucruri: delfinul nu are de unde să ştie care truc va fi răsplătit, iar dresorul este conştient de faptul că nu îl poate răsplăti tot timpul, de teamă că se va obişnui cu această situaţie şi va înceta să caute noi modalităţi de perfecţionare. Mesajul: Recompensele cele mai mari în viaţă sunt direct proporţionale cu capacitatea noastră de a ne depăşi limitele.

IMPORTANŢA UNUI SCOP BINE DEFINIT ÎN VIAŢĂ

I-am luat cândva un interviu lui Kevin McCarthy, autorul cărţii *„The On-Purpose Person"*. Iată câteva dintre observaţiile pe care le-am făcut în timpul interviului respectiv:

- Oamenii sunt cu adevărat fericiţi şi au un randament extraordinar atunci când fac un lucru cu un anumit scop.
- Când avem un scop bine definit, viaţa ni se pare mult mai bogată şi mai plină de semnificaţie.
- Nu există cale de mijloc în viaţă; fie avem un scop bine definit, fie nu avem nimic.
- Cu cât scopul nostru este mai adânc înrădăcinat în inima şi conştiinţa noastră, cu atât ne vom bucura mai mult de experienţe inedite şi uluitoare.
- Dacă scopul nostru este bine determinat, putem întreprinde schimbări masive pe plan spiritual, familial, financiar, fizic, profesional, intelectual şi social.
- Scopul constituie motivul existenţei noastre. „Concepţia despre univers a unei persoane afectează şi perspectiva

sa asupra vieţii şi personalităţii sale" – spune Kevin. „Dacă nutreşti ideea că universul a apărut dintr-o întâmplare, atunci poţi să crezi că te afli aici dintr-o pură întâmplare, fără nici un plan, fără un scop, fără un creator care ţi-a dat viaţă sau un obiectiv primordial. Pe de altă parte, dacă perspectiva pe care o am asupra vieţii îmi permite să cred că lumea a fost creată cu un scop, atunci existenţa mea se bazează şi ea pe un plan, pe un scop, pe un creator (spuneţi-i Dumnezeu acestui creator!) şi pe un motiv pentru care ni se întâmplă tot ce ni se întâmplă. Aşadar, fac parte dintr-un tablou de ansamblu, există un plan pentru viaţa mea şi am un scop bine definit. Astfel, cheia unei vieţi pline de speranţă începe prin descoperirea unui tablou de ansamblu, în care jucăm un rol important, cât şi prin descoperirea acestui rol. Când ne corelăm viaţa cu scopul nostru primordial, putem spune că avem un control deplin asupra ei."

Mă gândeam la Kevin atunci când v-am înfăţişat în capitolul 2 modalităţile prin care vă puteţi determina scopul în viaţă. V-am spus atunci că acest scop trebuie să vă propulseze în aşa fel, încât să vă îndepliniţi viziunea şi misiunea ce v-au fost încredinţate, cât şi obiectivele voastre zilnice. Acum vreau să vă demonstrez pe larg faptul că un scop bine definit vă poate ajuta să obţineţi mai repede viaţa pe care v-o doriţi.

Iarba verde are nevoie de apă

Bob Gundaker a fost unul dintre cei mai buni clienţi pe care i-am avut. Era director de vânzări la compania Meridian Mortgage Corporation din Trevos, Pennsylvania. Mă invita în fiecare an să ţin seminarii angajaţilor săi, din care aceştia trebuiau să înveţe cum să dea dovadă de mai mult randament şi eficienţă. Era un lucru fascinant. În fiecare an vedeam cum

o nouă mentalitate şi un nou comportament generau rezultate mai bune şi mai viabile.

Într-o zi, eram împreună cu Bob şi cu 10 membri ai echipei sale de vânzări când Joe, unul dintre ei, a spus:

– Dar Citibank nu procedează în acest fel.

– Şi atunci de ce nu te duci să lucrezi la Citibank? a fost răspunsul tăios al lui Bob.

Agentul de vânzări a rămas fără grai.

– Uite ce e, Joe – a continuat Bob – iarba devine mai verde doar dacă o uzi.

Ca să obţii succesul personal, trebuie să-l „uzi" continuu, nu să încredinţezi această sarcină altor persoane. Aici intervine „metanoia" – transformarea lăuntrică, ce te determină să treci la acţiune. Obţinerea succesului în viaţă presupune un anumit proces. Nu există scurtături în drumul spre succes. Nu poţi să păşeşti pe tărâmul visurilor tale printr-o simplă săritură. Succesul în viaţă presupune un progres treptat pe care trebuie să-l urmaţi pas cu pas.

Tărâmul diamantelor

Nu există modalitate mai bună prin care să vă ilustrez acest lucru decât povestea lui Russell Conwell. În cariera mea, i-am auzit pe mulţi spunând această poveste – printre care Earl Nightingale, Robert Schuller, W. Clement Stone şi, mai recent, Denis Waitley. Dacă aţi mai auzit-o, mai ascultaţi-o o dată! Dacă o auziţi pentru prima dată, citiţi-o cu atenţie, „îmbătaţi-vă" spiritul cu mesajul ei şi daruiţi-o şi altora!

Nu există scurtături în drumul spre succes. Nu poţi să păşeşti pe tărâmul visurilor voastre printr-o simplă săritură. Succesul în viaţă presupune un progres treptat pe care trebuie să-l urmaţi pas cu pas.

După ani de sacrificiu şi efort, Russell Conwell a reuşit să pună bazele bisericii sale în Temple University. Ca să strângă

bani pentru cărţi, traiul zilnic şi facultate, Conwell a organizat nenumărate seminarii şi a scris 16 cărţi. În două decenii, a organizat peste 6.000 de seminarii intitulate „Acres of Diamonds" („Tărâmul diamantelor"). Subiectul acestor seminarii este fascinant. Mesajul său este la fel de viu astăzi cum era şi în perioada în care Conwell călătorea prin ţară, răspândind învăţăturile sale studenţilor, liderilor lumii de afaceri, politicienilor şi tuturor celor care îl ascultau.

Povestea începe în anul 1870, când Conwell se afla pe fluviul Tigru împreună cu un grup de turişti englezi. Ghidul lor era un arab în vârstă, a cărui misiune era să le arate călătorilor vechiul oraş din Assiria. Bătrânul arab nu era doar un simplu ghid, ci şi un povestitor de excepţie, care dorea să-şi golească desaga plină cu povestiri fascinante despre iubiri, intrigi, viaţă şi moarte.

– Şi acum vă voi împărtăşi o poveste pe care o păstrez numai pentru prietenii mei dragi, spuse el într-o seară, făcând astfel introducerea poveştii despre tărâmul diamantelor, pe care Conwell o va dărui mai târziu miilor de ascultători.

Nu departe de râul Ind, trăia odată un gospodar din Persia – Ali Hafed – care avea livezi întinse, lanuri de grâne şi grădini de zarzavaturi. Era un om bogat şi mulţumit – mulţumit pentru că era bogat şi bogat pentru că era mulţumit. Într-o zi, un preot bătrân, un înţelept din Orient îi făcu o vizită. Preotul se aşeză lângă foc şi îi spuse lui Ali Hafed cum s-a născut lumea.

El spuse că Atotputernicul a făcut un ghem din vălătucii de ceaţă, creând o minge de foc. Apoi, mingea de foc porni prin univers, creându-şi drum prin alte bancuri de ceaţă cosmice şi condensând aburii până îi transformă în picături dese de ploaie.

Totul se transformă apoi într-o pastă, care – după ce s-a răcit – s-a metamorfozat în granit. Materia care s-a răcit mai

puţin s-a transformat în argint, iar cea care s-a răcit şi mai puţin s-a transformat în aur.

– Şi în diamante – spuse bătrânul preot – căci diamanatele sunt picături de soare îngheţate.

Spunând că diamantele sunt creaţia cea mai de preţ a lui Dumnezeu, preotul îşi continuă povestirea susţinând că un diamant de mărimea degetului mare al lui Ali Hafed putea să cumpere ţara întreagă. Dacă Ali Hafed avea o mină de diamante, îşi putea înscăuna copiii pe tronurile celor mai alese ţări din lume.

Ali Hafed se duse la culcare în seara aceea gândindu-se că era un om sărac – sărac pentru că era nemulţumit şi nemulţumit pentru că se considera sărac.

– Vreau o mină de diamante, îşi spuse el de nenumărate ori în noaptea aceea în care nu a putut să închidă un ochi.

El îl trezi devreme pe preot a doua zi.

– Vrei să-mi spui unde pot să găsesc diamante? îl întrebă el.

– Diamante? spuse preotul. Ce vrei să faci cu diamantele?

– Vreau să fiu extraordinar de bogat, răspunse Ali Hafed cu seninătate.

– Atunci du-te şi caută-le! Asta este tot ce trebuie să faci, îl sfătui preotul.

– Dar nu ştiu unde să mă duc, îi spuse Ali Hafed pe un ton rugător.

– Ei bine, spuse preotul, dacă vei căuta un râu care scaldă nişte malúri albe între nişte munţi înalţi, vei găsi diamantele în acele bancuri de nisip.

– Dar nu cred că există acest râu, răspuse Ali Hafed provocator.

– Firește că există. Sunt chiar foarte multe, spuse preotul. Nu trebuie decât să le găseşti.

Ali Hafed se duse la fereastră şi privi munţii care îi mărgineau gospodăria.

– Te cred pe cuvânt. Voi porni la drum, spuse el cu hotărâre în glas.

Îşi vându gospodăria şi îşi luă banii. Lăsându-şi familia în grija unui vecin, porni în căutarea diamantelor, începând cu munţii cei mai apropiaţi. Îşi extinse apoi căutările în Palestina. În cele din urmă, călători prin întreaga Europă. După ce îşi cheltui şi ultimul bănuţ, ajunse în zdrenţe în Golful Barcelonei din Spania şi rămase cu privirea aţintită asupra valurilor ce se zbenguiau vesele între ele. Sărmanul om, ajuns în pragul disperării, fără nici un ban, sărac lipit pământului, se hotărî să aştepte fluxul şi nicicând nu mai ieşi la suprafaţă.

Într-o zi, omul care cumpărase gospodăria lui Ali Hafed îşi duse cămila în grădină ca să-i dea apă. În timp ce animalul bău din apa limpede de izvor, succesorul lui Ali Hafed văzu ceva strălucitor în nisipul alb al pârâului. El scoase din apă o pietricică neagră în care se reflectau toate culorile curcubeului. Luă pietricica, o duse în casă, o puse pe un raft şi îşi văzu mai departe de treburile sale.

Câteva zile mai târziu, bătrânul preot îi făcu o vizită. În clipa în care văzu pietricica de pe raft, se năpusti asupra ei.

Spunând că diamantele sunt creaţia cea mai de preţ a lui Dumnezeu, preotul îşi continuă povestirea susţinând că un diamant de mărimea degetului mare al lui Ali Hafed putea să cumpere ţara întreagă.

– Uite un diamant! ţipă el. Un diamant! S-a întors Ali Hafed?

– Nu, nu s-a întors şi acela nu este un diamant, îi răspunse noul proprietar. Este doar o piatră pe care am găsit-o în pârâul din grădină.

– Dar eu ştiu foarte bine să disting un diamant, insistă preotul, şi îţi spun că este un diamant – şi încă unul foarte frumos.

Se duseră apoi într-un suflet la pârâul din grădină. Au început să caute cu

degetele prin nisipul alb, descoperind şi mai multe pietre mai frumoase şi mai valoroase decât prima. Aşa a fost descoperită mina de diamante Golcanda – cea mai mare din istoria omenirii, care întrece chiar şi mina de diamante Kimberly. Ani de-a rândul, acest izvor de nestemate a decorat coroanele celor mai mari monarhi ai lumii. Dacă Ali Hafed ar fi rămas acasă şi ar fi săpat în propria sa grădină în loc să hoinărească zadarnic prin lume, gustând din cupa amară a frustrărilor şi sărăciei, hotărându-se în cele din urmă să-şi pună capăt zilelor, ar fi avut un tărâm de diamante.

Întâmplările din viaţa voastră nu sunt atât de importante ca modul în care le interpretaţi.

Nici o poveste nu ilustrează mai bine faptul că cele mai mari bogăţii sunt chiar la îndemâna voastră, în propria voastră curte. Nu trebuie să mai căutaţi în altă parte bogăţia şi fericirea. Tărâmul diamantelor este chiar cel pe care păşiţi acum. Nu trebuie decât să săpaţi în adâncul sufletului vostru şi veţi descoperi bogăţii nebănuite.

PUTEREA UNEI PROBLEME

Problemele sunt o chestiune de interpretare. O ploaie torenţială poate fi o binecuvântare pentru un fermier, dar poate fi un adevărat dezastru pentru un meci de fotbal. Nu ploaia este problema, ci felul în care o percepem. Întâmplările din viaţa voastră nu sunt atât de importante ca modul în care le interpretaţi. Întotdeauna se întâmplă câte ceva. Nu putem să trăim o zi fără evenimente. Trebuie să învăţăm (şi acesta este un proces de lungă durată) să distingem aspectele pozitive din fiecare experienţă pe care o trăim pentru a ne bucura de rezultate pozitive. Cu cât vom învăţa mai rapid acest exerciţiu, cu atât ne vom transforma mai repede visurile în realitate.

Întrebarea nu este dacă vom avea sau nu probleme, ci cum le vom percepe. Dacă le vom contracara puterea cu ajutorul unei strategii de rezolvare la fel de puternice, le vom neutraliza efectul şi le vom diminua consecinţele negative pe care le-ar putea avea asupra vieţii noastre.

Iată patru întrebări, pe care mi le-am pus de-a lungul anilor şi care m-au ajutat să-mi rezolv problemele! Mi-au dat puterea de a nu mă declara înfrânt în faţa conflictelor, dezamăgirilor şi a disperării pe care le-am trăit în anumite momente ale vieţii mele.

1. Dacă este prima dată când mă confrunt cu această problemă, ce pot să fac în momentul de faţă pentru a nu mă mai confrunta niciodată cu ea? Dacă această problemă mi-a tulburat existenţa de mai multe ori, care este motivul pentru această stare de fapt şi ce trebuie să fac pentru a o rezolva o dată pentru totdeauna?
2. Care sunt aspectele pozitive ale acestei probleme, ce îmi pot asigura dezvoltarea şi progresul?
3. Cum pot să-mi consolidez rezistenţa în perioada în care mă voi lupta ca să găsesc o rezolvare pentru problema respectivă?
4. Cum pot să-mi schimb perspectiva în aşa fel, încât să nu mă las influenţat de caracterul negativ al problemei care mă tulbură?

Vă amintiţi de problemele pe care a trebuit să le înfrunte compania mea în urmă cu câţiva ani? Aveam toate motivele să consider acel colaps financiar drept o problemă serioasă. Dar asta n-ar fi rezolvat nimic. Am hotărât atunci să apelez la tehnica „metanoiei" şi să întreprind o schimbare masivă în modul meu de a gândi. Iată care sunt observaţiile pe care le-am scris în jurnalul meu referitoare la situaţia de acum câţiva ani:

Cum se poate implica scopul meu primordial în rezolvarea acestei probleme? Prins în vârtejul acestui colaps financiar, îmi dau seama că scopul meu – influențarea pozitivă a vieții semenilor mei – s-a pierdut undeva pe drum, și asta pentru că eu sunt atât de absorbit de această problemă. Motivul pentru această situație deplorabilă este faptul că firma noastră s-a dezvoltat prea mult și nu este condusă corect. Așadar, dacă vreau să rezolv problema care îmi tulbură existența pentru a mă ocupa de misiunea pe care mi-am stabilit-o în viață, trebuie să schimb conducerea companiei cât mai repede cu putință.

Fiecare decizie pe care am luat-o din acel moment a devenit un proces extrem de ușor, pentru că scopul îmi călăuzea pașii. Diamantele se aflau la îndemână, nu trebuia decât să le culeg.

1. Dacă este prima dată când mă confrunt cu această problemă, ce pot să fac în momentul de față pentru a nu mă mai confrunta niciodată cu ea? Dacă această problemă mi-a tulburat existența de mai multe ori, care este motivul pentru această stare de fapt și ce trebuie să fac pentru a o rezolva o dată pentru totdeauna?

Vă amintiți de problemele pe care a trebuit să le înfrunte compania mea în urmă cu câțiva ani? Aveam toate motivele să consider acel colaps financiar drept o problemă serioasă. Dar asta n-ar fi rezolvat nimic.

Problema de afaceri cu care mă confruntam era o experienţă în premieră. Nu făcusem foarte multe greşeli pentru ca problema să reapară, dar trebuia să trec de îndată la acţiune pentru ca această situaţie cumplită să nu mă mai bântuie niciodată în viitor. *Soluţia*: În decurs de 4 luni, am luat 26 de decizii ca să mă asigur că am eradicat pentru totdeauna această problemă. După ce am luat aceste hotărâri, am putut să spun în cele din urmă că eram fericit că Dumnezeu îmi pusese în cale această problemă.

2. Care sunt aspectele pozitive ale acestei probleme, ce îmi pot asigura dezvoltarea şi progresul?

Problema care îmi tulbura existenţa s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. La vremea respectivă, compania mea deţinea un sistem de software creat de noi. Aveam 2000 de utilizatori. Când colaboratorul independent ne-a dat în judecată pentru încălcarea dreptului de autor, deoarece continuam să ne vindem produsul, deşi lui nu îi mai plăteam comisioanele, m-am înfuriat. Produsul era ideea mea! Eu l-am adus pe acest individ „la bord". Ne înţeleseserăm că eu deţin „codul" pentru software, în timp ce misiunea lui era doar de a-l proiecta. Greşeala mea? Am continuat să-l folosesc pe post de colaborator independent în loc să-l angajez – greşeală care ne-a adus pe amândoi în faţa justiţiei.

Vă amintiţi că încercam să găsesc aspectele pozitive în tot acest vârtej ameţitor şi – pentru că mi-am schimbat mentalitatea – am reuşit această performanţă. Iată rezultatele benefice pe care le-a generat „metanoia": Am hotărât să-mi micşorez personalul cu cinci oameni (care au acceptat să lucreze pentru colaboratorul independent), mi-am redus cheltuielile lunare până la suma de 30.000 de dolari, am încetat să-mi mai modernizez programele doar ca să le fac pofta unor utilizatori însetaţi de informatică şi nu am mai dat curs nemulţumirilor clienţilor noştri pentru simplul fapt că nu mă mai interesa

produsul respectiv. Lista motivelor a devenit atât de lungă, încât am ajuns să-mi spun: *Abia aştept să scap de acest departament al companiei mele.*

3. Cum pot să-mi consolidez rezistenţa în perioada în care mă voi lupta ca să găsesc o rezolvare pentru problema respectivă?

Această întrebare m-a determinat să apelez la cei doi mentori ai mei, care îmi oferă mereu sfaturile şi ajutorul lor în perioadele de criză. Ei nu mă lasă niciodată să mă scufund în oceanul autocompătimirii. Mă iubesc şi mă ajută să merg pe calea cea dreaptă. Mi-au reamintit atunci că izvorul nesecat al lumii – rugăciunea – este cel care îmi va oferi în cele din urmă putere şi tărie sufletească. Acesta era un aspect pe care îl ignorasem complet în ultimul timp. Farul călăuzitor putea oricând să-mi ghideze paşii şovăitori, dar eu fusesem atât de absorbit de problema mea, încât mă cufundasem complet în întuneric. Sfetnicii mei de taină mi-au spus că nu este nevoie să bâjbâi în întuneric dacă există această lumină. Iar eu le-am urmat sfatul.

4. Cum pot să-mi schimb perspectiva în aşa fel, încât să nu mă las influenţat de caracterul negativ al problemei care mă tulbură?

Mi-am axat gândurile asupra obţinerii rezultatelor pozitive. Am folosit întotdeauna numai timpul prezent. Vedeam adesea capătul drumului, chiar dacă părea la mii de ani depărtare. Continuam să cred că această problemă îmi va modela pozitiv caracterul, ajutându-mă să merg mereu tot mai departe. Am aflat astfel că avem cu toţii de ales când este vorba de perceperea şi interpretarea stâncilor pe care le întâlnim în calea noastră: le privim fie ca pe nişte obstacole care ne împiedică să ne continuăm drumul, fie ca pe o rampă de lansare spre obţinerea succesului atât de râvnit.

CUM SĂ TE BUCURI DE FIECARE ZI DIN VIAȚĂ

Charles Garfield susţine următorul lucru în cartea sa „Peak Performance": „Noţiunea de perfecţiune presupune îmbinarea perfectă a acţiunilor cu scopul şi cu obiectivele voastre primordiale." Şi are dreptate. Gândiţi-vă o clipă cum v-aţi simţi dacă aţi conştientiza faptul că fiecare zi din viaţa voastră a fost o adevărată bucurie, că a meritat să trăiţi fiecare clipă din viaţă! Fiecare zi ar fi mai frumoasă decât cea precedentă. Cât de aproape vă aflaţi de acest prag important? Dacă astăzi sunteţi cu un pas mai aproape decât aţi fost ieri, atunci vă aflaţi pe drumul cel bun, căci succesul înseamnă realizarea progresivă a obiectivelor nobile, demne de a fi duse la îndeplinire. Să duci o viaţă liniştită, lipsită de griji, fără să fie bântuită de sentimentul vinovăţiei, înseamnă să duci o viaţă bazată pe un scop bine determinat, un scop nobil şi valoros. Probleme? Da, veţi avea porţia voastră de probleme, care va fi poate prea îndestulată, dar puteţi trăi acum cu convingerea că toate acţiunile voastre – fie că vă vor dărui sau nu rezultatele imediate pe care vi le doriţi – fac parte din Piramida Aventurii Vieţii voastre, pe care v-am prezentat-o în capitolul 2. Ce mod extraordinar prin care vă puteţi trăi viaţa! Ce potenţial uluitor prin care puteţi fi mereu cei din linia întâi!

Dacă vreţi noi direcţii în viaţă, trebuie să luaţi decizii noi. Când deciziile pe care le luaţi se bazează pe scopul vostru primordial, există şansa ca planurile pe care le-aţi făcut astăzi să vă reflecte destinul de mâine.

Toate experienţele pe care le trăiţi în viaţă, puterea pe care o câştigaţi, dar şi puterea pe care o pierdeţi – toate sunt rezultatele deciziilor pe care le faceţi. Dacă vreţi noi direcţii în viaţă, trebuie să luaţi decizii noi. Când deciziile pe care

le luaţi se bazează pe scopul vostru primordial, există şansa ca planurile pe care le-aţi făcut astăzi să vă reflecte destinul de mâine.

Vă voi oferi în cele ce urmează cinci chei importante, care vă vor ajuta să vă menţineţi atitudinea pozitivă, bazată pe scopul vostru bine definit:

Prima cheie: Scopul trebuie să vă călăuzească întregul proces de luare a deciziilor. Credeţi că acest lucru vă va permite să duceţi o viaţă îmbelşugată, plină de succese şi împliniri (în relaţiile cu cei din jur, în lumea financiară, a afacerilor etc.)? Care este răspunsul vostru?

A doua cheie: Luaţi fiecare decizie în funcţie de sistemul vostru de valori! Întrebaţi-vă următorul lucru: Dacă fac un anumit lucru, cum se corelează el cu lucrurile pe care le apreciez cel mai mult în viaţă? (Este vorba de Dumnezeu, de sănătatea mea fizică şi mentală, de familie, de bani, de prieteni etc.)

A treia cheie: Luaţi fiecare decizie în parte fără să şovăiţi nici măcar o clipă! Studiile demonstrează faptul că oamenii care au obţinut succesul nu se abat niciodată de la drumul pe care au ponit, călăuzindu-se după scopul şi sistemul lor de valori. Acesta este motivul pentru care ei pot să ia hotărâri rapide, pe care le schimbă foarte rar – dacă este cazul.

A patra cheie: Notaţi în jurnalul vostru toate deciziile proaste pe care le-aţi luat! Nebunia a fost definită ca fiind un proces de repetare a aceleiaşi acţiuni în speranţa obţinerii unor rezultate diferite. Ţin de foarte mult timp un jurnal în care notez toate deciziile pe care le-am luat şi care au avut un rezultat nedorit. Îl citesc de fiecare dată când trebuie să iau o hotărâre importantă, pentru că nu vreau să comit aceeaşi greşeală de două ori. Vă sfătuiesc să ţineţi şi voi un jurnal al greşelilor pe care le-aţi făcut de-a lungul timpului.

A cincea cheie: Adresaţi o rugă Cerului înainte de a lua o decizie! Dumnezeu este bun şi vrea să vă dăruiască tot ce poate

fi mai bun în viaţă. Noi suntem cei care facem greşeli şi încurcăm lucrurile, nu Dumnezeu, în special atunci când trebuie să luăm o hotărâre. Biblia ne sfătuieşte să ne bazăm pe Creatorul nostru atunci când luăm o decizie:

„Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri! Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Iisus." (Filipeni 4:6-7)

Dumnezeu ne-a dat viaţa tuturor. El a creat lumea noastră şi universul pe care îl cunoaştem, dar şi un univers necunoscut, care se întinde dincolo de cunoaşterea noastră. El vrea ca inima noastră să cânte de bucurie, iar buzele noastre să rostească numai cuvinte de fericire. Nu trebuie să ne irosim energia în durere şi suferinţă. Viaţa este prea frumoasă. Şi nu trebuie să ducem singuri această luptă cu existenţa. Pentru că Dumnezeu veghează asupra noastră, Îl putem ruga să ne fie prieten şi călăuzitor. Prin rugă şi cugetare, Îl putem ruga să ne ajute să luăm decizii cât mai bune. El ne menţine sufletul curat şi pur.

Asta înseamnă să trăieşti frumos. Amintindu-mi observaţiile pe care le-a făcut Benjamin Franklin despre virtute, cinci lucruri importante mi-au venit în minte despre scopul nobil al vieţii:

Prima cugetare: Încercaţi să vă îmbunătăţiţi mereu caracterul! Dintre toate dorinţele şi ambiţiile la care inima aspiră, aceasta este cea mai nobilă. Răsplata pentru faptul că sunteţi un om de onoare este şansa de a vă bucura de bunătăţile vieţii.

A doua cugetare: Încercaţi să atingeţi perfecţiunea morală! Numai după ce vă veţi însuşi o conduită morală perfectă,

veţi avea parte de fericirea şi de împlinirea spirituală pe care vi le doriţi.

A treia cugetare: Nu lăsaţi niciodată garda jos! Există pericolul ca mintea să vă fie invadată de buruieni nocive şi necunoscute. Trebuie să ştiţi cu certitudine ce vă doriţi de la viaţă, căci, în caz contrar, s-ar putea să plutiţi mult timp în derivă.

A patra cugetare: Înlocuiţi obiceiurile proaste cu cele bune! Obiceiurile proaste trebuie eradicate înainte de a deveni persoana pe care vă doriţi să o întruchipaţi.

A cincea cugetare: Viaţa înseamnă progres, nu perfecţiune. Nu veţi fi niciodată perfecţi, dar puteţi face progrese. Nu există scurtături în viaţă. Veţi descoperi la capătul călătoriei voastre că viaţa este o lecţie incomplet învăţată. Ce aveţi astfel de pierdut? Trăiţi-vă viaţa cu un scop!

Am început acest capitol cu un citat din Norman Vincent Peale, care a spus: „Ne aflăm aici ca să ne bucurăm de viaţă de la tinereţe la bătrâneţe şi ca să exploatăm cu sete lumea în care trăim." Ne mai aflăm aici şi ca să ne ajutăm semenii să-şi însuşească o atitudine sociabilă. Şi fiecare individ s-a născut cu o misiune. Toţi suntem înzestraţi cu un potenţial extraordinar, iar dacă vrem să ne bucurăm de viaţă la maxim, trebuie să ne exploatăm acest potenţial.

Sper că învăţăturile lui Norman Vincent Peale vă vor determina să treceţi la acţiune ca să vă descoperiţi scopul în viaţă pentru a deveni ceea ce aţi fost desemnaţi încă de la naştere să fiţi.

PLAN DE ACŢIUNE CA SĂ VĂ STABILIŢI SCOPUL ÎN VIAŢĂ

1. Cu note cuprinse între 1 şi 10 (10 fiind nota maximă), estimaţi acţiunile pe care le înfăptuiţi, ţinând seama de treptele Scării Succesului concepute de Benjamin Franklin!

2. Notaţi trei lucruri pe care trebuie să le faceţi fără întârziere pentru a vă îndeplini scopul în viaţă!
   - _____
   - _____
   - _____

3. Căutaţi „tărâmul diamantelor" în propria voastră grădină? Dacă nu, ce acţiuni sunteţi pregătiţi să înfăptuiţi pentru a nu mai căuta bogăţii în locuri unde „iarba este mai verde"?
   - _____
   - _____
   - _____

4. În ce domenii din viaţa voastră trebuie să luaţi hotărâri noi? Specificaţi-le!
   - _____
   - _____
   - _____

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observațiile cititorului care dorește să treacă la acțiune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
CINCI

Viziuni, valori şi arta de a zbura

„Curajul este preţul pe care viaţa îl pretinde în schimbul păcii. Cel care nu cunoaşte noţiunea de curaj nu se va descătuşa niciodată din ghearele mediocrităţii."

– Amelia Earhart

„Noi (eu şi avionul meu) am decolat pe neaşteptate. Am primit un raport în jurul orei 4 după-amiaza, în care ni se spunea că vremea va fi frumoasă, aşa că ne-am gândit că merită să facem o încercare."

– Charles A. Lindberg

Stăteam de vreo jumătate de oră în avion când căpitanul ne-a anunţat că vom pleca din Sydney spre Brisbane peste aproape 10 minute. După aproape două săptămâni în care nu auzisem decât accent australian, graiul pur american al căpitanului a fost o surpriză extrem de plăcută, amintindu-mi în acelaşi timp că peste foarte puţin timp voi din nou în Statele Unite împreună cu familia şi prietenii mei.

– Vreţi să fiţi atât de amabilă – am abordat-o eu pe o însoţitoare de bord – şi să-i spuneţi căpitanului că un pasager american vrea să îl salute?

Ea îmi răspunse afirmativ din cap, se îndreptă spre cabina pilotului şi se întoarse după câteva minute.

– Căpitanul McDonald vă invită în cabină, spuse ea. Vreţi să mă urmaţi?

Încercând să-mi ascund bucuria copilărească, m-am ridicat iute în picioare şi am păşit pe culoar, când însoţitoarea m-a oprit din drum, spunându-mi:

– Luaţi-vă şi bagajele! Cred că o să aveţi parte de un tratament cu totul special.

Un tratament special! Acum eram de-a dreptul în al nouălea cer de fericire. Fără să mai pun întrebări, mi-am luat geanta în care se afla computerul şi am urmat-o spre „centrul de control" al avionului nostru Boeing 767. M-a prezentat căpitanului McDonald, care mi-a făcut apoi cunoştinţă cu pilotul secund şi cu inginerul de zbor. Mă simţeam ca un copilaş înconjurat de jucării. Apoi căpitanul a spus un lucru pe care toţi pasagerii – gata să zboare într-un tub uriaş la o altitudine de peste 9.000 de metri – sunt fericiţi să-l audă. Acestea sunt cuvintele care – odată înrădăcinate în mintea noastră – ne oferă posibilitatea de a ne bucura de călătoria pe care trebuie să o facem aici pe pământ.

– Todd – îmi spuse căpitanul McDonald – te rog să te aşezi lângă mine, să-ţi pui centura de siguranţă şi casca pe cap. Trebuie să facem o verificare înainte de zbor, apoi vom porni spre Brisbane.

O verificare înainte de zbor! Ce concept extraordinar! O modalitate minunată de a călători în siguranţă! Un instrument fantastic de manevrare eficientă a unui avion scump şi a încărcăturii sale preţioase!

Ascultând în cască discuţia dintre cei trei piloţi, am fost copleşit de minuţiozitatea cu care verificau fiecare aparat şi dispozitiv în parte nu doar ca să decolăm în siguranţă, ci să ajungem la destinaţia dorită întregi şi nevătămaţi. După ce au terminat verificările de rutină, turnul de control ne-a dat permisiunea de decolare; am pornit apoi pe pistă şi ne-am luat zborul spre Brisbane.

În timpul călătoriei, am avut o discuţie extraordinară cu căpitanul McDonald despre zbor, Australia, America şi ipoteci

– probabil în această ordine. Călătorisem în Australia ca să lucrez în cadrul Departamentului Australian de Credite Ipotecare, cel mai mare departament din ţară care se ocupă cu acordarea creditelor pentru locuinţe. Căpitanul întrerupea discuţia la fiecare câteva minute pentru a se consulta cu pilotul secund în privinţa poziţiei în care ne aflam şi a direcţiei de mers. Apoi, reluam firul conversaţiei.

În timp ce ne apropiam de Brisbane, am încetat orice discuţie, pentru că cei trei piloţi se pregăteau de aterizare. Acum urmează partea cea mai interesantă a scenariului. În ultimele 30 de minute de zbor, am văzut cum piloţii au manevrat peste 200 de dispozitive diferite, au purtat nenumărate discuţii cu turnul de control şi au făcut foarte multe manevre pentru ca aterizarea să se desfăşoare lent şi în siguranţă.

„Zborul este rezervat numai îngerilor" – spuse el – „şi te rog să renunţi la insinuările tale, căci în caz contrar, te vei face vinovat de blasfemie."

Ce experienţă uluitoare! Stând în cabina pilotului, am înţeles că secretul zborului nostru lin şi lipsit de evenimente neprevăzute îl constituie verificarea efectuată la sol pe aeroportul din Sydney înainte de decolare, cât şi manevrele efectuate cu puţin timp înainte de aterizare. Verificările anterioare zborului joacă un rol covârşitor în buna desfăşurare a călătoriei, dar sunt convins că pasagerii – dacă nu sunt piloţi – nu au dat nici cea mai mică importanţă acestui aspect vital din procesul de zbor. Dacă nu aş fi stat în cabina pilotului, nici eu nu aş fi perceput acest lucru.

Cred că înţelegeţi unde vreau să ajung, nu-i aşa? Ce-ar fi dacă am efectua împreună o verificare de rutină? Mă îndoiesc că vom fi nevoiţi să verificăm peste 200 de dispozitive, cum se întâmplă în cazul unui aparat de zbor. Dar cred că am putea verifica cinci sau zece aspecte vitale ale existenţei noastre.

Credeţi că acest lucru ar marca o diferenţă în stilul nostru de viaţă? Eu cred că da.

Fără o verificare de rutină, trebuie să recunoaştem că nu ştim unde mergem. Dacă nu ştim unde mergem, cum putem să fim siguri că nu ne vom prăbuşi pe drum? Poate că nici nu vă aflaţi încă în stadiul de verificare. Poate că încă vă întrebaţi dacă este *posibil* să zburaţi. Dacă acesta este punctul în care vă aflaţi în momentul de faţă – foarte bine; dar, ca să vă înalţ nivelul gândirii, vă voi spune o poveste.

În timp ce un episcop vizita un seminar teologic, în 1870, îşi exprima convingerile sale ferme că nimeni nu mai putea inventa ceva nou. Tot ce era demn să vadă lumina zilei apăruse deja pe scena vieţii, susţinea el. Nimeni nu reuşea să schimbe părerile episcopului.

Cu toate acestea, directorul seminarului îl contrazise.

– Cred că peste 50 de ani este posibil ca oamenii să zboare prin aer ca păsările, spuse el.

Episcopul era şocat de aceste cuvinte necugetate, care atingeau graniţa sacrilegiului.

– Zborul este rezervat numai îngerilor – spuse el – şi te rog să renunţi la insinuările tale, căci, în caz contrar, te vei face vinovat de blasfemie.

Ironia sorţii este că episcopul acela era Milton Wright, tatăl lui Orville şi al lui Wilburn, cei doi tineri care – 33 de ani mai târziu – vor zbura pentru prima dată într-un aparat mai greu decât aerul – strămoşul avioanelor care acum străbat fără încetare cerul, ca cel care m-a dus de la Sydney la Brisbane. Da, este posibil să zbori, dar trebuie să te hotărăşti să urci la bord, să faci verificarea de rutină şi să decolezi.

Iată ce am mai observat în timpul acelui zbor! Căpitanul McDonald nu a apelat la pilotul automat decât în momentul în care a fost convins că toate sistemele funcţionează. Nu s-a grăbit să încredinţeze sarcina pilotajului în mâinile tehnologiei

moderne. S-a asigurat că totul mergea perfect înainte de a ceda controlul pilotului automat şi, chiar şi atunci, nu i-a încredinţat acestuia sarcina completă.

O altă lecţie importantă: Vom realiza un progres important în viaţă atunci când vom prelua controlul asupra existenţei noastre – înainte de a apela la pilotul automat. Acesta nu este altceva decât un gând zadarnic potrivit căruia viaţa nu se va schimba niciodată, iar noi nu trebuie decât să ne agăţăm de obiceiurile şi comportamentele trecute pentru a ne bucura de o existenţă bazată pe succes. Dar nu aceasta este reţeta prin care putem dezlănţui forţa potenţialului cu care suntem înzestraţi. Trebuie să ne monitorizăm permanent instrumentele, „să vorbim mereu cu turnul de control" şi să cerem întotdeauna sfaturile celor din „cabina de conducere" dacă vrem să menţinem o direcţie bună de mers şi să realizăm o aterizare de succes pe acest aeroport care se numeşte viaţă.

Decolarea şi aterizarea: secretele unui zbor lin

Modelul vieţii pe care v-o doriţi vă este deja bine conturat în minte dacă v-aţi îndeplinit sarcinile din capitolul 2. Aţi început să schimbaţi anumite tipare de comportament dacă puneţi în aplicare informaţiile din capitolul 3. Scopul vostru primordial este acum bine definit, iar nivelul gândirii voastre se află cu o treaptă mai sus datorită lecţiilor pe care le-aţi învăţat în capitolul 4. Este timpul acum să zburaţi! Cât de sus doriţi să ajungeţi? Pentru că sistemul vostru de valori vă motivează scopul în viaţă, existenţa voastră capătă acum o semnificaţie mult mai mare. Cu toate acestea, trebuie să ştiţi unde vreţi să mergeţi.

Cunosc foarte mulţi oameni care seamănă cu cowboy-ul care a sărit pe cal şi a mers în toate direcţiile. Poate că fratele său este cel care ajuns la aeroport şi a cerut un bilet.

– Unde? îl întrebă funcţionarul.

– Nu ştiu şi nici nu mă interesează. Am treabă peste tot.

Cred că acest lucru este cât se poate de adevărat. Putem să ne urcăm într-o maşină, într-un avion sau într-un tren şi să mergem *undeva*. Asta este partea cea mai uşoară. Adevărata provocare este să fii sigur că te afli în maşina, în avionul sau în vagonul potrivit. Poate că vă amintiţi discuţia atât de frumoasă între Alice şi pisica Cheshire despre acest subiect:

> Pisica zâmbi când o văzu pe Alice. Pare blândă, gândi ea; dar are gheare lungi şi colţi ascuţi, aşa că trebuie s-o tratez cu respect.
>
> – Pisicuţă Cheshire, începu Alice timidă, căci nu ştia dacă Pisicii îi va plăcea numele; dar aceasta îi zâmbi şi mai mult. „Continuă, pare mulţumită până acum!" gândi Alice şi merse mai departe.
>
> – Vrei să-mi spui, te rog, pe ce drum trebuie să o iau de aici?
>
> – Depinde unde vrei să ajungi, spuse Pisica.
>
> – Nu prea mă interesează, spuse Alice.
>
> – Atunci, nu are nici o importanţă pe ce drum o iei, spuse Pisica.
>
> –... atâta timp cât ajung *undeva*, adăugă Alice.
>
> – Vei ajunge cu siguranţă undeva – spuse Pisica – dacă vei merge destul de mult.

Problema nu este „dacă mergeţi destul de mult". Oricine poate să facă asta. Secretul este să ştiţi unde mergeţi şi cât timp vă trebuie ca să ajungeţi acolo.

Am făcut o altă observaţie în timp ce îi priveam pe piloţi în acţiune. Erau extrem de încrezători în munca lor. Luau decizii rapid, ştiind dinainte că aceste decizii erau corecte. Membrii echipajului făcuseră toate aceste lucruri de nenumărate ori în timpul zborurilor pe care le-au efectuat de-a lungul timpului, dar – în ciuda experienţei lor – nu lăsau niciodată garda jos. Considerau – slavă Domnului! – fiecare călătorie în parte (deci, şi zborul de la Sydney la Brisbane) drept cea mai importantă din viaţa lor. Şi chiar aşa era!

Ca să ajungeţi la destinaţia dorită în viaţă, nu vă puteţi permite luxul de a vă lăsa în voia valurilor în speranţa că „lucrurile se vor rezolva de la sine". Există loc şi pentru puţină relaxare, dar, ca să ajungeţi unde vă doriţi, trebuie să vă concentraţi mereu asupra aceluiaşi scop – cu intensitatea şi siguranţa specifice piloţilor noştri. Asta înseamnă arta de a zbura – fie că pilotaţi un avion, fie că vă conduceţi viaţa. Dacă aveţi impresia că petrec foarte mult timp în avioane, aveţi dreptate... Şi de aici se naşte o altă poveste!

Tocmai terminasem de susţinut un discurs în Owensboro, Kentucky, şi mă aflam acum în avion îndreptându-mă spre Alabama. Avionul se pregătea de plecare. Apropiindu-se de pista de decolare, pilotul a mărit turaţia motoarelor turbopropulsoare ale avionului şi am pornit la drum. Câteva secunde mai târziu, motorul drept a început să scoată un fum alb şi des. Am fost aruncaţi spre banchetele din faţă în momentul în care pilotul a inversat propulsoarele pentru a evita o decolare dezastruoasă.

După ce am ieşit de pe pistă, pilotul ne-a spus următorul lucru:

– Oameni buni, se pare că avem o mică problemă la motorul drept. Ne întoarcem pe pistă ca să vedem despre ce este vorba.

Vă imaginaţi probabil ce gânduri ne treceau prin minte. *Să vedem despre ce este vorba? Ai înnebunit? Lasă-mă să cobor din capcana asta mortală*!

Pilotul ne-a rugat apoi să rămânem la bord câteva minte până descopereau natura problemei. Trebuia să ne consolăm cu această idee. Zece minute mai târziu, pilotul a intrat din nou în cabină, a turat motoarele de patru sau cinci ori şi le-a lăsat să meargă câteva minute. Pot să vă asigur că toate aceste lucruri erau departe de a ne linişti.

Care era cauza fumului alb pe care îl văzuserăm puţin mai devreme? Dacă se va întâmpla din nou în timp ce suntem în aer? Ce vom face atunci?

După aceste manevre, pilotul ne spuse cu accentul lui sudic:

– Ei bine, oameni buni, se pare că am verificat totul. Vom încerca încă o dată să ne luăm zborul.

Poftim? Glumeşti, probabil! Trebuie să ies imediat de aici! Înainte de a da glas protestelor noastre, eram deja în aer. În timp ce avionul lua altitudine, puteai să tai cu un cuţit tensiunea care plutea în atmosferă. În timp ce urcam tot mai sus, ţinându-ne cu toţii respiraţia, am început să ne relaxăm încetul cu încetul, încrezători în echipajul care ne conducea.

Nici un pilot din lume nu ar fi făcut ce a făcut pilotul nostru dacă nu ar fi fost absolut sigur că avionul va ajunge fără probleme la destinaţie. Dar de ce era pilotul nostru atât de încrezător? Deoarece a efectuat verificările de rutină, s-a consultat cu oamenii de la sol, a verificat de nenumărate ori toate dispozitivele şi, când i s-a confirmat că totul era în ordine, a pornit la drum.

Asta înseamnă arta de a zbura – fie că pilotaţi un avion, fie că vă conduceţi viaţa.

Lucrurile nu s-au oprit însă aici. În timp ce pilotul efectua toate aceste verificări, nu a încetat niciodată să se gândească la destinaţia la care trebuia să ajungă. Ştia unde mergea; îşi concepuse un plan detaliat de zbor şi – în momentul în care ne-am aflat în aer – a trecut la acţiune. Şi noi trebuie să întreprindem călătoria vieţii noastre cu minuţiozitatea unui pilot de avion, dacă vrem să ne bucurăm de valorile acesteia.

Unde este cadavrul pe care vă faceţi ucenicia?

Aveam 13 ani la vremea respectivă. Ne întorseserăm în oraşul meu natal ca să petrecem vacanţa în familie. Părinţii mei se mutaseră în Ohio în 1953 pentru ca tata să-şi ţină cursurile de medicină la Universitatea din Cincinnati. Am avut astfel ocazia să cresc în umbra unei universităţi de prestigiu şi să învăţ anumite lucruri până să ajung la vârsta

maturităţii, aşa cum s-a întâmplat în ziua în care tata m-a dus într-o sală, lângă laboratorul său, pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci.

Coridoarele erau sterile. Era linişte peste tot. Am ajuns la un moment dat în laboratorul de fiziologie şi anatomie. Mă gândeam că şi aceasta era o sală plină de rafturi cu flacoane, substanţe şi medicamente. Brusc, un miros cumplit mi-a invadat nările. *Ce naiba era asta*? m-am întrebat în timp ce tata deschidea uşa laboratorului.

Atunci le-am văzut pentru prima dată – nenumărate cadavre acoperite cu cearşafuri zăceau pe mesele din laborator. Mirosul m-a copleşit cu totul. L-am întrebat pe tata ce mirosea aşa.

– Este o substanţă – formaldehidă – pe care o folosim pentru conservarea cadavrelor, spuse el. Vrei să vezi cum arată un cadavru?

Să văd un cadavru? Pe bune? Un cadavru adevărat? Cu inima bătându-mi gata să-mi iasă din piept şi cu ochii mari cât cepele, am îngăimat un „da" timid. Descoperind chipul unuia dintre cadavre, tata mă privi şi îmi spuse:

– Todd, doctorii îşi fac ucenicia pe aceste cadavre pentru ca atunci când operează pe un corp viu, să ştie exact cum trebuie să procedeze.

În situaţii de acest gen, doctorii şi piloţii se aseamănă. Ei se pregătesc pentru cazurile de viaţă, simulându-le în laboratoare sau cu ajutorul calculatoarelor analogice. Piloţii zboară ore întregi în simulatoare, iar doctorii operează pe cadavre. Piloţii verifică cu atenţie toate dispozitivele aparatului de zbor, iar doctorii pun în aplicare informaţiile furnizate de „pacienţii" morţi atunci când încearcă să insufle viaţă şi să redea sănătatea pacienţilor vii. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă un doctor v-ar opera fără să-şi facă întâi ucenicia pe cadavre!

Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă v-aţi afla într-un avion, iar pilotul speră că va reuşi să aterizeze în siguranţă, deşi nu

a mai făcut niciodată acest lucru! Un pilot responsabil nu va pune niciodată viaţa lui sau pe a semenilor lui în pericol. El ştie foarte bine când şi cum să aterizeze, pentru că a decolat şi a aterizat de nenumărate ori. Cu toate acestea, înaintea fiecărui zbor, efectuează verificările de rutină. A studiat dezastrele aviatice şi problemele cu care s-a confruntat în cariera sa, învăţând astfel arta zborului. Insist atât de mult asupra acestei analogii deoarece numai în momentul în care ne vom face ucenicia – aşa cum şi-o fac doctorii şi piloţii – vom obţine rezultatele pe care ni le dorim în viaţă. Dacă vreţi să captaţi viziunea pe care v-aţi conturat-o în minte, trebuie să efectuaţi verificări de rutină pentru ca în fiecare zi să puteţi zbura cu încredere şi în siguranţă, indiferent de situaţiile pe care le veţi întâlni în cale.

TREBUIE SĂ EXERSAŢI TOT TIMPUL, CHIAR DACĂ NU VĂ AFLAŢI MEREU PE SCENĂ

Trebuie să exersăm tot timpul, chiar dacă nu ne aflăm mereu pe scenă. Toate marile performanţe cer exerciţiu continuu, indiferent dacă este vorba de piloţi, doctori, agenţi de vânzări, sportivi sau muzicieni.

Într-o zi, eram pe aeroportul din San Diego, unde aşteptam ca avionul în care mă aflam să decoleze. După câteva minute, l-am zărit într-un colţ pe Joe Montana, legenda fotbalului american. Întotdeauna îl admirasem pe Montana pentru jocul său extraordinar şi doream să-i mulţumesc pentru performanţele pe care le realizase cu echipa Notre Dame. Voiam în mod deosebit să-i cer un autograf pentru fratele meu, Jeff. (Vă rog să mă credeţi că voiam autograful pentru Jeff, nu pentru mine. Pe cuvântul meu!)

L-am abordat, prezentându-mă şi făcându-i complimentul la care mă gândisem de la bun început. Apoi, după o scurtă

Un exercițiu bine efectuat vă apropie de perfecțiunea visată. Antrenamentele perfecte vă oferă șansa câștigării tuturor competițiilor și concursurilor vieții.

discuție și după ce am obținut autograful dorit, l-am întrebat:

– Joe, câte ore te antrenai pe săptămână pentru un meci de fotbal?

– Incluzând vizionarea meciurilor, recapitularea teoriei și antrenamentele pe terenul de fotbal – spuse el – cred că între 40 și 50 de ore pe săptămână.

Între 40 și 50 de ore pe săptămână... pentru 60 de minute de joc? Nu e de mirare că rezultatele sale au fost excepționale.

Cred că ar trebui să vă întrebați la rândul vostru dacă timpul pe care îl acordați „antrenamentelor" zilnice este suficient pentru obținerea vieții pe care v-o doriți.

Pentru a vă bucura de viața pe care o visați, trebuie să exersați mereu, în fiecare zi, până veți stăpâni cu desăvârșire arta jocului. Și încă un lucru important: *nu exercițiile zilnice vă oferă perfecțiunea*, ci – așa cum spune Denis Waitley – *exercițiile perfecte*. Un exercițiu prost efectuat generează rezultate slabe. Un exercițiu bine efectuat vă apropie de perfecțiunea visată. Antrenamentele perfecte vă oferă șansa câștigării tuturor competițiilor și concursurilor vieții. Practica asiduă vă oferă cel puțin trei avantaje importante:

1. *Progresul constant*: Cea mai bună modalitate de a merge mereu înainte nu o constituie retragerea. Nu vă puteți permite luxul de a sta pe loc. Stagnarea presupune pierderea abilităților și cufundarea în mediocritate.
2. *Perfecționarea talentului:* Perfecțiunea presupune rezultate excepționale, mult mai bune decât cele pe care le-ați obținut în prezent. Nu puteți intra în joc „sperând" că veți câștiga. Trebuie să începeți jocul pregătiți să obțineți victoria.

3. *Încredere deplină în propriile forţe:* Cu cât obţineţi mai multe victorii, cu atât căpătaţi mai multă încredere în forţele voastre, lucru care vă determină să câştigaţi tot mai multe competiţii.

Vă sabotaţi succesul?

Înainte de a aborda tema stabilirii obiectivelor, vă voi pune câteva întrebări:

V-aţi stabilit anumite obiective în viaţă, ca să descoperiţi apoi că dorinţa de a le împlini s-a pierdut odată cu trecerea timpului?

V-aţi stabilit obiectivele de Anul Nou ca să vă încălcaţi promisiunile înainte de sfârşitul lunii? (Vom discuta pe larg despre acest subiect în capitolul 10).

V-aţi stabilit un obiectiv, l-aţi realizat şi v-aţi întrebat de ce nu simţiţi bucuria pe care ar fi trebuit să o simţiţi?

V-aţi împărtăşit ţelul cuiva, iar persoana respectivă v-a spus: „Ai înnebunit! Este un ţel prea mare! Nu o să reuşeşti niciodată să-l realizezi!"

Aţi încercat să vă stabiliţi obiectivele în viaţă, dar aţi renunţat să le transformaţi în realitate, pentru că aţi considerat că nu veţi obţine niciodată rezultatele scontate?

Aş vrea să vă pun mai multe întrebări, dar, dacă aţi răspuns afirmativ la cele de mai sus, trebuie să acordaţi o atenţie deosebită următoarelor paragrafe. În primul rând, metoda tradiţională de stabilire a obiectivelor nu dă niciodată rezultatele scontate. În următoarele pagini, veţi învăţa să vă schimbaţi modul de gândire în privinţa obiectivelor, în aşa fel încât să le transformaţi în prieteni de nădejde, care vă vor ajuta să vă descătuşaţi puterea şi energia lăuntrică.

ŢELURILE LUI DUMNEZEU ŞI ŢELURILE VOASTRE

Se estimează că aproape 96% dintre americani cred în Dumnezeu şi au cel puţin o Biblie în casă, iar 90% dintre ei spun că se roagă. Într-un studiu, se arată că 80% dintre cei intervievaţi consideră Biblia drept cea mai influentă carte din istoria omenirii. 58% cred că Biblia ne oferă informaţii precise şi exacte până în cele mai mici detalii. De ani de zile, câteva organizaţii şi grupuri de sociologi specializaţi în observarea comportamentului religios al americanilor încearcă să stabilească numărul exact al oamenilor care frecventează în mod obişnuit bisericile, participând la toate slujbele religioase. Două dintre cele mai cunoscute organizaţii de acest gen – Gallup Organization şi Barna Research Group – susţin că 4 din 10 americani se duc la biserică în fiecare săptămână, cifră care a rămas neschimbată încă din 1939, când Gallup a început să adune informaţii de acest gen. Aceşti oameni (bărbaţi, femei şi copii) frecventează biserici diferite, primesc mesaje diferite şi îşi formează concepţii diferite în funcţie de aceste mesaje. Mă întreb câţi dintre ei ştiu câte ceva despre stabilirea obiectivelor din punctul de vedere al divinităţii.

Aceşti oameni (bărbaţi, femei şi copii) frecventează biserici diferite, primesc mesaje diferite şi îşi formează concepţii diferite, în funcţie de aceste mesaje. Mă întreb câţi dintre ei ştiu câte ceva despre stabilirea obiectivelor din punctul de vedere al divinităţii.

Este posibil oare ca planul pe care Dumnezeu l-a conceput pentru viaţa voastră să fie mai bun decât propriul vostru plan? Cartea Proverbelor ne spune că trebuie să ne concepem singuri planul de viaţă. Nu trebuie să aşteptăm mesaje din Cer, care să ne spună să o luăm la dreapta sau la stânga sau să

mergem drept înainte. Depinde doar de noi să luăm deciziile corecte; cu toate acestea – şi acest lucru este extrem de important – un verset ne spune că trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne îndrepte paşii în viaţă (16:9). Aşadar, Dumnezeu are un plan pentru viaţa noastră şi vrea să-l ducem la bun sfârşit.

Dacă vă stabiliţi obiectivele fără să încercaţi să înţelegeţi care sunt planurile lui Dumnezeu pentru voi, s-ar putea să ajungeţi, în final, să plutiţi prin viaţă fără nici un scop.

Ca să vă stabiliţi obiectivele cu o eficienţă cât mai mare, trebuie să aveţi o relaţie cât mai apropiată cu Dumnezeu în aşa fel, încât să-I puteţi cunoaşte Voinţa şi planurile pe care le-a conceput pentru viaţa voastră. Există oameni care ignoră acest aspect important, obiectivele lor fiind sortite pieirii încă de la bun început.

De aceea, Spiritul lui Dumnezeu veghează mereu asupra noastră. Biblia ne spune că Domnul nostru are grijă de noi pe plan emoţional, fizic, spiritual şi psihologic. Dacă vom avea încredere în El, ne va călăuzi paşii în viaţă. Nu trebuie să ne bazăm doar pe metodele noastre exclusiviste în luarea deciziilor, ci trebuie să-l integrăm pe Dumnezeu în planurile şi existenţa noastră (Proverbe 3:5-6).

Cum să ne rugăm Cerului?

Orele de religie pe care le ţin cam de 30 de ori pe an îmi oferă cele mai mari împliniri spirituale. Una dintre cele mai cunoscute tematici pe care le abordez în timpul acestor seminarii este caracterul călăuzitor al rugii „Tatăl nostru".

Fie că vă duceţi sau nu în mod obişnuit la biserică, sunt sigur că aţi auzit ruga pe care Christos le-a împărtăşit-o discipolilor Lui. O vom analiza acum împreună pentru a vă ilustra strategia pe care această rugă v-o oferă ca să deveniţi tot ceea ce vă doriţi să fiţi.

„Iată dar cum trebuie să vă rugaţi:
Tatăl nostru care eşti în ceruri,
Sfinţească-se numele Tău;
Vie împărăţia Ta;
Facă-se voia Ta,
Precum în cer, aşa şi pe pământ!
Pâinea noastră cea de toate zilele
Dă-ne-o nouă astăzi
Şi ne iartă nouă greşelile noastre,
Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri!
Şi nu ne duce pe noi în ispită,
Ci ne izbăveşte de cel rău!
Căci a Ta este împărăţia şi puterea
şi slava în veci. Amin!"
(Matei 6:9-13)

Iată cum interpretează „Tatăl nostru" autorul Bob Beltz în cartea sa – *„Becoming a Man of Prayer"*:

1. „**Tatăl nostru**": Ruga începe prin încercarea conştientă de a invoca prezenţa lui Dumnezeu. Aceasta este componenta pe care eu o numesc „Începutul".
2. „**Sfinţească-se numele tău**": După ce am invocat prezenţa lui Dumnezeu, Iisus ne învaţă să ne îndreptăm atenţia asupra lui Dumnezeu Însuşi. Acest component se numeşte „Concentrare".
3. „**Vie împărăţia Ta**": Acesta este scopul rugăciunii. Christos ne adresează rugămintea de a-L lăsa pe Dumnezeu să intervină în viaţa, în planurile şi în deciziile pe care le luăm. Cel de al treilea component se numeşte aşadar „Intervenţia divină".

4. „**Dă-ne-o nouă astăzi**“: Atenţia noastră se îndreaptă acum de la Dumnezeu la grijile noastre zilnice. Componentul „Provizii“ sugerează că scopul pentru care ne rugăm este grija zilei de mâine.
5. „**Precum şi noi iertăm greşiţilor noştri**“: Cu ajutorul componentului „Iertare“ învăţăm să folosim resursele pe care ni le oferă opera desăvârşită a lui Christos în aşa fel, încât să nu ne îndepărtăm nici un pas de cerinţele morale impuse de Dumnezeu.
6. „**Ci ne izbăveşte de cel rău**“: Cel de al şaselea component este „Protecţia spirituală“. Este timpul acum să ne formăm un sistem spiritual de apărare, care să ne protejeze viaţa şi familia.
7. „**Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci.**“ Cea de a şaptea componentă şi ultima o constituie Recunoaşterea oficială că Dumnezeu este Împăratul, iar aceasta este împărăţia Lui.

Elementul-cheie pentru stabilirea obiectivelor îl găsim în versurile „Vie împărăţia Ta,/ Facă-se voia Ta,/ Precum în cer, aşa şi pe pământ!“ Trebuie, aşadar, să ne corelăm planurile cu cele divine. Dumnezeu este atotştiutor. El ştie ce este mai bine pentru noi. Dăm astfel dovadă de înţelepciune atunci când Îi ascultăm învăţăturile.

Să-L ascultăm pe Dumnezeu înseamnă să cunoaştem liniştea şi pacea. Să păstrăm tăcerea în prezenţa Lui înseamnă să auzim răspunsul la cea mai complexă întrebare. Când Îl ascultăm pe Tatăl nostru, descoperim o latură a vieţii pe care nu am cunoscut-o niciodată. Începem să înţelegem că planurile noastre (misiunea noastră) şi modul în care le îndeplinim (prin intermediul activităţilor noastre zilnice) reprezintă voinţa lui Dumnezeu. Cel mai mare avantaj este faptul că vom fi în permanenţă învăluiţi în mantia puterii Sale atotcuprinzătoare.

Citiţi cu atenţie aceste rânduri biblice:

> *„De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de viaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este viaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitaţi-vă la păsările cerului! Ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele? Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui?"*
> *(Matei 6:25-27)*

Christos spune că – în ciuda faptului că păsările nu-şi stabilesc un ţel în viaţă şi de aceea, nu au nici o recoltă de strâns – Tatăl ceresc are grijă de ele. Dar noi nu suntem păsări. Imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă ne-am corela planurile cu cele ale divinităţii! Am culege recolte nemaivăzute – financiare, spirituale, fizice şi emoţionale. Am trăi atunci cu sentimentul că viaţa este într-adevăr extraordinară.

Ştiţi să ascultaţi cu adevărat?

Eu consider rugăciunile şi meditaţia ca fiind cele mai eficiente metode de înţelegere a planurilor lui Dumnezeu. Când mă rog, mă axez asupra scopului şi sistemului meu de valori. Viziunile, misiunile şi activităţile mele reflectă învăţăturile lui Dumnezeu, învăţături cu care mi-am îmbogăţit sufletul în timpul petrecut numai în prezenţa Lui. Vă sfătuiesc să-mi urmaţi şi voi exemplul.

Iată ce vreau să faceţi! Aduceţi la cunoştinţa Domnului nostru problemele cele mai grave şi mai importante care vă

macină sufletul, spunându-I: „Tată, vorbește-mi! Spune-mi ce vrei să fac în această situație!" Apoi, ascultați! Ascultați câteva minute – poate 5 sau 10 minute, deși s-ar putea să vi se pară o eternitate! și veți primi în cele din urmă răspunsul. Aceasta este calea prin care Dumnezeu vă dă de știre că vă aflați pe drumul cel bun.

Din acest moment, în timp ce continuați să vă rugați și să meditați, veți ști în ce direcție va trebui să vă îndreptați. Vă veți bucura de o liniște sufletească pe care nimeni și nimic – nici banii, nici proprietățile, nici acțiunile sau obligațiunile și nici mașinile luxoase – nu vor putea să v-o dăruiască. Veți avea la dispoziție liniștea și puterea de a trăi viața la maxim. „Celui cu inima tare, Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine" – spunea cândva profetul Isaia (Isaia 26:3).

ROȚILE VIEȚII VOASTRE SUNT BINE ECHILIBRATE?

Una dintre cele mai interesante și eficiente întâlniri de afaceri din viața mea a fost cea cu prietenul și colegul meu Jim Cathcart. Luam masa împreună în La Jolla, unde locuim amândoi, când i-am spus că aveam nevoie de un sfat în privința unor decizii importante pe care trebuia să le iau de-a lungul timpului. Jim mi-a prezentat atunci un model de viață care a avut un impact copleșitor asupra mea, dar și a altora.

În cercul din desenul următor veți observa 8 spițe. Gândiți-vă că inelul exterior este roata, iar cercul interior este butucul! Voi sunteți butucul, iar roata exterioară este viața voastră. În funcție de aceste spițe, viața voastră se derulează lin sau – pentru că spițele nu sunt bine ajustate – roțile se poticnesc la fiecare pas. Sau – în cel mai rău caz – sunt complet dezumflate, lucru care le împiedică să meargă de la bun început. Ca să vă dau un exemplu, am scris în căsuțele goale valorile care dau sens vieții mele.

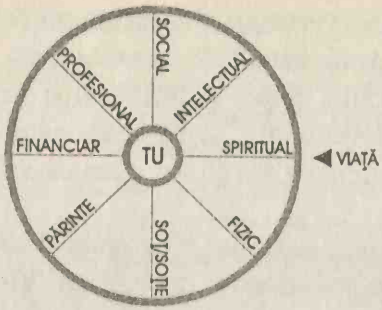

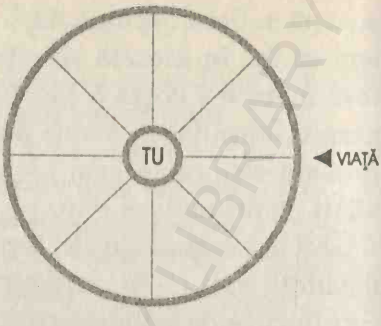

Vreau să procedaţi şi voi la fel – să scrieţi în fiecare căsuţă goală a cercului valorile pe care se bazează viaţa voastră. Porniţi în sensul acelor de ceasornic şi notaţi cele opt valori ale vieţii voastre! Apoi, estimaţi cu note cuprinse între 1 şi 10 fiecare aspect important al existenţei voastre! Nota 1 indică faptul că lucrurile nu merg prea bine într-un anumit domeniu al vieţii voastre, necesitând o intervenţie de urgenţă. Nota 10 sugerează faptul că roţile se învârt foarte bine şi se îndreaptă în direcţia corectă. Nu încercaţi să vă sabotaţi! Fiţi sinceri cu voi înşivă! Căci este vorba de viaţa voastră.

Ce nereguli detectaţi în modul de funcţionare a roţilor existenţei voastre? Sunt bine umflate sau există şi locuri sensibile, care ar putea genera o pană pe drum? Dacă viaţa voastră seamănă cu a mea, atunci cu siguranţă există şi probleme. De aici începe procesul stabilirii obiectivelor.

Întrebări la care trebuie să vă gândiţi

Vreau să vă faceţi un bilanţ al vieţii ca să descoperiţi cu exactitate locul în care vă aflaţi în momentul de faţă, punându-vă o serie de întrebări importante. Aceasta este lista cu verificările de rutină pe care trebuie să le faceţi, căci de ele depind decolările şi aterizările sigure şi line. După ce treceţi prin vizor aceste întrebări, vă voi oferi un plan extraordinar de acţiune, unde va trebui să vă integraţi răspunsurile. Apoi, în capitolul

6, vă voi învăţa cum să vă duceţi planul la bun sfârşit, obţinând cele mai bune rezultate.

Lista întrebărilor vitale

1. Ignor un lucru important din viaţa mea în momentul de faţă, căruia ar trebui să-i acord mai multă atenţie?
2. Care sunt pasiunile mele? Ce lucruri conferă valoare vieţii mele?
3. Cine sunt eu? De ce mă aflu astăzi aici?
4. Ce lucruri vitale din sistemul meu de valori îmi conferă fericirea deplină?
5. Unde îmi doresc să fiu acum? Ce îmi doresc să fac în următorii 5, 10 sau 20 de ani?
6. Ce haruri mi-a dăruit Dumnezeu, pe care acum trebuie să le perfecţionez? Pe care dintre ele nu le pun în aplicare în mod eficient?
7. Pentru ce aş fi gata să mor?
8. Ce aspecte din slujba pe care o am îmi creează sentimentul că sunt prins într-o capcană?
9. Ce schimbări ar trebui să fac în această privinţă pentru a avea mai multă libertate?
10. Ce paşi ar trebui să fac astăzi pentru a avea un viitor sigur şi semnificativ?
11. În privinţa banilor, ce sumă ar fi suficientă pentru mine? Dacă aş avea mai mult decât mi-ar trebui, ce aş face cu surplusul de bani?
12. Duc o viaţă echilibrată? Ce domenii ar avea nevoie de mai multă atenţie şi concentrare din partea mea?
13. Unde trebuie să caut sursele de inspiraţie, mentorii şi exemplele eficiente pentru a obţine succesul dorit?
14. Ce amintire vreau să las în urma mea?
15. Ce moştenire le las copiilor mei?
16. Unde voi merge când viaţa va ajunge la capăt?

SĂ TRECEM LA ACŢIUNE!

În capitolul 2, v-am spus că – după definitivarea piramidei şi descoperirea stâncii destinate cugetării – trebuie să petreceţi cincisprezece minute pe zi:

- ca să recapitulaţi toate aspectele importante ale vieţii voastre (acesta este sistemul vostru de valori),
- ca să vă reanalizaţi viziunea de ansamblu pe care v-aţi creat-o, bazându-vă pe acest sistem de valori,
- ca să vă revizuiţi misiunea destinată obiectivelor pe termen scurt,
- ca să treceţi în revistă activităţile – care, odată terminate – vă ajută să vă împliniţi viziunea şi să vă trăiţi viaţa cu un scop.

Având acum la dispoziţie toate aceste informaţii, concentraţi-vă asupra completării următoarelor formulare! Acestea sunt nişte instrumente extrem de practice pe care trebuie să le folosiţi în fiecare zi timp de cincisprezece minute pentru ca viaţa voastră să urmeze cursul dorit. Când trebuie să luaţi o decizie importantă, consultaţi-vă răspunsurile! Când vă aflaţi la o răscruce de drumuri şi nu ştiţi pe ce cale să apucaţi, apelaţi la ele! Când descurajarea şi dezamăgirile încep să-şi spună cuvântul, cugetaţi asupra lor! Dacă rezultatele pe care le obţineţi nu sunt cele scontate, analizaţi cu mai multă atenţie răspunsurile din formulare! Acestea reprezintă nişte repere extrem de importante care vă ajută să urmaţi drumul cel drept în viaţă.

Am conceput 7 formulare, cinci referindu-se la cele mai importante aspecte din sistemul nostru de valori. Rămâne la latitudinea voastră ce aspecte veţi lua în discuţie în ceea ce priveşte ultimele două formulare. Fotocopiaţi cât mai multe formulare şi completaţi-le înainte de a trece direct la a scrie în carte. Este important să folosiţi toate informaţiile pe care

le-ați acumulat până acum. Recapitulați toate planurile de acțiune precedente. Izolați-vă într-un loc liniștit și reflectați asupra importanței vieții voastre! Nu uitați că este singura viață pe care Domnul v-a dăruit-o pe acest pământ! Gândiți-vă cu multă seriozitate la întrebările pe care vi le-am pus puțin mai devreme înainte de a da un răspuns! Scopul acestui exercițiu este să vă ajut să identificați locul în care vă aflați în prezent și locul în care vă doriți să fiți.

Întrucât ne îndreptăm spre Partea a treia, accentul va cădea asupra puterii de care aveți nevoie pentru a acționa în toate domeniile reprezentative ale vieții voastre. La sfârșitul cărții, veți beneficia astfel de un plan complet de acțiune pentru fiecare dintre aceste domenii, ce va putea fi aplicat azi, mâine și întru eternitate.

Ar trebui să fiți conștienți deja de scopul vostru și de cele 5-8 arii de valori esențiale. Nu e nevoie să repetați pașii 1 și 2 din Piramida succesului. Aceste formulare au legătură cu crearea viziunii (pasul 3), conceperea definiției misiunii care cuprinde toate scopurile, din fiecare arie de valori (pasul 4) și solicită formularea de către voi a acțiunilor imperios necesare pentru a vă atinge scopurile și a vă împlini viziunea (pasul 5). Mergeți la capitolul 2 dacă simțiți nevoia să vă împrospătați memoria. Dacă veți proceda astfel, răspunsurile voastre vor fi mai cuprinzătoare.

După completarea formularelor, treceți la următorul capitol, unde veți afla cum să puneți în practică toate aceste planuri de acțiune!

PLAN DE ACŢIUNE

Pasul numărul 3: Formulaţi o declaraţie pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **spiritual** al vieţii mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulaţi o declaraţie pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **spiritual** al vieţii mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activităţile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activităţi trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia **spiritual** de obiectivele mele?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE

Pasul numărul 3: Formulați o declarație pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **sănătății mele trupești**:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulați o declarație pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **sănătății mele trupești**:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activitățile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activități trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia **fizic** de obiectivele mele?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE

Pasul numărul 3: Formulați o declarație pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **familial** al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulați o declarație pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **familial** al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activitățile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activități trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia de obiectivele mele **din punctul de vedere al relațiilor cu familia**?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

ACU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACŢIUNE

Pasul numărul 3: Formulaţi o declaraţie pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **profesional** al vieţii mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulaţi o declaraţie pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **profesional** al vieţii mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activităţile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activităţi trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia **din punct de vedere profesional** de obiectivele mele?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE

Pasul numărul 3: Formulați o declarație pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **financiar** al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulați o declarație pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul **financiar** al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activitățile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activități trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia de obiectivele mele **din punct de vedere financiar**?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE

Pasul numărul 3: Formulați o declarație pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul _____ al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulați o declarație pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul _____ al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activitățile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activități trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia de obiectivele mele din punct de vedere _____?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE

Pasul numărul 3: Formulați o declarație pentru identificarea viziunii de ansamblu! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen lung în acest domeniu? Este vorba despre domeniul _____ al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 4: Formulați o declarație pentru identificarea misiunii voastre! Ce vreau să fiu, să am sau să fac pe termen scurt în acest domeniu? Este vorba despre domeniul _____ al vieții mele:

_____

_____

_____

Pasul numărul 5: Activitățile zilnice. Ce trebuie să fac astăzi? Ce activități trebuie să programez astăzi pentru a mă apropia de obiectivele mele din punct de vedere _____?

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
ŞASE

O viaţă bazată pe sistemul de valori: arta folosirii eficiente a timpului

„Trebuie să învăţaţi să vă păstraţi calmul în mijlocul acţiunii şi să acţionaţi intens pe timp de pace."
– Indira Gandhi

„Pentru a simţi o uşurare pe termen lung, încearcă să te relaxezi!"
– Lily Tomlin

Într-o dimineaţă, pe când priveam portul Darling din Sydney, Australia, din camera mea de hotel, gândurile mi-au zburat la felul în care oamenii îşi duc în general viaţa: într-un ritm alert, vijelios, trăgându-şi uneori respiraţia ca apoi s-o ia de la capăt în cursa contra cronometru. Vedeam taxiuri grăbite, maşini vuind pe stradă şi oameni fugind în grabă. Pietonii se uitau la ceas, dând nerăbdători din picioare în timp ce aşteptau să traverseze strada. Fumează prea mult, beau prea mult şi îşi fac prea multe griji. Viaţa este doar un iureş continuu pentru ei – nu doar în Sydney, ci peste tot în lume.

Cum este viaţa pentru voi? Forţele externe sunt cele care vă guvernează existenţa sau ordinea şi simplitatea vă caracterizează traiul de zi cu zi? Aţi descoperit că nu vă puteţi controla timpul sau sunteţi deja stăpânii lui? V-aţi conceput un plan imbatabil de acţiune doar ca să descoperiţi că până a doua

zi de dimineaţă totul s-a transformat în scrum? Aflându-vă într-o stare de agitaţie şi confuzie, vă mai amintiţi cât de greu a fost să reveniţi pe linia de plutire? Dacă nu vă trăiţi viaţa cu un scop bine definit, nu veţi reuşi niciodată să vă exploataţi potenţialul la maxim şi nici să vă controlaţi timpul într-un mod cât mai eficient cu putinţă.

O VIAŢĂ BAZATĂ PE UN SISTEM DE VALORI

„Viaţa este atât de surprinzătoare şi de neaşteptată, încât îţi lasă prea puţin timp pentru altceva" – spunea cândva Emily Dickinson. În momentul în care viaţa voastră se bazează pe un sistem de valori, devine atât de complexă, încât nu mai ai timp să duci o existenţă mediocră, indolentă sau anostă. Veţi întâlni în cale numai provocări incitante, nu probleme tulburătoare, iar obtacolele nu vă vor împiedica mersul lin, ci vă vor propulsa spre un viitor mult mai luminos. Când vă veţi trăi viaţa la maxim, toate regulile se vor schimba, căci sistemul de valori îşi va pune amprenta asupra modului vostru de a gândi. Dar vă veţi confrunta întotdeauna cu întrebarea: Sunt ocupat sau dau randamentul scontat?

Acesta este momentul în care trebuie să vă concentraţi asupra sistemului vostru de valori alături de viziunea de ansamblu, misiunea şi activităţile zilnice, pe care trebuie să le duceţi la bun sfârşit.

De aici a început totul

„La început..." – aşa debutează cea mai cunoscută carte din lume, pe care milioane de oameni o citesc şi astăzi, tradusă în sute de limbi străine. Dar, în ciuda faptului că Biblia este citită şi recitită de mii şi mii de ori, iar oamenii îi ştiu versetele pe de rost, puterea acestor cuvinte este adesea ignorată. Dar trebuie să acordăm o atenţie deosebită acestor prime cuvinte din Cartea Genezei, căci ele conţin chintesenţa vieţii şi a

Când vă veți trăi viața la maxim, toate regulile se vor schimba, căci sistemul de valori își va pune amprenta asupra modului vostru de a gândi. Dar vă veți confrunta întotdeauna cu întrebarea: Sunt ocupat sau dau randamentul scontat?

universului nostru. Ele ne spun că trăim într-o lume care are un început și – prin extensie – un sfârșit; trăim, așadar, într-o lume a timpului.

Lynn Grant Robbins îmi amintește un adevăr cutremurător. Ea spune că avem foarte mult timp. Dacă studiați calendarul, observați că este același pretutindeni – peste tot există același număr de zile pe săptămână, același număr de ore pe zi și același număr de zile pe an. Diferența dintre cei care duc o viață bogată și împlinită și cei care nu se bucură de aceste „bunătăți" constă în mentalitatea lor diferită, în perceperea complet diferită a valorii timpului. Activitățile pe care le desfășurați în acest timp pe care îl avem cu toții la dispoziție sunt cele care ne propulsează spre o viață plină de satisfacții și împliniri sau ne pun în cale o barieră de netrecut.

Cu toții avem același timp la dispoziție – mai exact 24 de ore pe zi. Nu avem nici mai mult, nici mai puțin timp decât semenii noștri. De aceea, nu este bine să spunem că nu avem timp. Căci avem timp – tot timpul care ne trebuie. Toate lucrurile pe care le realizăm le facem în limita timpului disponibil. Nu putem să cumpărăm, să cerșim sau să furăm o oră sau un minut în plus. „Să iubești viața înseamnă să iubești timpul" – spunea Benjamin Franklin. Timpul este aluatul din care este plămădită viața. Dacă acest lucru este adevărat (și este), atunci de ce irosim atât de mult timp?

Puterea sălășluiește în alegerile și hotărârile pe care le luăm

„Timpul nu se caracterizează printr-o existență independentă, cu excepția ordinii evenimentelor, unde joacă un rol important,

ajutându-ne să le apreciem" – spunea Albert Einstein. Gottfried Leibniz, matematician şi filozof german din anii 1700, făcea următoarea observaţie – după nenumărate cercetări efectuate asupra acestui subiect: „Timpul reprezintă pur şi simplu ordinea evenimentelor din viaţa noastră, el nefiind o entitate în sine."

Dacă nu preluăm controlul asupra evenimentelor din viaţa noastră, nu vom reuşi niciodată să ducem viaţa îmbelşugată pe care ne-am imaginat-o.

Timpul nu aşteaptă pe nimeni. Nu-i putem pune stavilă şi nici nu-i putem opri iureşul cu care ne învăluie. Este un torent copleşitor, care ne obligă să ne adaptăm ritmului său ameţitor. Timpul reprezintă un şir nesfârşit de evenimente care s-au întâmplat, se întâmplă sau se vor întâmpla în viitor.

Succesul se naşte din talentul şi capacitatea noastră de a înfăptui anumite lucruri şi activităţi într-o perioadă de timp bine determinată. În momentul în care reuşim acest lucru, obţinem rezultate imediate, pentru că putem să spunem cu certitudine dacă existenţa noastră se bazează pe un scop bine definit sau pluteşte în derivă. Totul depinde de alegerile pe care le facem.

În jocul timpului, puterea de a duce viaţa pe care ne-am propus-o este direct proporţională cu rapiditatea şi eficienţa cu care ne îndeplinim sarcinile şi misiunile. Dacă nu reuşim să controlăm evenimentele din viaţa noastră, nu vom putea niciodată să atingem potenţialul cu care suntem înzestraţi. Dacă nu preluăm controlul asupra acestor evenimente, nu vom reuşi niciodată să ducem viaţa îmbelşugată pe care ne-am imaginat-o.

Controlul este cheia succesului

Cum se pot armoniza evenimentele cu controlul acestora? Peter Drucker, în cartea sa, „*The Effective Executive*", spune

că sarcina unui „manager al timpului" este să controleze timpul ori de câte ori este posibil. Când i-am luat interviul lui Hyrum Smith, am aflat un lucru interesant: controlul este cheia prin care ne asigurăm că evenimentele nu sunt numai programate, ci şi desăvârşite. Deoarece timpul reprezintă un şir de evenimente, iar controlul este cheia prin care aceste evenimente capătă sens în viaţa noastră, atunci secretul „îmblânzirii" timpului este – firește – *arta controlării evenimentelor*. Asta înseamnă nu numai că ne selectăm evenimentele, ci şi perioada în care ne vom ocupa de ele, timpul în care le vom da o finalitate. Cuvântul-cheie este, aşadar, verbul „a selecta". Aceasta este fundaţia succesului nostru.

ŢELURI, RANDAMENT ŞI CAPITALUL NET

Dacă nu utilizaţi timpul la maxim, nu veţi reuşi să vă realizaţi scopurile. Dacă nu daţi dovadă de randament şi productivitate, atunci lucrurile pe care le faceţi nu vă vor oferi profitul scontat – nici pe plan personal, cât şi profesional. Am efectuat în ultimii zece ani un studiu asupra oamenilor, a randamentului şi productivităţii lor şi am descoperit următoarele lucruri:

1. **Oamenii petrec 75% din timpul lor rezolvând chestiuni urgente şi importante sau probleme urgente, dar neimportante**. Nutrim impresia greşită că facem tot ce ne stă în putinţă ca totul să fie perfect. Putem să facem o treabă mai bună dacă micşorăm acest procent.
2. **Dacă oamenii nu previn anumite întâmplări, reacţionează întotdeauna negativ**. Când lucrurile iau o întorsătură neplăcută în viaţa noastră, este de obicei vina noastră. Trebuie să ţinem cont, firește, şi de anumite

circumstanţe pe care nu le putem controla. Unele evenimente vor avea loc indiferent dacă au fost sau nu planificate, dar – pentru că nu putem controla toate evenimentele din viaţa noastră – putem şi trebuie să ne controlăm reacţiile pe care le avem în faţa acestor situaţii neaşteptate. În cele mai multe cazuri, există mereu o rezolvare.

Asta înseamnă nu numai că ne selectăm evenimentele, ci şi perioada în care ne vom ocupa de ele, timpul în care le vom da o finalitate. Cuvântul-cheie este, aşadar, verbul „a selecta". Aceasta este fundaţia succesului nostru.

3. **Oamenii trebuie să se axeze 75% din timp asupra lucrurilor care nu sunt urgente, dar sunt importante**. Credem în mod eronat că nu vom reuşi niciodată să ne îndeplinim toate dorinţele. Acest lucru este un mit învechit. Pentru a ne transforma visurile în realitate, trebuie mai întâi să descoperim care dintre ele sunt priorităţile zilei.
4. **Dacă oamenii nu-şi fac ordine în viaţa lor, nu se vor bucura de rezultatele pe care şi le doresc**. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: Deţinem controlul asupra existenţei noastre sau am apăsat pe pedala pilotului automat şi mergem încotro bate vântul? Am acceptat deja ideea potrivit căreia „destinul meu este mizerabil, iar viaţa mea este dezastruoasă şi nu pot să schimb cu nimic situaţia în care mă aflu"? Dacă aşa stau lucrurile, atunci progresul este imposibil. Dar dacă ne bazăm pe un sistem de valori bine consolidat şi deţinem controlul asupra destinului nostru, atunci fiecare pas pe care îl facem ne apropie şi mai mult de ţinta dorită. Nu uitaţi că succesul este consecinţa transformării în realitate a scopurilor noastre nobile! Este o călătorie, nu destinaţia noastră.

Dar dacă ne bazăm pe un sistem de valori bine consolidat şi deţinem controlul asupra destinului nostru, atunci fiecare pas pe care îl facem ne apropie şi mai mult de ţinta dorită. Nu uitaţi că succesul este consecinţa transformării în realitate a scopurilor noastre nobile! Este o călătorie, nu destinaţia noastră.

5. **Viaţa multor oameni este în conflict cu valorile lor.** Trăim în acest fel pentru că – necunoscându-ne valorile – nu avem un ghid după care să ne călăuzim paşii în viaţă. În plus, nu ştim cum să ne programăm timpul în aşa fel, încât să ne ducem misiunile la bun sfârşit. Stabilirea priorităţilor este cheia succesului.
6. **Deşi nu putem controla totul, putem controla foarte multe lucruri.** Aici intervine Legea Responsabilităţii. Când deţinem controlul desăvârşit asupra vieţii noastre, ni se deschide uşa tuturor oportunităţilor.
7. **Oamenii nu vor putea niciodată să-şi controleze timpul 100%; dar putem să schimbăm această situaţie în favoarea noastră.** Nu ştim cum să planificăm o zi din viaţa noastră. Dacă nu ne stabilim priorităţile din ziua respectivă, dacă nu îi delimităm hotarele, atunci vom fi complet depăşiţi de situaţie, iar timpul ne va domina în totalitate.
8. **Cea mai bună strategie prin care putem transforma timpul într-un aliat de nădejde este să ne începem ziua cu un scop bine definit.** Avem două şanse: să controlăm sau să fim controlaţi. Nu există cale de mijloc. Fie preluăm controlul asupra timpului, fie nu controlăm nimic.

Nu ştim cum să planificăm o zi din viaţa noastră. Dacă nu ne stabilim priorităţile din ziua respectivă, dacă nu îl delimităm hotarele, atunci vom fi complet depăşiţi de situaţie, iar timpul ne va domina în totalitate.

Un prieten mi-a oferit recent următoarele rânduri despre importanţa timpului raportat la şapte persoane aflate în situaţii diferite. Faţă de care dintre aceste rânduri simţiţi o afinitate mai mare?

Importanţa timpului

Ca să înţelegeţi valoarea unui an întreg:
Cereţi sfatul unui student care a picat examenul final!
Ca să înţelegeţi valoarea unei luni de zile:
Cereţi sfatul unei mame al cărei copil s-a născut prematur!
Ca să înţelegeţi valoarea unei săptămâni:
Cereţi sfatul redactorului unui ziar săptămânal!
Ca să înţelegeţi valoarea unei ore:
Cereţi sfatul unor îndrăgostiţi care abia aşteaptă să se întâlnească!
Ca să înţelegeţi valoarea unui minut:
Cereţi sfatul unei persoane care a pierdut autobuzul, trenul sau avionul!
Ca să înţelegeţi valoarea unei secunde:
Cereţi sfatul unei persoane care a supravieţuit unui accident grav!
Ca să înţelegeţi valoarea unei miimi de secundă:
Cereţi sfatul unui sportiv care a câştigat medalia de argint la Jocurile Olimpice!

Timpul nu aşteaptă pe nimeni. Bucuraţi-vă de fiecare clipă de viaţă! Veţi descoperi astfel nu numai că timpul este un factor extrem de important, ci şi că există un timp pentru toate – aşa cum a spus Ecleziastul cu mulţi ani în urmă:

„Toate îşi au vremea lor
Şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui.
Naşterea îşi are vremea ei

Şi moartea îşi are vremea ei;
Săditul îşi are vremea lui
Şi smulgerea celor sădite îşi are vremea ei;
Uciderea îşi are vremea ei
Şi tămăduirea îşi are vremea ei;
Dărâmarea îşi are vremea ei
Şi zidirea îşi are vremea ei;
Plânsul îşi are vremea lui
Şi râsul îşi are vremea lui;
Jelitul îşi are vremea lui
Şi jucatul îşi are vremea lui;
Aruncarea cu pietre îşi are vremea ei
Şi strângerea pietrelor îşi are vremea ei;
Îmbrăţişarea îşi are vremea ei
Şi depărtarea de îmbrăţişări îşi are vremea ei;
Căutarea îşi are vremea ei
Şi pierderea îşi are vremea ei;
Păstrarea îşi are vremea ei
Şi lepădarea îşi are vremea ei;
Ruptul îşi are vremea lui
Şi cusutul îşi are vremea lui;
Tăcerea îşi are vremea ei
Şi vorbirea îşi are vremea ei;
Iubirea îşi are vremea ei
Şi ura îşi are vremea ei;
Războiul îşi are vremea lui
Şi pacea îşi are vremea ei."

(Ecleziastul 3:1-8)

Mai trebuie să acordăm importanţă şi puţin din timpul nostru:

- lui Dumnezeu,
- prietenilor noştri,

- copiilor noştri,
- sănătăţii noastre,
- situaţiei noastre financiare,
- profesiei noastre,
- spiritualităţii noastre.

Există un timp pentru toate. Nouă ne revine sarcina de a elimina din viaţa noastră lucrurile neimportante şi de a ne concentra asupra celor cu adevărat importante.

Următorul concept vă poate schimba viaţa pentru totdeauna: când veţi îmbina „valoarea timpului" cu ideea că „există un timp pentru toate", veţi intra în posesia celui mai puternic şi mai eficient instrument, ce vă va ajuta să duceţi o viaţă ideală. Identificaţi, aşadar, lucrurile care sunt cu adevărat importante în viaţa voastră şi acordaţi timpul cuvenit rezolvării şi transformării lor în realitate!

CONTROLAREA TIMPULUI ÎNSEAMNĂ CONTROLAREA SISTEMULUI DE VALORI

Dacă vă puteţi controla timpul, vă puteţi controla şi sistemul de valori. În momentul în care v-aţi identificat valorile în viaţă, fragmentarea timpului destinat împlinirii lor nu va mai fi o problemă atât de dificilă. Misiunea voastră este de a echilibra balanţa valorilor cu cea a activităţilor zilnice. Citiţi cu atenţie acest fragment din lucrarea *„Time Management"* scrisă de Richard Winwood:

> „Ken Blanchard şi Spencer Johnson, în *The One-Minute Manager* (n.tr. *Manger la minut*), susţin următorul lucru: «Oamenii care nutresc o părere bună despre ei înşişi obţin rezultate bune.» Relaţia directă dintre respectul de sine şi randamentul nostru personal este un concept relativ nou în

management. În domeniul managementului timpului, această relaţie este vitală, datorită faptului că baza acestui domeniu o constituie randamentul personal. Un individ poate să fie extrem de talentat şi să reflecte acest talent în munca sa; cu toate acestea, poate să aibă o imagine de sine cumplit de nefavorabilă. Poate că acest individ nu agreează deloc ideea că trebuie să înveţe ceva nou sau că trebuie să-şi schimbe locul sau ambientul. O persoană care nutreşte o imagine de sine foarte bună nu este înzestrată cu talentul individului din exemplul nostru, dar nu se teme să înveţe ceva nou sau să se confrunte cu un climat nou, adaptându-se uşor la orice situaţie. În acest caz, persoana respectivă are încredere în forţele şi capacităţile sale, bazându-se pe o imagine de sine bine consolidată."

Pentru a vă bucura de viaţa pe care v-o doriţi, trebuie să preluaţi controlul asupra tuturor aspectelor importante din universul vostru. Dacă nu reuşiţi să controlaţi evenimentele din viaţa voastră, acestea vor ajunge în cele din urmă să vă domine. Veţi deveni o victimă şi nu veţi şti niciodată de ce. Randamentul creşte în momentul în care deţineţi controlul absolut asupra vieţii voastre. Scade atunci când daţi dovadă de slăbiciune, luaţi decizii proaste şi vă mulţumiţi cu ce vă pică în cale. Ca să vă bucuraţi de o viaţă cu adevărat extraordinară, trebuie:

1. să vă cunoaşteţi foarte bine sistemul de valori;
2. să identificaţi lucrurile cu adevărat importante;
3. să învăţaţi lucruri noi, dacă este necesar, pentru a da dovadă de cât mai multă eficienţă;
4. să vă programaţi activităţile care vă oferă satisfacţii;
5. să repetaţi mereu tiparele de comportament pozitive. Acest lucru echilibrează balanţa între activităţile voastre şi sistemul de valori.

Analizaţi puţin desenul următor! Creşterea calităţii fiecărui element în parte contribuie la perfecţionarea celorlalte elemente. Controlarea evenimentelor constituie baza vieţii pe care doriţi să o aveţi. Odată ce aţi pornit pe acest drum, veţi descoperi că totul merge de la sine. În doar câteva săptămâni, veţi înregistra progrese pe care nu le-aţi făcut ani de zile.

Pentru a vă bucura de viaţa pe care v-o doriţi, trebuie să preluaţi controlul asupra tuturor aspectelor importante din universul vostru. Dacă nu reuşiţi să controlaţi evenimentele din viaţa voastră, acestea vor ajunge în cele din urmă să vă domine.

Cum vă întâmpinaţi succesul?

Greg şi Devon trăiesc în Albuquerque, New Mexico, într-o casă luxoasă, înconjurată de o grădină splendidă. În timpul unei vizite pe care le-am făcut-o recent, am fost impresionat de faptul că – pentru a se bucura de viaţa pe care şi-au dorit-o – Greg şi Devon au încredinţat anumite sarcini altor oameni. De exemplu, au angajat un grădinar, un îngrijitor pentru piscină şi o menajeră cu normă întreagă. Banii pe care îi

Spălatul maşinii sau tunsul ierbii pot fi nişte activităţi nobile, dar vă puteţi folosi acest timp axându-vă asupra aspectelor valoroase ale vieţii. Dacă veţi face acest lucru în mod obişnuit, veţi obţine în curând rezultate incredibile.

cheltuiesc în acest fel le oferă şansa să se ocupe de lucrurile realmente importante: petrecerea timpului în sânul familiei alături de copiii lor şi împlinirea scopului primordial.

Poate că nu aveţi venitul pe care îl au Greg şi Devon, dar acesta nu este un factor crucial. Dacă încredinţarea anumitor sarcini poate deveni un principiu, el trebuie să funcţioneze pentru toată lumea. Un copil de 10 ani poate să angajeze un alt copil ca să lustruiască pantofi, aceasta reprezentând „afacerea lui": să-i dea 25% din profit şi să se bucure de câştigul obţinut. Copilul învaţă astfel un principiu de bază: dacă vrei să fii bogat, trebuie să câştigi bani chiar şi atunci când dormi sau – cel puţin – atunci când nu munceşti. Acesta se numeşte principiul „delegării" sau „cum să fii inteligent".

Şi voi puteţi să puneţi în practică acest principiu ca să vă concentraţi asupra lucrurilor cu adevărat importante – valorile vieţii voastre. Spălatul maşinii sau tunsul ierbii pot fi nişte activităţi nobile, dar vă puteţi folosi acest timp axându-vă asupra aspectelor valoroase ale vieţii. Dacă veţi face acest lucru în mod obişnuit, veţi obţine în curând rezultate incredibile.

Controlarea eficientă a timpului

Puteţi să realizaţi mai multe lucruri controlându-vă timpul într-un mod mult mai eficient. Să vă dau un exemplu! Mă scol acum cu o oră mai devreme, pentru că am doi copii. (Aveam doar unul singur când am început să scriu această carte.) Această stare de fapt nu schimbă cu nimic dorinţa mea de a mă ocupa de două dintre valorile vieţii mele: intimitatea spirituală şi menţinerea sănătăţii fizice.

Înainte de apariţia copiilor noştri, îmi făceam antrenamentul pentru păstrarea condiţiei fizice la ora 6:00 dimineaţa, după care mă cufundam în meditaţie şi rugăciune. Acum, pentru că am doi copii, mă trezesc la ora 5:00 ca să-mi fac exerciţiile fizice şi să petrec puţin timp cu Domnul nostru Iisus. Nu a fost o alegere dificilă. Nu a trebuit decât să-mi reorganizez timpul.

Dacă doriţi să realizaţi lucruri în viaţă pe care nu le-aţi înfăptuit până acum, vă sfătuiesc să vă treziţi cu o oră mai devreme sau să vă culcaţi cu o oră mai târziu. Această metodă vă va oferi 365 de ore pe an ca să înfăptuiţi lucruri inimaginabile. Nu vă costă nici un cent, presupune în schimb o disciplină de fier. De ce trebuie să faceţi toate aceste lucruri? Iată motivele:

1. Dacă vreţi să fiţi într-un loc cu totul diferit de cel în care vă aflaţi în prezent, trebuie să urmaţi un alt drum decât cel pe care l-aţi urmat până acum.
2. Acest nou drum – alături de activităţile şi obiceiurile pozitive – trebuie să vă conducă spre realizări extraordinare, pe care deja le vedeţi cu ochiul minţii. (Nu uitaţi imperativul atât de important: „Crede înainte de a vedea!".)
3. Aceste activităţi trebuie să fie programate şi realizate ca să devină o parte integrantă a vieţii voastre.
4. Trebuie să puneţi în aplicare principiul „delegării" pentru a vă putea concentra asupra lucrurilor cu adevărat importante. Nu există cale de mijloc. Toate activităţile nesemnificative trebuie eliminate sau încredinţate altor persoane.
5. Dacă nu vă organizaţi viaţa şi nu vă identificaţi priorităţile, nu veţi ajunge niciodată la destinaţia dorită. Nu veţi putea să vă exploataţi niciodată potenţialul la maxim.

Indiferent dacă v-aţi însuşit gândirea pozitivă, dacă aveţi încredere în forţele proprii, dacă şi credinţa şi convingerile voastre sunt de neclintit, nu veţi înregistra niciodată progrese importante dacă nu vă veţi schimba viaţa.

Ca să vă bucuraţi de viaţa pe care v-o doriţi, trebuie să stăpâniţi arta planificării, a delegării şi a programării. Apoi, trebuie să vă îndreptaţi atenţia numai asupra lucrurilor importante înainte de a le rezolva pe cele urgente şi nesemnificative. Scopul final trebuie să fie acela de a vă distanţa de tirania problemelor urgente pentru a vă cufunda în înţelepciunea lucrurilor importante.

ARTA DE A SIMPLIFICA LUCRURILE

„Dumnezeu ne-a făcut simpli, dar noi am complicat totul."
(Ecleziastul 7:29)

Un adevăr cât se poate de trist! Persoana pe care o vedem în fiecare zi în oglindă este cea care ne-a tulburat viaţa. Nu putem da vina nici pe economie, nici pe guvern, nici pe un tată rău şi nici pe faptul că mama a iubit mai mult pe alcineva decât pe noi. Acestea sunt nişte pretexte patetice, nu motive plauzibile. De ce am complicat atât de mult lucrurile? Răspunsul este cât se poate de uşor: am transformat un lucru simplu într-unul foarte complicat. Dacă nu vă simplificaţi viaţa, nu veţi reuşi niciodată să trăiţi existenţa pe care v-aţi imaginat-o, v-aţi dorit-o şi o meritaţi. Aveţi nevoie de un atelier al minţii, unde să deversaţi mizeria gândirii învechite şi îmbâcsite, unde să vă puteţi reevalua viaţa şi să porniţi la drum cu o minte sprintenă, deschisă şi proaspătă. O viaţă nouă presupune un alt drum de parcurs, iar rezultatele vor veni

mai târziu. Nu trebuie să fiţi ca sărmanul Charlie Brown, care era convins că nu poate să rezolve un alt exerciţiu de matematică. „La urma urmei" – se plângea el – „mintea mea este plină de exerciţii vechi şi nu mai există loc pentru altele noi." Gata cu pretextele!

Reclamele omit însă să vă spună că fericirea şi satisfacţiile pe care vi le doriţi cu atâta ardoare nu-şi vor face niciodată apariţia. Dacă veţi cădea în capcană, cuvintele acestea înşelătoare vor pune definitiv stăpânire pe voi.

Fireşte că nu va fi deloc uşor. Veţi întâlni oprelişti pretutindeni. Lumea noastră este invadată de cuvinte pompoase, de imperative şi reclame agresive. Publicitatea însă are un singur scop: de a vă crea un sentiment de nemulţumire referitor la lucrurile pe care le aveţi în aşa fel, încât să vă doriţi să cumpăraţi articole de care nu aveţi nevoie, cu bani de care nu dispuneţi. Reclamele omit însă să vă spună că fericirea şi satisfacţiile pe care vi le doriţi cu atâta ardoare nu-şi vor face niciodată apariţia. Dacă veţi cădea în capcană, cuvintele acestea înşelătoare vor pune definitiv stăpânire pe voi.

Este timpul să vă reorganizaţi universul. Pentru asta, metoda simplificării este obligatorie. Iată ce ne spune Chuck Swindoll în această privinţă:

„Ca să vă reorganizaţi universul, dorinţa de simplificare este vitală. În caz contrar, nu vă veţi putea găsi liniştea lăuntrică şi nu veţi putea descătuşa resursele adânci şi tăcute ale sufletului vostru, unde sălăşluiesc cuvintele Domnului. Dacă vom trăi prea mult în această stare deplorabilă, nu ne vom mai deschide niciodată porţile inimii către Christos şi vom deveni prăzi uşoare şi obiecte de consum într-o lume crudă şi ostilă. Pericolele ne aşteaptă la tot pasul atunci... Energia irosită pe fleacuri este un duşman aprig. Invidia este şi ea duşmanul simplităţii. Înlănţuită în cătuşele sindromului judecăţii, comparaţiei şi regretelor,

puterea noastră de concentrare întoarce spatele lucrurilor dumnezeiești, ațintindu-se asupra altor aspecte nesemnificative. În loc să fim mulțumiți (acesta fiind unul dintre produsele minunate ale simplității), suntem măcinați de invidie. Nivelul mulțumirii noastre este atât de sus că nu-l vom atinge niciodată."

Dacă nu ne vom baza existența pe simplitate, ritmul în care ne vom desfășura viața va fi amețitor. Apoi, când vom încerca să facem mereu tot mai mult, ne vom simți epuizați, secătuiți, agitați, tulburați, fără nici o sursă de energie fizică sau emoțională. Acesta este pragul la care ați ajuns? Sunteți angrenați în prea multe activități, iar izvorul vitalității a secat complet? Dacă iureșul vieții și-a spus deja cuvântul, dacă lumea și nebunia ei v-au năucit sufletul și spiritul, atunci e timpul să căutați o oază de liniște, unde să vă adăpați din plin din izvorul păcii, simplității și al bucuriei de a trăi.

Acesta poate fi ultimul moment din viața voastră

Nu voi uita niciodată telefonul pe care l-am primit în ziua aceea. Aud și acum sirenele mașinilor de salvare, țipătul disperat al fiului meu de 12 luni și strigătul lui Sheryl, care îmi spune:

Dacă iureșul vieții și-a spus deja cuvântul, dacă lumea și nebunia ei v-au năucit sufletul și spiritul, atunci e timpul să căutați o oază de liniște, unde să vă adăpați din plin din izvorul păcii, simplității și al bucuriei de a trăi.

– Am suferit un accident. Suntem în viață, dar Jonathan s-ar putea să fie grav rănit. Mașina care ne-a lovit mergea cu o viteză foarte mare, în timp ce mașina noastră stătea pe loc. Îl vor duce pe Jonathan la terapie intensivă la spitalul pentru copii. Ne întâlnim acolo. Mașina este făcută praf.

Și acum mă întreb cum a reușit Sheryl să-și păstreze sângele rece într-o situație atât de tragică. Vorbea cu

multă luciditate şi mi-a prezentat faptele clar şi concis. La urma urmei, şi ea fusese rănită.

Toate clipele petrecute cu Jonathan mi-au trecut atunci prin faţa ochilor. În cele 15 minute cât mi-au trebuit ca să ajung la spital, mi-am adus aminte toate aceste momente atât de dragi. Nu voiam să-mi pierd fiul. Viaţa noastră împreună abia începuse.

În timp ce aşteptam ca salvarea să ajungă la spital, minutele se transformau parcă într-o veşnicie. Apoi, am auzit sirenele. La uşă îi aştepta o echipă formată din 11 medici. I-am văzut apoi pe doctori transportându-l pe Jonathan pe o targă. Era plin de sânge, iar ţipetele sale erau asurzitoare. Patru ore mai târziu, ni s-a spus că avea să trăiască. Nu suferise leziuni interne. Sângele provenea de la tăieturile provocate de cioburile geamurilor sparte. Din fericire, acestea nu-i atinseseră nici ochii (doctorii au crezut iniţial că cioburile îi perforaseră corneea). Nu avea nici fracturi ale oaselor; părea întreg şi nevătămat.

Iată cum o clipă îţi poate schimba viaţa pentru totdeauna! Sunt atât de fericit că am învăţat să-mi trăiesc viaţa bazându-mă pe sistemul meu de valori şi pe simplitate! Ce s-ar fi întâmplat dacă Sheryl şi Jonathan mi-ar fi fost răpiţi în accidentul acela cumplit? Nu aş fi trăit oare măcinat de sentimentul vinovăţiei pentru faptul că nu petrecusem mai mult timp alături de ei?

AŢI TRECUT LA ACŢIUNE ŞI FACEŢI CEEA CE TREBUIE ŞI CEEA CE ESTE CU ADEVĂRAT IMPORTANT?

Vă aflaţi acum la o răscruce de drumuri – în această carte, dar şi în modul vostru de a gândi. De acum înainte, trebuie să vă concentraţi numai asupra conceperii unui plan imbatabil,

care să vă ajute să puneţi în aplicare toate principiile pe care le-aţi descoperit până în momentul de faţă. Dar, mai întâi de toate, vreau să vă arăt un plan deosebit de practic cu ajutorul căruia vă veţi putea programa cele mai importante activităţi.

Un lucru le este caracteristic tuturor oamenilor de succes: puterea de concentrare. Ei se implică în fiecare zi în activităţile care le oferă cele mai mari împliniri şi satisfacţii, simplificându-şi astfel viaţa. Se conduc după legea priorităţilor. Ei stăpânesc în această manieră arta managementului activităţilor.

Există în viaţa voastră anumite activităţi cărora trebuie să le acordaţi atenţia voastră necondiţionată. Pentru a le descoperi, vă voi oferi câteva exemple din propria mea experienţă:

- Citesc Biblia de cel puţin trei ori pe săptămână.
- Mă întâlnesc cu soţia mea o dată pe săptămână ca să petrecem un timp preţios pentru amândoi.
- Petrec cel puţin o oră pe zi cu fiecare dintre copiii mei, acordându-le atunci atenţia mea totală.
- Organizez un eveniment important pe lună în care se implică toată familia mea.
- Petrec două ore pe săptămână pentru instruirea şi perfecţionarea mea (citesc cărţi, ascult sau vizionez casete pe teme motivaţionale).
- Îmi analizez investiţiile financiare cel puţin 30 de minute în fiecare săptămână.
- Îmi dedic trei zile pe an numai familiei mele.
- Menţin o dietă zilnică bazată pe alimente degresate.
- Fac exerciţii fizice, timp de o oră, patru zile pe săptămână.
- Frecventez slujbele religioase în fiecare duminică şi particip sau ţin ore de religie în fiecare săptămână.

Tabelul de la pagina 189 descrie o săptămână din viaţa mea.

ORGANIZAREA SISTEMATICĂ A TIMPULUI

	LUNI	MARȚI	MIERCURI	JOI	VINERI	SÂMBĂTĂ	DUMINICĂ
5 am							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12 pm							
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10 pm							

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Veţi observa că tabelul nu este completat, pentru că nu am identificat activităţile pe care le voi desfăşura în această săptămână. Acesta nu este un sistem tradiţional de controlare a timpului. Este un mijloc prin care vă puteţi reorganiza viaţa şi universul în care trăiţi pentru a vă putea îndeplini cele mai importante activităţi. O scurtă recapitulare: În capitolul 2, v-aţi identificat scopul în viaţă, sistemul de valori, viziunea de ansamblu şi misiunea pe care trebuie să o duceţi la bun sfârşit. În capitolul 5, v-aţi identificat activităţile pe care trebuie să le înfăptuiţi ca să vă atingeţi ţelurile şi ca să vă împliniţi viziunea. Acum, organizarea sistematică a timpului reprezintă un instrument vizual menit să vă ajute să vă duceţi activităţile la bun sfârşit. Deşi s-ar putea ca la început să vi se pară oarecum „draconic", va deveni în cele din urmă un instrument extrem de valoros, pentru că vă va oferi darul cel mai de preţ: libertatea. Iată elementele esenţiale ale organizării sistematice a timpului vostru:

1. Pentru fiecare domeniu din sistemul vostru de valori, încercaţi să descoperiţi cât de des trebuie sau vreţi să faceţi anumite lucruri! De exemplu, eu trebuie să-mi fac exerciţiile de antrenament cel puţin patru zile pe săptămână.
2. Identificaţi timpul necesar pe care trebuie să-l acordaţi acestei activităţi! Antrenamentul meu durează cel puţin o oră.
3. Stabiliţi zilele destinate acestei activităţi! Eu îmi fac exerciţiile fizice în zilele de marţi, miercuri, joi şi sâmbătă.
4. Stabiliţi orele la care veţi face această activitate! Marţea, miercurea şi joia, programul meu de antrenament se desfăşoară între orele 5:00 şi 6:00 dimineaţa, iar sâmbăta între 1:00 şi 2:00 după-amiaza.
5. Este vital să vă delimitaţi foarte bine timpul destinat fiecărei activităţi în parte. Am introdus un exemplu din propria mea experienţă.

EXEMPLU DE ORGANIZARE SISTEMATICĂ A TIMPULUI

	LUNI	MARȚI	MIERCURI	JOI	VINERI	SÂMBĂTĂ	DUMINICĂ
5 am	*Devotament*	*– Exerciții fizice / Devotament –*			*Devotament*	***Timp liber***	***Timp pentru sine***
6	*Copii/*	*Copii/*	*Copii/*	*Copii/*	*Copii/*	***Grup de studiu pentru bărbați***	*Cursuri la școala de duminică*
7	*Mic dejun*	*Mic dejun*	*Mic dejun*	*Mic dejun*	*Mic dejun*		
8							
9							
10					***Timp dedicat familiei***		
11						***Ieșiri în familie***	*Participare la slujbă*
12 pm	***Muncă***	***Muncă***	***Muncă***	***Muncă***			
1							
2						***Exerciții fizice***	
3							*Timp petrecut cu copiii*
4							
5						***Timp liber***	
6	***Familie***	***Familie***	***Familie***	***Familie***			
7					***Întâlniri cu prietenii/ socializare***		
8		***Trecerea în revistă a portofoliului***		***Trecerea în revistă a portofoliului***			
9	*Citit*		*Citit*			*Întâlnire cu Sheryl*	*Planificare săptămânală*
10 pm							

BCU IAȘI - FONDUL CENTRAL UNIVERSITAR LIBRARY

6. Notaţi activităţile care nu trebuie să fie neapărat programate, dar pe care trebuie să le transformaţi într-un stil de viaţă, activităţi precum renunţatul la fumat, la băutură şi la mâncărurile grase, alături de „virtuţile" enunţate de Franklin. Acestea sunt activităţi pe care să le faceţi dimineaţa şi să le recapitulaţi în cursul zilei.
7. De acum, trebuie să petreceţi între 15 şi 30 de minute în fiecare zi revizuind Piramida pe care aţi clădit-o deja încă de la începutul acestei cărţi, cât şi planurile de acţiune şi formularele pe care le-aţi completat în capitolul precedent. În viaţa voastră se întâmplă acum două lucruri extrem de importante:
   - În primul rând, unele activităţi se transformă în rutină, devenind astfel obiceiuri, ce nu mai trebuie programate. De exemplu, eu nu mai sunt nevoit să-mi programez antrenamentele, pentru că au devenit deja activităţi de rutină.
   - În al doilea rând, dacă – în timpul petrecut în compania lui Dumnezeu – simt că nu am acordat o atenţie deosebită anumitor activităţi, le programez pentru ziua respectivă sau într-o altă zi din săptămână. Să presupunem, de exemplu, că îmi dau seama că, în ultimul timp, nu i-am dat lui Sheryl destule dovezi de dragoste şi apreciere. Soluţia: organizez un picnic surpriză numai cu ea. Sau poate nu am petrecut destul timp alături de copiii mei. Atunci îmi rezerv o oră numai pentru ei.

Sistemul de valori este farul vostru călăuzitor, motivul care vă determină să mergeţi mereu tot mai departe. Instrumentul organizării sistematice a timpului vă garantează realizarea activităţilor importante, ghidându-vă paşii spre îndeplinirea viziunii de ansamblu şi a scopului primordial. Vă asigur că acest instrument de o valoare inestimabilă vă va schimba viaţa pentru totdeauna. Nimic nu este mai important decât să faceţi ceea ce este cu adevărat important.

PLAN DE ACŢIUNE PENTRU IMPLEMENTAREA SISTEMULUI DE VALORI

1. În ce domenii ale vieţii voastre credeţi că nu daţi dovadă de eficienţă în ceea ce priveşte planificarea şi organizarea activităţilor importante?

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

2. Ce lucruri sau aspecte credeţi că puteţi elimina din viaţa voastră (sau încredinţa altcuiva) pentru a vă concentra asupra celor cu adevărat importante?

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

3. Enumeraţi cinci lucruri sau activităţi pe care le puteţi face în momentul de faţă pentru a vă simplifica viaţa! Fiţi cât se poate de limpezi în răspunsurile voastre!

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

UCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA A III-A

Arta de a face avere

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
ŞAPTE

Capitol destinat numai bărbaţilor

„Nu putem să realizăm lucruri măreţe – doar lucruri mărunte cu o dragoste nemărginită."
– Maica Teresa

„Nu uitaţi că familia percepe cuvântul «dragoste» în funcţie de TIMPUL pe care i-l acordaţi!"
– Zig Ziglar

Femeile pe care le-am rugat să citească aceste rânduri mi-au spus că este cel mai relevant capitol din carte. Şi asta pentru că scoate în evidenţă defectele pe care bărbaţii trebuie să le îndrepte în relaţiile pe care le au cu familia (ca soţi şi taţi) sau în procesul de luare a deciziilor. Îi avertizez pe bărbaţii care vor citi acest capitol că trebuie să renunţe la eul lor nemăsurat şi să parcurgă următoarele rânduri cu mintea şi inima deschise. Vreau să vă ajut să deveniţi nişte aşi în acest domeniu. Eu încă nu am atins acest statut (Sheryl vă poate confirma acest lucru), dar – în ciuda defectelor mele – vă pot oferi nişte soluţii viabile ca să aveţi nişte relaţii cât mai bune cu cei din jur, indiferent dacă aveţi o prietenă, dacă sunteţi căsătoriţi, despărţiţi, divorţaţi sau dacă aveţi sau nu copii.

Voi începe capitolul povestindu-vă despre o zi frumoasă de iunie din Los Angeles, California, când am participat împreună cu tatăl meu şi un număr impresionant de bărbaţi (care doreau să înveţe cum să fie soţi, taţi şi bărbaţi mai buni) la un seminar pe această temă. A fost una dintre cele mai frumoase zile din

viaţa mea. Profesorul Tony Evans a vorbit despre această provocare extraordinară, de a fi cel mai bun om din lume. Evans este un pastor sufletist afro-american din Texas, care stăpâneşte foarte bine arta oratoriei şi îşi expune punctul de vedere cu multă elocvenţă.

Cu acest prilej, Evans a spus că una dintre cele mai mari responsabilităţi ale noastre este aceea de a conferi valoare şi semnificaţie vieţii soţiilor şi copiilor noştri. Dacă vrem să se bucure de siguranţă în această lume, atunci – în afară de relaţia lor cu Dumnezeu – trebuie să aibă o relaţie cât mai solidă cu soţii şi taţii lor. El ne-a reamintit atunci că – dacă nu ne implicăm activ în aceste relaţii – nu putem să nutrim o influenţă pozitivă asupra membrilor familiei noastre. Iată cuvintele lui:

„Dacă viaţa unui bărbat este haotică şi are o relaţie cu cineva, atunci relaţia lui este şi ea haotică.

Dacă bărbatul respectiv are o relaţie haotică, iar această relaţie se numeşte căsnicie, atunci căsnicia este şi ea haotică.

Dacă bărbatul are şi copii, iar relaţia şi căsnicia lui sunt haotice, atunci şi familia lui este haotică.

Dacă barbatul are o familie haotică şi trăiesc cu toţii într-o comunitate, atunci şi comunitatea este haotică.

Dacă bărbatul şi familia sa haotică trăiesc într-o comunitate haotică, iar comunitatea se află într-un oraş, atunci şi oraşul este haotic.

Dacă bărbatul şi familia sa haotică trăiesc într-o comunitate şi un oraş haotic, iar oraşul se află într-un stat, atunci statul este, la rândul lui, haotic.

Dacă bărbatul şi familia sa haotică trăiesc într-o comunitate, un oraş şi un stat haotic, iar statul se află într-o ţară, ţara este şi ea haotică.

Dacă bărbatul şi familia sa haotică trăiesc într-o comunitate, un oraş un stat şi o ţară haotică, iar ţara se află în lumea noastră, atunci avem o lume haotică.

Aşadar, dacă nu vrem să trăim într-o lume haotică, atunci nu trebuie să avem ţări haotice, state haotice, oraşe haotice, comunităţi haotice, familii haotice şi căsnicii haotice. Şi cea mai bună modalitate prin care putem împiedica acest lucru este să nu ne încurcăm cu bărbaţi haotici."

Aşadar, totul depinde de mine şi de voi, băieţi! Nu este doar sfatul lui Tony Evans de a fi cei mai buni din lume, ci este şi ordinul transmis de Dumnezeu. Aceasta este prima condiţie pe care trebuie să o îndeplinim ca să avem o relaţie de succes. Indiferent de trecutul vostru, de familia voastră „haotică" (nu uitaţi că nu sunteţi singurii în această situaţie!) sau de viaţa cumplită pe care aţi dus-o până acum, puteţi să faceţi anumiţi paşi ca să vă schimbaţi existenţa. Totul depinde de o hotărâre – aceea de a fi sau de a nu fi omul pe care Dumnezeu Însuşi te-a menit să fii. Vă voi înzestra în acest capitol, dar şi în cel care urmează, cu un armament puternic, ce vă va ajuta să deveniţi ceea ce vă doriţi cu adevărat.

MERGEŢI MEREU MAI DEPARTE!

La o conferinţă organizată de asociaţia Promise Keepers în 1996, episcopul George McKinney Jr. a spus: „Când nu-ţi asculţi soţia, pierzi cel puţin jumătate din mesajele trimise de Dumnezeu." Am descoperit acest lucru pe pielea mea.

Într-o zi, eu şi Sheryl am plecat de acasă din Newport Beach ca să ne plimbăm cu iahtul împreună cu John şi Jan Parker, în San Diego. Sheryl îi întâlnea pentru prima dată pe soţii Parker. Am ajuns la cheu şi, în scurt timp, navigam prin golf. Eu şi John am început să discutăm despre afaceri şi am aflat în acest fel că John avea o experinţă vastă în arta oratoriei, iar Jan deţinea un birou destinat conferinţelor şi seminariilor de tot felul. Aceştia erau oamenii pe care îi căutam.

Am discutat în cea mai mare parte a zilei despre posibilitatea de a ne uni forţele ca să creăm o afacere prin intermediul căreia să le împărtăşim oamenilor diverse metode de instruire şi perfecţionare. În timp ce eu vorbeam cu John, Sheryl şi-a petrecut timpul în compania lui Jan. Era o zi extraordinară, specifică zonei de sud a Californiei.

Când soarele a început să apună, ne-am luat la revedere unii de la alţii şi am pornit spre casă. Înainte de a pleca, i-am asigurat pe John şi Jan că vom lua din nou legătura săptămâna viitoare ca să discutăm despre posibilitatea de a lucra împreună.

În drum spre casă, am întrebat-o pe Sheryl:

– Ce părere ai, draga mea?

– Nu ştiu ce să spun, răspunse ea. Jan nu-mi inspiră încredere.

– De ce? am întrebat-o eu. A făcut ceva sau ţi-a spus ceva ce ţi-a creat acest sentiment?

– Nu ştiu. Este o părere, spuse Sheryl.

Aveam nevoie de o dovadă mult mai concretă decât o simplă părere. Deşi îmi iubeam soţia, aceasta era afacerea *mea* şi eu aveam să iau decizia finală. (Ce ziceţi de mintea mea „deschisă"?) După o lună, am hotărât împreună cu John să punem bazele unei noi companii, care urma să aibă sediul în birourile lui Jan. Erau foarte spaţioase şi, de acolo, ne puteam extinde şi în altă parte. Ne aflam pe drumul nostru spre glorie şi avere.

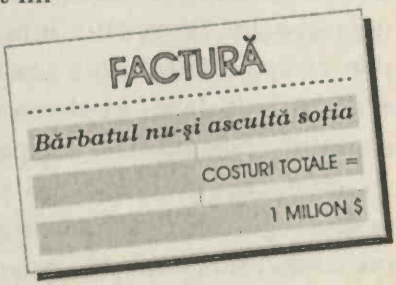

John era cu 30 de ani mai mare ca mine, iar scopul meu era să învăţ cât mai multe lucruri de la el, pe care să le pun apoi în practică, iar în momentul în care se hotăra să se retragă, afacerea avea să rămână pe mâinile mele capabile. Parteneriatul nostru a decurs bine până

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

Poate că vă este greu să înghiţiţi pastila asta, băieţi, dar 95% din problemele noastre se datorează faptului că nu putem să scăpăm de mândria noastră nemăsurată.

în ziua în care am pus mâna pe un contract uriaş. Pentru că aşa prevedea contractul nostru de afaceri, John avea să primească 25% din venitul pe care îl câştigam eu, el urmând să acopere toate cheltuielile firmei.

O lună mai târziu, după ce i-am plătit procentul pe care îl convenisem de comun acord, atitudinea lui John s-a schimbat. În timp ce câştigam mai mulţi bani decât el, în loc să-mi sprijine dezvoltarea economică, voia ca toţi banii câştigaţi să se împartă în mod egal între cei doi parteneri. Nu era o idee rea, probabil, dar – pentru că nu aceştia erau termenii contractuali – era o idee proastă. John rămăsese în urmă, în timp ce eu am prins aripi, aducând un profit extraordinar companiei noastre. Am făcut un scurt calcul matematic şi mi-am dat seama că ideea lui nu era bună pentru mine.

După 18 luni, parteneriatul nostru se afla într-un impas. Jan îmi punea numai piedici în cale, vorbea urât despre mine şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să lărgească prăpastia dintre mine şi John. După 24 de luni, parteneriatul nostru s-a destrămat complet. Dizolvarea acestuia m-a costat 20.000 de dolari şi alte mii de dolari ca să creez o altă companie – totul – de la avocaţi la calculatoare, echipament de birou, hârtii şi scrisori cu antet, papetărie de birou şi chiar timbre poştale.

După parteneriatul acesta furtunos cu John and Jan, după tot iureşul financiar prin care am trecut, am ajuns acolo unde Sheryl şi-a dorit de la bun început: la propria mea afacere. Fără nici un partener. Ar fi trebuit s-o ascult!

Aşa cum a prevăzut Sheryl, noua noastră companie a prins aripi şi, în acest proces uluitor de dezvoltare, am ajuns să plătim chiria unui birou spaţios chiar în inima oraşului. Sheryl

m-a sfătuit să nu ne hazardăm chiar atât de mult, dar i-am ignorat sfaturile, convins fiind că exagera lucrurile, că ştiam ce fac de data asta şi că nu voi mai da greş ca data trecută. I-am explicat că un spaţiu luxos, cu o vizibilitate mare şi cu o chirie la fel de mare va avea un impact copleşitor asupra angajaţilor, care se vor strădui să nu ne înşele aşteptările. Am angajat apoi 28 de oameni, deşi Sheryl s-a împotrivit acestei decizii. I-am explicat că salariile lor vor fi asigurate de profitul pe care îl vom obţine.

Vă amintiţi probabil povestea din capitolul 3. Rezultatele deciziilor mele strălucite? Ne-am dezvoltat prea mult, am cheltuit prea mult, ne-am „înfoiat" prea mult în pene şi ne-am prăbuşit, pierzând 750.000 de dolari.

Şi voi aţi trecut prin experienţe de acest gen, nu-i aşa? Şi voi aţi luat decizii în ciuda împotrivirilor partenerei de viaţă ca să descoperiţi apoi că avea dreptate şi că ar fi fost mult mai bine dacă i-aţi fi urmat sfatul înţelept. Măcar o dată în viaţă, băieţi, acceptaţi acest adevăr: femeile sunt înzestrate cu un instinct pe care noi nu-l avem. De aceea, este important să dăm ascultare intuiţiei lor şi să ţinem seama de sfaturile lor ori de câte ori trebuie să luăm decizii vitale.

O femeie este invariabil atrasă de un bărbat care prelia conducerea familiei cu dragoste, fără să-şi impună dictatorial voinţa. Numai o căsnicie bazată pe dragoste, compasiune, încredere, tandreţe şi respect reciproc va dăinui pentru totdeauna.

Nu are nici o importanţă despre ce hotărâre este vorba: femeile au răspunsul la întrebările noastre. Aşa că renunţaţi la mândria voastră şi ascultaţi-vă soţiile! Să-ţi asculţi soţia cu atenţie şi să-ţi dai seama că are dreptate în cea mai mare parte a timpului înseamnă să dai dovadă de înţelepciune, creând în acelaşi timp o atmosferă extraordinară, pe care nici cel mai bun consilier din lume nu

ar putea să v-o ofere. Dragostea şi capacitatea de a ne asculta soţiile ne consolidează pentru totdeauna relaţiile.

Băieţi, fiţi slujitorii soţiilor voastre!

În ciuda tuturor intenţiilor noastre bune, eurile masculine pline de trufie nu vor rămâne „cuminţi" o veşnicie. Cea mai mică ameninţare la adresa eului nostru stimulat de testosteron ne trezeşte dorinţa de a prelua controlul asupra situaţiei, de a reacţiona la fel ca omul din comuna primitivă şi de a arăta lumii întregi cum trebuie să procedeze un bărbat „adevărat". În mare parte, acesta este aluatul din care suntem plămădiţi. Când un cuplu vrea să cumpere o casă, bărbatul pune ochii pe o casă şi se hotărăşte să o cumpere cu mult înainte ca soţia lui să fie de acord. Bărbatul cumpără de obicei maşina pe care o vrea el, nu pe cea pe care şi-o doreşte soţia lui. Bărbatul se gândeşte adesea la propria lui satisfacţie sexuală fără să ţină seama de dorinţele sau plăcerile erotice ale partenerei sale. Bărbatul recunoaşte rareori că a greşit, chiar şi atunci când cuvintele soţiei sale sunt perfect îndreptăţite.

Ce anume ne determină să adoptăm acest comportament contradictoriu? Egocentrismul nostru şi exprimarea negativă a unor dorinţe neîmplinite contribuie la deteriorarea gravă a relaţiilor cu partenerele de viaţă. Acest lucru vine în contradicţie cu sfaturile pe care ni le oferă Biblia, care ne spune că trebuie să avem grijă de soţiile noastre. „Iubiţi-vă soţiile" – ne spune Sfânta Scriptură – „aşa cum Christos şi-a iubit biserica." Trebuie să ne considerăm, aşadar, „slujitorii" soţiilor noastre, păstrându-ne în acelaşi timp poziţia de capi ai familiei. Cele două roluri pe care trebuie să le îndeplinim nu vin în contradicţie, deşi eurile noastre se vor împotrivi tuturor acţiunilor noastre pozitive. Dumnezeu a conceput un plan cu ajutorul căruia căsniciile pot înflori în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum putem vedea în „Epistola lui Pavel către Efeseni".

Astăzi, când menţionăm într-o discuţie politicoasă cuvinte precum „autoritate“ şi „supunere“, dialogul îşi pierde ulterior caracterul politicos: „Probabil că glumeşti. Aceste cuvinte aparţin epocii de piatră. Termină! Cine mai crede în aşa ceva?“ Trebuie să avem însă răbdare să ne ascultăm interlocutorul până la capăt şi să nu tragem concluzii pripite.

Măcar o dată în viaţă, băieţi, acceptaţi acest adevăr: femeile sunt înzestrate cu un instinct pe care noi nu-l avem.

Acesta este unul dintre cele mai frumoase pasaje din Biblie. Bărbatul nu trebuie să devină un „dictator“ în căsnicie, aşa cum nici femeia nu trebuie să-şi asume rolul de „sclavă“. Dimpotrivă, bărbatul trebuie „să-şi conducă“ familia, dându-i cât mai multe dovezi de dragoste. Soţia trebuie să se „supună“ numai când este vorba de anumite decizii legate de familie şi căsnicie, dar nu trebuie în nici un caz să cedeze voinţei lui despotice. O femeie este invariabil atrasă de un bărbat care preia conducerea familiei cu dragoste, fără să-şi impună dictatorial voinţa. O soţie se supune bucuroasă atunci când soţul ei ia decizii bune pentru bunăstarea familiei sale. Ea preia controlul numai în momentul în care capacitatea lui de a lua hotărâri începe să dea semne de oboseală.

Nu există căsnicie dictatorială. Acest epitet nu-şi găseşte locul alături de substantivul „căsnicie“. Numai o căsătorie bazată pe dragoste, compasiune, încredere, tandreţe şi respect reciproc va dăinui pentru totdeauna. Dacă nu vă slujiţi familia, nu sunteţi demni de a fi „capi de familie“.

PLATFORMA PUTERII

În cartea lor – *„The Hidden Value of a Man“* – autorii Gary Smalley şi John Trent ne oferă un tratat extraordinar despre căsnicie şi relaţiile dintre soţi şi soţii:

„Când Dumnezeu vorbeşte despre autoritate şi supunere, El nu sugerează sub nici o formă «să vă dominaţi» semenii. Pentru noi, poziţia de cap de familie a devenit sinonimă cu substantivul «autoritate» – autoritatea dictatorială şi umilitoare a bărbatului. Dar din Cuvântul Domnului reiese clar că bărbatul – în poziţia sa de cap de familie – trebuie să apeleze la o singură armă de «dominare»: dragostea.

«Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, cum a iubit şi Hristos biserica şi s-a dat pe Sine pentru ea ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt!» şi mai departe citim: «Tot aşa trebuie să-şi iubească şi bărbaţii nevestele, ca pe trupurile lor.» (Efeseni 5:28)

Supunerea a devenit sinonimă cu umilinţa şi călcatul în picioare, cu înăbuşirea propriilor sentimente, cu retragerea în cochilie, cu pierderea libertăţii de exprimare şi a independenţei personale. [Asta nu a înţeles mişcarea feministă. Dacă ar fi înţeles şi ar fi acceptat acest lucru, ar fi fost cele mai «fericite» femei din lume. – Todd Duncan.] Toate acestea vin în contradicţie cu mesajul biblic, care ne spune: «Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos!» (versetul 21). În greacă, limba originală a Noului Testament, termenul de «supunere» în faţa altei persoane avea de fapt o conotaţie militară. Este un cuvânt care se referă, de asemenea, la ajutor, devotament şi cooperare. Lasă loc pentru creativitate şi imaginaţie, fără să conţină nuanţele negative ale controlului şi manipulării. Se referă în schimb la munca de echipă şi la respectul reciproc."

O relaţie de succes trebuie să se bazeze pe respectul reciproc şi pe munca de echipă, nu pe supunerea şi dominarea uneia dintre părţi. Dacă unei relaţii îi lipsesc aceste caracteristici definitorii, atunci este sortită pieirii. Ce părere aveţi, băieţi? Depinde doar de noi să demarăm acest proces. Calea cea mai simplă este de a conferi valoare vieţii soţiilor noastre.

Mă întreb dacă aveţi un cont bancar ce se încarcă singur. Un cont care nu are nevoie de depozite, pentru că se realimentează singur ori de câte ori scoateţi bani. Suma creşte astfel în fiecare lună. Nu trebuie să vă faceţi niciodată probleme dacă aveţi sau nu destui bani în cont, pentru că există mereu resurse inepuizabile. Primiţi telefoane de la funcţionarii băncii, care vă întreabă dacă vă ajung banii. Aşa ceva nu se întâmplă niciodată, nici măcar în vise! Adevărul este că nici băncile, nici viaţa nu lucrează în acest fel. Şi nici căsniciile. Dacă retragem numerar din conturile noastre fără să facem depozite, vom da în curând faliment – dacă nu am dat deja.

Băieţi, soţiile noastre ne spun că trebuie să facem tot mai multe depozite în conturile lor. Trebuie să ştie că le iubim mai mult decât orice altceva în viaţă. Trebuie să ştie că ne dedicăm existenţa succesului, fericirii şi bunăstării familiei noastre. Trebuie să ştie că nu le vom părăsi niciodată. Acesta este primul pas în arta de a conferi valoare.

John C. Maxwell, fondatorul companiei Injoy Ministries, susţine că – prin această artă extraordinară – ne protejăm şi ne consolidăm relaţiile cu partenerele de viaţă. Este un efort nesemnificativ faţă de răsplata de care ne bucurăm în final: o viaţă şi o relaţie armonioasă alături de soţiile şi copiii noştri.

Parcurgeţi acest drum până la capăt! Dacă vreţi să conferiţi valoare celei mai importante relaţii pe care o aveţi, atunci nu faceţi calcule şi nu ţineţi bilanţuri! Dacă vă opriţi la jumătatea drumului, considerând că este „rândul“ ei acum, încălcaţi una dintre cele mai importante legi ale unei relaţii ideale – legea reciprocităţii. Cea mai bună modalitate prin

Dacă retragem numerar din conturile noastre fără să facem depozite, vom da în curând faliment – dacă nu am dat deja.

Băieţi, soţiile noastre ne spun că trebuie să facem tot mai multe depozite în conturile lor.

care vă puteţi consolida relaţia cu soţia este să dăruiţi necondiţionat.

Dacă mariajului vostru îi lipseşte vitalitatea şi consistenţa, atunci trebuie să dăruiţi şi mai mult. Dacă aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă ca relaţia voastră să fie perfectă, dar aveţi senzaţia că nu obţineţi rezultatele dorite, analizaţi din nou situaţia! Aţi dăruit totul ca să primiţi ceva în schimb sau aţi dăruit de dragul de a dărui? Indiferent de răspunsul vostru, depuneţi toate cărţile pe masă în faţa soţiilor voastre şi veţi fi uimiţi de rezultatele uluitoare pe care le veţi primi! Vă voi oferi acum şase idei care vă vor ajuta să conferiţi valoare vieţii soţiilor voastre:

1. Apreciaţi-le realizările! Lăudaţi-le atunci când se află şi alte persoane de faţă!

Soţia ta a realizat un lucru extraordinar, de care eşti foarte mândru? Cum îţi manifeşti această mândrie? Cum poţi s-o faci să se simtă – la rândul ei – mândră?

Nu vă sugerez să ţineţi discursuri goale şi false. Pur şi simplu, spuneţi-le din suflet ce simţiţi, spuneţi-le că le iubiţi! Dacă nu-i spui soţiei tale că o iubeşti, cum va şti că o apreciezi? Dacă nu îi recunoşti meritele verbal, cum va putea să aibă încredere în forţele sale, cum îşi va putea crea o imagine favorabilă despre sine?

Noi, bărbaţii, nu avem nevoie de prea multă atenţie şi consideraţie, ca femeile. Noi ne recunoaştem singuri meritele, ne lăudăm singuri şi ne scoatem adesea în evidenţă „calităţile" până cădem în păcatul trufiei. Soţiile noastre nu procedează în acest fel. Ele aşteaptă să audă din gura noastră cât de minunate sunt. Nu uitaţi însă: 45% din arta comunicării se datorează cuvintelor noastre şi felului în care le rostim! Există o mare diferenţă între a spune: „Iubito, când mă uit la tine,

timpul se opreşte în loc" şi „Dragă, ai o faţă care ar opri în loc până şi acele unui ceasornic". Cuvintele sunt similare în cele două exemple. Cu toate acestea, primul s-ar solda cu o îmbrăţişare, iar cel de al doilea cu o palmă.

Parcurgeţi acest drum până la capăt! Dacă vreţi să conferiţi valoare celei mai importante relaţii pe care o aveţi, atunci nu faceţi calcule şi nu ţineţi bilanţuri!

Cele mai frumoase şi mai eficiente complimente pe care puteţi să le adresaţi soţiilor voastre sunt cele concise, prin intermediul cărora le daţi de înţeles că ţineţi la ele: „Iubito, arăţi fantastic!"; „Iubito, ai muncit destul ca să pregăteşti masa aceasta delicioasă, aşa că astăzi te voi scuti de curăţenia din bucătărie"; „Te iubesc mai mult acum decât atunci când ne-am căsătorit." Firește, cel mai frumos lucru pe care i-l poţi spune după ce ţi-a dăruit un copil este: „Nu te ridica din pat! Îl schimb şi îl leagăn eu. Încearcă să mai dormi puţin!" Ştiţi, cu siguranţă, ce cuvinte să le spuneţi ca să le atingă acele coarde sensibile. Faceţi exerciţii în faţa oglinzii – dacă trebuie! Cu timpul vă veţi obişnui să spuneţi foarte des aceste lucruri. Poate că la început nu vor crede în sinceritatea cuvintelor voastre, dar merită să încercaţi!

2. Stabiliţi împreună obiectivele vieţii!

Stabilirea obiectivelor împreună este o modalitate extraordinară prin care îi poţi demonstra dragostea ta. Poate că vi se va părea un clişeu, dar este adevărat: Soţiei tale nu-i va păsa niciodată câte lucruri ştii dacă nu ştie cât de mult îţi pasă de ea. Această metodă generează unitate într-o căsnicie, armonie şi stabilitate.

Smalley şi Trent ne oferă punctele lor de vedere şi în această privinţă. „Dacă nu vă determinaţi direcţia spre care vă îndreptaţi ca soţi, dar şi ca părinţi, nu vă veţi bucura niciodată

de împlinirea spirituală pe care v-o doriţi. De fapt, lipsa unor obiective clare şi precise reprezintă una dintre cele mai grave probleme cu care se confruntă familiile din întreaga lume. Soţii şi soţiile nu ştiu pe ce cale s-o apuce şi spre ce destinaţie să se îndrepte şi – fără existenţa unor obiective bine determinate – călăuzirea unei relaţii în viaţă este imposibilă."

Care sunt obiectivele familiei voastre? Unde vreţi să ajungeţi împreună? Care sunt lucrurile pe care familia voastră le apreciază cel mai mult? Care este viziunea voastră de ansamblu? Ce faceţi împreună pentru a vă îndeplini obiectivele? Când membrii unei familii trec împreună la acţiune, familia se dezvoltă împreună, iar acest lucru conferă fiecărui membru în parte împlinire spirituală şi o imagine de sine bine consolidată. Soţia este cel mai important membru al echipei tale. Luaţi masa împreună în oraş şi stabiliţi-vă obiectivele! Ajutaţi-o să-şi clădească piramida vieţii! Barca nu va ajunge niciodată la destinaţie dacă pasagerii nu vâslesc cu toţii în aceeaşi direcţie.

3. Investiţi în obiectivele soţiilor voastre!

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care eu şi Sheryl le-am făcut a fost să investim în pregătirea ei profesională. Din multe motive, după ce a terminat liceul, nu a mai putut să se înscrie la facultate. La scurt timp după căsătoria noastră, şi-a exprimat interesul pentru continuarea studiilor. Pentru că la vremea aceea nu aveam copii, ni s-a părut o hotărâre firească. Am fost de acord amândoi să economisim nişte bani care i-ar fi permis să-şi obţină diploma ca asistentă medicală. Şase ani mai târziu, visul ei a devenit realitate. Una dintre cele mai frumoase zile din viaţa mea (o zi în care m-am simţit cel mai mândru om din lume) a fost cea pe care am petrecut-o în amfiteatrul din Point Loma College, când Sheryl şi-a luat diploma. Terminase şcoala *cum laude*. Nu vă pot spune ce-au

însemnat aceşti şase ani pentru formarea ei profesională, cât şi pentru consolidarea respectului şi a imaginii de sine, dar vă pot enumera pe scurt câteva dintre avantajele de care am avut amândoi parte în viaţa noastră familială, educaţia oferindu-i şansa de a deveni o persoană, o soţie şi – mai târziu – o mamă ideală. Rezultatele au fost uluitoare, contrabalansând sacrificiile financiare, dar şi de altă natură, pe care am fost nevoiţi să le facem în aceşti şase ani. Toţi bărbaţii trebuie să investească în femeile cu care îşi împart viaţa.

Sheryl îşi doreşte să fie cea mai bună mamă din lume. Şi sunt convins că poate să fie cea mai bună mămică din lume. Ca să ne împlinim acest ţel, ne-am hotărât să eliminăm lucrurile care ne-ar putea sta în cale. Gândiţi-vă ce puteţi face ca să transformaţi visurile soţiilor voastre în realitate! Poate că ar fi bine să angajaţi pe cineva care să vă ajute să spălaţi rufele o dată pe săptămână sau măcar o dată pe lună. Dacă visul soţiei tale este să fie o mamă perfectă şi dispui de resursele financiare necesare, atunci angajează o menajeră care să facă în fiecare zi curăţenie în casă, să spele rufele şi să gătească! Asta nu înseamnă că trebuie să fiţi extraordinar de bogaţi sau că soţiile voastre nu trebuie să lucreze. Vreau să spun doar că ar fi bine să vă identificaţi priorităţile în aşa fel încât să vă puteţi concentra asupra scopurilor nobile.

Când faceţi acest gen de investiţie, creaţi un climat care vă apropie şi mai mult, cimentându-vă relaţia. Subliniez încă o dată faptul că nu trebuie să fiţi extrem de bogaţi, ci doar să vă gândiţi şi la această variantă.

4. Daţi-le mereu soţiilor voastre dovezi palpabile de dragoste!

Lee Shapiro, unul dintre colegii mei, este fost judecător, acum pensionar. În San Diego, este celebru pentru îmbrăţişările sale impetuoase. De fiecare dată când te întâlneşti cu

Deşi cuvintele constituie 45% din procesul comunicării, limbajul trupului contribuie şi el în proporţie de 55% la transmiterea mesajelor pe care le dorim. Femeile trebuie, aşadar, să ne simtă prezenţa la fel cum îşi doresc s-o şi audă.

el, te îmbrăţişează cu putere şi apoi, după ce îţi prinde de reverul hainei o inimă roşie, te sfătuieşte să îmbrăţişezi la rândul tău pe cineva şi să-i transmiţi micuţa inimă roşie.

Ce dovadă extraordinară de afecţiune! Cred că nu există o altă cale mai bună prin care le puteţi dovedi soţiilor voastre dragostea ce le-o purtaţi. Poţi să-i spui de nenumărate ori soţiei tale că o iubeşti, dar cuvintele nu vor valora niciodată nimic dacă nu sunt însoţite de o îmbrăţişare, un sărut sau o mângâiere. Deşi cuvintele constituie 45% din procesul comunicării, limbajul trupului contribuie şi el în proporţie de 55% la transmiterea mesajelor pe care le dorim. Femeile trebuie, aşadar, *să ne simtă* prezenţa la fel cum îşi doresc *s-o şi audă*.

Când mă întorc acasă de la serviciu, îmi îndrept în primul rând atenţia asupra lui Sheryl. Deşi primele persoane pe care le văd sunt adesea cei doi copii ai mei – pe care, firește, îi sărut şi îi îmbrăţişez cu foc – cea pe care o „vânez" este Sheryl. Vreau ca cei doi băieţi ai mei să ştie că ea este prioritatea mea. Am citit odată povestea a doi fraţi (frate şi soră), care – ajunşi la vârsta maturităţii – le spuneau prietenilor lor: „Am crescut într-o atmosferă de siguranţă, pentru că am ştiut mereu că tata o iubea pe mama poate mai mult decât ne iubea pe noi." Acesta este un adevăr de nezdruncinat, un ingredient obligatoriu pentru consolidarea respectului de sine, ce le lipseşte atâtor copii proveniţi din familii destrămate.

5. Sărbătoriţi zilele care au o importanţă deosebită în viaţa soţiilor voastre!

Data cea mai importantă din calendar este – pentru Sheryl – 5 februarie. Are o semnificaţie cu totul aparte. De ce? Pentru

că este ziua ei de naştere şi îi place enorm de mult să o sărbătorească. De fapt, în familia noastră, ea transformă această zi deosebită într-un adevărat festival, care durează două săptămâni. Indiferent de clienţii pe care îi am în ziua aceea sau de treburile pe care trebuie să le rezolv, nu ratez niciodată această sărbătoare. Pentru că ziua de 5 februarie este atât de importantă pentru Sheryl, sunt conştient de faptul că trebuie să fac ceva cu totul deosebit. Acum 2 ani, am scris o poezie pe care i-am dăruit-o în dimineaţa zilei sale de naştere. V-o împărtăşesc şi vouă – cu permisiunea ei, firește:

Ziua ta se apropie,
E timpul să sărbătorim.
Spre coasta Californiei,
În drum noi ne aflăm.

Acesta este anul
În care luna de pe cer ţi-o dăruiesc.
Căci, la sfârşitul lui septembrie,
Cel mai dulce dar îmi hărăzeşti. (Primul nostru copil)

Aşa că de drum te pregăteşte,
Căci avionul ne aşteaptă.
După doar trei escale,
În dulcele paradis ne vom afla.

În privelişti de vis
Ne vom scălda,
Singuri şi îndrăgostiţi,
Într-un loc romantic,
Magic şi vrăjit,
Dezmierdaţi de căldura focului
Din şemineu.

Te iubesc, Sheryl,
Din tot sufletul,
Iar fericirea şi liniştea ta
Sunt ale mele dorinţe şi împliniri.

La mulţi ani!

Alături de această poezie, în plic se mai aflau două bilete de avion şi nişte bani de buzunar. Pentru că avionul pleca peste trei ore, trebuia să ne grăbim. Am făcut bagajele în grabă şi, după nişte ore bune de zbor, ne aflam într-unul dintre cele mai frumoase „ascunzişuri" din Santa Barbara.

Dacă vrei să joci rolul eroului în ochii soţiei tale, merită să apelezi la „subterfugii" de acest gen.

În afară de ziua de naştere a soţiei tale, o altă zi la fel de importantă este cea în care v-aţi unit destinele în faţa altarului. Aşteptăm adesea până în ultimul moment ca să facem ceva cu totul şi cu totul deosebit pentru soţiile noastre. Probabil că petrecem mai mult timp pregătind un meci de golf decât gândindu-ne la cea mai importantă zi din viaţa noastră. De ce n-am sărbători această zi în fiecare zi sau măcar o dată pe lună? Trebuie să-i dai de înţeles soţiei tale că acest eveniment (căsătoria voastră) este cel mai important din viaţa ta. Dăruieşte-i flori sau un bilet de dragoste, pregăteşte o cină romantică (chiar dacă ai nevoie de ajutor), luaţi masa în oraş, serveşte-i micul dejun în pat, fă curăţenie prin casă sau oferă-i o zi de neuitat! Trebuie să vă gândiţi la ceva cu totul deosebit. Sunteţi nişte genii la serviciu, băieţi, trebuie să fiţi nişte genii şi acasă! Cel mai important lucru este să conferiţi valoare căsniciei voastre.

6. Stabiliţi cât mai multe întâlniri romantice cu soţiile voastre!

Când s-a întâmplat ultima oară să deschizi portiera pentru ca soţia ta să intre sau iasă din maşină? Când i-ai oferit ultima

dată scaunul la restaurant şi te-ai ridicat apoi ca să repeţi gestul atunci când s-a întors de la toaletă? Nimeni nu mai face gesturi ca acestea. De ce să nu schimbăm atunci „linia modei"? Când i-ai adus ultima dată un trandafir roşu? Când i-ai scris ultima dată o scrisoare sau i-ai trimis o felicitare? Ce gesturi făceai înainte de căsătorie pentru a-i cuceri inima şi de ce nu le mai repeţi şi acum?

Una dintre cele mai bune modalităţi prin care putem conferi valoare căsniciei noastre este să dăm dovadă de aceeaşi pasiune ca atunci când făceam curte soţiilor noastre. De ce atunci eram gata să mutăm munţii din loc pentru iubita noastră şi acum nici măcar nu ne mai batem capul să-i oferim scaunul la restaurant? Răspunsul este simplu: nu mai suntem nevoiţi să facem asta.

Chiar aşa? Acum, când scriu aceste rânduri, sunt în Australia, de unde i-am trimis deja lui Sheryl trei felicitări. Când am vorbit cu ea la telefon, mi-a spus că o primise deja pe prima şi era copleşită de atenţia mea. Nu mă laud, să ştiţi! Nu mi-a fost uşor să aştern pe hârtie cuvintele potrivite şi sunt convins că nici vouă nu vă este uşor, dar trebuie să exersăm până când rândurile aşternute pe hârtie se transformă într-o adevărată operă de artă. Comunicarea este un proces complicat şi laborios.

Una dintre cele mai eficiente metode prin care puteţi secătui izvorul dragostei soţiilor voastre este indiferenţa. În căsnicie, nu începutul contează, ci sfârşitul. Cunosc foarte mulţi bărbaţi care au pierdut deja această bătălie. Căsnicia nu este o chestiune de convenienţă; este o misiune de dăruire. Trebuie să dăruim totul într-o căsnicie. Cea mai bună modalitate prin care putem menţine focul arzând este să păstrăm tăciunii aprinşi. Aşa este – trebuie să stabilim mereu întâlniri romantice cu soţiile noastre.

Trebuie să adăugaţi întâlnirile cu soţiile voastre în programul pe care l-am stabilit în capitolul precedent. Vă voi

Vă voi spune un lucru extrem de important: în timpul acestor întâlniri, întreabă-ţi soţia ce crede despre eforturile pe care le depui ca soţ, tată, prieten, iubit şi cap de familie!

spune un lucru extrem de important: în timpul acestor întâlniri, întreabă-ţi soţia ce crede despre eforturile pe care le depui ca soţ, tată, prieten, iubit şi cap de familie! Întreab-o unde crezi că mai trebuie „lucrat"! Dacă abordezi problema din acest unghi, nu vei pierde niciodată bătălia. Dacă îi spui că îţi doreşti să joci toate aceste roluri la perfecţie, ce femeie nu s-ar simţi mândră că are un soţ ca tine? Încercaţi şi voi această strategie! Veţi obţine rezultate uluitoare după doar o săptămână. Dacă nu se va întâmpla acest lucru, daţi-mi un telefon şi vă voi da înapoi banii pe care i-aţi cheltuit cumpărând această carte.

Pe scurt, iată care sunt secretele unei căsnicii ideale:

- Respectaţi-vă soţiile!
- Învăţaţi să stăpâniţi arta comunicării!
- Apreciaţi-vă reciproc calităţile şi defectele!
- Oferiţi-le mereu dovezi palpabile de dragoste!
- Consolidaţi-vă relaţia făcând totul împreună!

Transformaţi-vă căsnicia într-o relaţie unică şi ideală!

PLAN DE ACȚIUNE CA SĂ DEVENIȚI UN SOȚ PERFECT

1. Ce vă împiedică să ajungeți la sufletul soțiilor voastre? Ce aveți de gând să faceți ca să eliminați din calea voastră aceste obstacole?

_____

_____

_____

_____

_____

2. Cum credeți că ați putea să fiți un cap de familie mult mai bun? Cum le afectează pe soțiile voastre acest nou mod de abordare a problemei?

_____

_____

_____

_____

3. Enumerați cinci tipare de comportament pe care trebuie să le adoptați ca să conferiți valoare vieții soțiilor voastre!

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

4. Care sunt cele mai importante lucruri (limitați-vă la două) pe care ați început să le faceți împreună cu soțiile voastre?

- _____
- _____

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
OPT

Învăţaţi-vă copiii să devină domniţe şi cavaleri!

„Învaţă-l pe copil calea pe care trebuie să o urmeze şi, când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea."
– Proverbe 22:6

Creşterea copiilor este un subiect extrem de complex, dar, dacă vreţi să atingeţi potenţialul maxim, este vital ca şi copiii voştri să aibă această şansă şi asta, dragii mei cititori, depinde numai de voi. Regula este simplă: Aveţi grijă de copiii voştri înainte ca societatea să îi înghită! Copiii noştri se confruntă cu probleme grave şi depinde doar de noi să schimbăm această situaţie. Pe străzile Americii se duce un război serios pentru salvarea vieţii copiilor noştri. Trebuie să câştigăm acest război, pentru că statisticile nu sunt deloc favorabile.

Steve Farrar, în cartea sa *„Point Man"*, ne oferă câteva dintre aceste statistici. Pe unele le cunoaştem foarte bine. Altele sunt de-a dreptul şocante:

- O căsnicie din două se sfârşeşte în divorţ.
- Vârsta medie pentru divorţ este de 34 de ani în cazul bărbaţilor şi 30 în cazul femeilor.
- În 1960, o familie din zece era întreţinută de o femeie singură, fără sprijinul unui bărbat; în 1986, o familie din şase era întreţinută de o femeie singură.
- Astăzi, foarte mulţi adolescenţi, care ar fi putut să facă parte din Rose Bowl, Cotton Bowl, Sugar Bowl, Orange

Bowl, Fiesta Bowl şi Super Bowl, se prostituează ca să-şi finanţeze viciul drogurilor.

- În acest an, un milion de adolescente au rămas gravide fără să fie căsătorite.
- 500.000 dintre aceste adolescente au făcut avorturi.
- Dintre fetele care astăzi au 14 ani, 40% vor rămâne însărcinate până să împlinească 19 ani.
- 60% dintre adolescenţi şi-au început deja viaţa sexuală.
- 60% dintre liceenii americani au consumat deja droguri.
- La fiecare 78 de secunde, un adolescent din America încearcă să se sinucidă.

Când o căsnicie merge pe drumul cel drept, investim în contul vieţii noastre, nu îl secătuim; îl alimentăm cu energie emoţională în aşa fel, încât reuşim să ne creştem copiii în spiritul moralităţii, integrităţii, mândriei şi respectului de sine, castităţii şi relaţiilor spirituale.

Dacă vreţi să vă atingeţi potenţialul maxim, este vital ca şi copiii voştri să aibă această şansă şi asta, dragii mei cititori, depinde numai de voi. Regula este simplă: Aveţi grijă de copiii voştri înainte ca societatea să pună mâna pe ei!

Când o familie se caracterizează prin unitate şi armonie, statisticile se schimbă radical. John White a studiat şi a vorbit cu 1000 de copii din taberele de vară, care proveneau din familii unite, în care părinţii îşi educau copiii în spiritul lui Dumnezeu. Iată ce veşti îmbucurătoare ne oferă aceste statistici:

- 95% dintre băieţi susţin că taţii lor le spun adesea: „Te iubesc".
- 98% dintre fete susţin că mamele lor le spun adesea: „Sunt mândră de tine" şi „Ai făcut o treabă extraordinară".
- 91% dintre copii spun că părinţii lor se joacă adesea cu ei.

- 94% spun că taţii participă la evenimentele sportive ale copiilor lor.
- 97% dintre băieţi spun că taţii îi îmbrăţişează deseori.
- Toate fetele spun că mămicile şi tăticii lor le iau mereu în braţe şi le sărută cu dragoste.
- Fetiţele spun că mamele lor le citesc poveşti, în timp ce 85% dintre băieţi spun că taţii sunt cei care le citesc poveşti.
- 89% dintre băieţi spun că taţii îi duc adesea la pescuit.
- Fetiţele spun că părinţii lor le duc la orele de religie care se ţin duminica.
- 80% dintre copii spun că sunt împotriva ideii începerii vieţii sexuale înainte de căsătorie.
- 92% spun că nu au consumat niciodată droguri.

Cum ar răspunde copiii voştri la aceste întrebări? Cel mai important lucru pe care sper că îl veţi reţine din această carte este următorul: dacă nu petreceţi destul timp cu familia voastră, nu veţi obţine rezultatele pozitive pe care vi le doriţi.

Biblia ne oferă cea mai bună metodă prin care ne putem creşte copiii: „Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului! " (Efeseni 6:4). Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca pruncii noştri să devină persoanele pe care Dumnezeu Însuşi le-a destinat să fie.

SEX ŞI DROGURI

Cea mai bună cale prin care îi putem ajuta pe copiii noştri să cunoască adevăratele valori ale vieţii este cea pe care ne-o sugerează Sfânta Scriptură. Să mai studiem o dată versetul biblic: „Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului!" Ştim că

Cel mai important lucru pe care sper că îl veți reține din această carte este următorul: dacă nu petreceți destul timp cu familia voastră, nu veți obține rezultatele pozitive pe care vi le doriți.

rolul dominant în creşterea copiilor le revine soţiilor noastre, dar este responsabilitatea noastră să le sprijinim în efortul pe care îl depun. Copiii noştri au nevoie de taţi „cu normă întreagă".

Cele două forţe negative care tulbură viaţa copiilor noştri este sexul înainte de căsătorie sau extraconjugal şi drogurile sau alcoolul. Cunoaşteţi foarte bine statisticile pe care vi le-am prezentat puţin mai devreme şi, indiferent de credeţi sau nu în Dumnezeu, mă îndoiesc că aveţi argumente cu care să combateţi versetele biblice. Sunt convins că aţi prefera ca odraslele voastre să se încadreze în cea de a doua categorie a statisticilor, nu în prima.

Taţii care privesc cu seriozitate rolul de părinte nu-şi încurajează fiicele sau fiii să aibă relaţii extraconjugale şi nici să consume droguri sau alcool. Ei îşi cresc copiii „în mustrarea şi învăţătura Domnului". Aceste tipare negative de comportament se datorează unei creşteri şi educaţii ineficiente din partea părinţilor, influenţei mass media şi presiunii exercitate de semenii lor, nu sunt nişte „mutaţii genetice" şi nici nu sunt moştenite. Dacă vă doriţi ca pruncii voştri să devină nişte oameni morali, cu o integritate ireproşabilă, trebuie să înţelegeţi că acestea sunt condiţii sine qua non, pe care trebuie să le îndepliniţi dacă vreţi să modelaţi viitorul copiilor voştri. Vă voi împărtăşi acum câteva idei revelatoare în acest sens.

Ce este sexul protejat?

Când este vorba despre pregătirea copiilor pentru viaţa sexuală, aceasta este responsabilitatea noastră, tăticilor! „Nu trebuie să ne sfiim să discutăm despre lucruri pe care Dumnezeu nu s-a sfiit să le creeze", afirmă Howard Hendricks. Trebuie

să răspundem întrebărilor pe care – fără îndoială – ni le vor pune, trebuie să le explicăm cum „funcţionează" şi de ce este sexul important în viaţa noastră. Este vital să discutaţi sincer cu copiii voştri, căci – dacă nu o veţi face voi – vor căuta răspunsurile în altă parte şi nu cred că veţi obţine rezultatele pe care vi le doriţi.

Când este vorba despre pregătirea copiilor pentru viaţa sexuală, aceasta este responsabilitatea noastră, tăticilor! „Nu trebuie să ne sfiim să discutăm despre lucruri pe care Dumnezeu nu s-a sfiit să le creeze", afirmă Howard Hendricks.

Este important să recunoaştem că nimic nu-ţi oferă mai multă siguranţă ca sexul cu soţul sau soţia ta. Întrebaţi-l pe Magic Johnson, fostul jucător de baschet, ce înseamnă relaţiile extraconjugale! Apostolul Pavel ne spune că motivul pentru care un bărbat îşi ia o soţie este acela de a nu cădea pradă tentaţiilor imorale. De aceea, trebuie să ne învăţam copiii – prin vorbele şi faptele noastre – că patul conjugal trebuie să rămână pur şi nepângărit.

Iată ce a spus Ed Cole referindu-se la acest subiect în faţa unui public alcătuit din peste 55.000 de taţi: „Puritatea căsniciei şi pierderea virginităţii reprezintă desăvârşirea relaţiei conjugale, legătura definitivă şi veşnică dintre un bărbat şi o femeie. Dacă unul dintre ei a avut relaţii sexuale anterioare, această legătură nu mai este posibilă, pentru că s-a epuizat anterior. Dacă nici unul nu şi-a început viaţa sexuală, atunci – în clipa în care penisul penetrează himenul, iar sângele femeii acoperă organul masculin – putem spune că s-a desăvârşit contractul căsătoriei. Căsnicia şi sexul sunt creaţiile lui Dumnezeu."

În amfiteatrul uriaş în care Cole se adresa miilor de taţi şi fii, i-a rugat pe toţi bărbaţii necăsătoriţi din public, care îşi păstraseră încă virginitatea, să pledeze pentru această cauză

nobilă – pentru păstrarea virginităţii până în ziua căsătoriei. Celor care înfăptuiseră deja acest păcat le-a recomandat să renunţe la acest stil de viaţă până când se vor căsători. Din păcate, alternativa acestei experienţe o constituie „educaţia sexuală" care se predă în şcolile americane.

Firește, prima mea întrebare este: De ce trebuie să învețe copiii mei la şcoală despre viaţa sexuală? Aceasta este responsabilitatea mea ca tată. Nu vreau să vorbesc în numele vostru, dar nu-mi doresc ca fiica sau fiul meu să vadă un film la şcoală în care li se arată un cuplu necăsătorit care face dragoste. Nu vreau sub nici o formă ca profesorul să le dea de înţeles copiilor mei că acesta este un comportament normal. Şi nu accept ideea ca profesorul să-i dea un prezervativ fiicei mele de 13 ani – ca probă practică – şi să-l ruleze pe degetul unui băiat ca să înveţe cum se procedează în viaţa reală.

Adăugaţi la toate acestea faptul că profesorii îi sfătuiesc pe copii să folosească prezervativul ca să nu se îmbolnăvească de SIDA atunci când fac dragoste, *deşi nu sunt căsătoriţi*! Nu poţi să faci dragoste convins 100% că nu se va întâmpla nimic! Numai sexul între doi parteneri căsătoriţi este sigur în totalitate. Prezervativele se mai şi rup sau se pot găuri. Deşi poate că aceste găurele nu permit pătrunderea spermei în vaginul femeii, este posibil ca SIDA să-şi facă foarte uşor loc. Nici nu vreau să aud de aşa ceva! Nu vreau ca fiul sau fiica mea să-şi asume acest risc şi să-şi distrugă viaţa pentru totdeauna.

De ce trebuie să învețe copiii mei la şcoală despre viaţa sexuală? Aceasta este responsabilitatea mea ca tată.

Cum să ne învăţam copiii să devină domniţe şi cavaleri

Cea mai bună modalitate ca fiii sau fiicele noastre să-şi păstreze acest dar de preţ pe care Dumnezeu Însuşi ni l-a dăruit

– virginitatea – pentru a se bucura de toate plăcerile sexuale alături de soţia sau soţul lor, sub „acoperământul" sacru al căsniciei, este să le oferim – noi, taţii – exemple pozitive. Asta înseamnă că trebuie să învăţăm noi înşine cum să ne transformăm fiicele în domniţe, iar fiii în cavaleri. Peter Blitchington ne oferă următoarele explicaţii: „Tatăl joacă un rol important în viaţa sexuală a fiicei sale. Femeile care au avut o relaţie trainică şi frumoasă cu tatăl lor trec mult mai uşor peste transformările legate de procesul de maturizare feminină. Natura lor sexuală este mult mai stabilă şi le este mult mai uşor să-şi iubească soţii."

Femeile care au avut o relaţie trainică şi frumoasă cu tatăl lor trec mult mai uşor peste transformările legate de procesul de maturizare feminină. Natura lor sexuală este mult mai stabilă şi le este mult mai uşor să-şi iubească soţii.

Recent, prietenul meu Bob Shank, preşedintele companiei Priority Living şi tată a două fiice căsătorite, mi-a împărtăşit următoarea poveste:

– Când Erin şi Shannon au împlinit 6 ani, am început să le vorbesc despre întâlnirile romantice, regizând scenete de acest gen în care eu jucam rolul „cavalerului" – mi-a spus Bob. Voiam ca fetele mele să înţeleagă ce înseamnă o întâlnire romantică şi cum trebuie „să arate" cavalerul perfect.

Voiă să le ilustreze caracteristicile pe care fiicele lui aveau să le caute mai târziu în sufletul şi în natura bărbaţilor ce le vor deveni cândva soţi. Aşadar, la fiecare dintre aceste „întâlniri romantice", le învăţa că bărbaţii trebuie să fie mereu atenţi cu ele, făcând gesturi mărunte, dar atât de importante – cum ar fi: să le deschidă portiera, ajutându-le să iasă din maşină, oferindu-le scaunul la restaurant, comandând meniul pentru ele, manifestând interes pentru pasiunile şi dorinţele lor şi vorbindu-le despre Dumnezeu. Bob le-a creat în acest fel un

tablou de referinţă, pe care fiicele lui îl vor transforma într-un adevărat model de viaţă.

Când fetele au atins vârsta adolescenţei, discuţiile lor au început să se axeze asupra sexului. Bob le-a spus ce lucruri sau gesturi sunt permise sau nu în timpul întâlnirii cu un băiat. Le-a explicat că cel mai frumos dar pe care puteau să îl ofere soţilor lor în noaptea nunţii era puritatea lor desăvârşită. Această puritate trebuia să fie şi criteriul în funcţie de care îşi alegeau bărbatul ce avea să le devină soţ. Bob le-a dăruit câte un „inel al promisiunii", pe care fetele aveau să îl poarte până în ziua în care se vor căsători ca un simbol al castităţii şi al regulilor pe care trebuiau să le respecte.

– Nu voi uita niciodată – îmi spuse Bob – ziua nunţii lui Shannon. Într-un moment de linişte, cu puţin timp înainte de a o conduce la altar, a scos inelul pe care i-l dădusem cu mai mulţi ani în urmă şi mi-a spus: „Tată, mi-am ţinut promisiunea."

Ce moment extraordinar pentru un tată! Aceasta este semnificaţia versetului biblic: „Creşteţi-i în mustrarea şi învăţătura Domnului!"

Ce facem în privinţa băieţilor? Cum comunicăm importanţa purităţii sexuale unor minţi tulburate de hormoni neastâmpăraţi? Una dintre cele mai bune metode prin care le putem înfăţişa fiilor noştri pericolele pe care le prezintă sexul extraconjugal o găsim în „Cartea înţelepciunii" – „Cartea Proverbelor" din Vechiul Testament. Aici, Solomon vrea să-şi înveţe fiul cum să-şi stăpânească sexualitatea. El îi vorbeşte despre păcatul de a ceda în faţa ispitei sexuale, dar şi despre bucuria pe care o resimţi dacă ştii să-ţi stăpâneşti aceste pofte.

În acest capitol extraordinar, regele îl îndeamnă pe fiul său să trăiască în spiritul lui Dumnezeu. Citiţi aceste rânduri biblice de o frumuseţe aparte! Nu veţi mai fi niciodată acelaşi tătic.

- În versetele 1 – 6, Solomon îi prezintă fiului său portretul femeii care îl poate distruge.
- În versetele 7 – 14, îl sfătuieşte să evite acest gen de femeie, spunându-i că cea mai bună cale prin care nu se poate „arde" este să nu se apropie prea mult de foc.
- În versetele 15 – 23, îi împărtăşeşte fiului său bucuria victoriei dacă reuşeşte să-şi păstreze puritatea pentru clipa binecuvântată a căsătoriei.

Una dintre cărţile pe care vă sugerez cu insistenţă să o citiţi îi aparţine lui Robert Lewis şi se intitulează *„Raising a Modern-Day Knight"*. Sunt de acord în totalitate cu opiniile lui Lewis:

„După părerea mea, taţii din ziua de astăzi omit să discute cu fiii lor trei lucruri vitale. În primul rând, nu le înfăţişăm fiilor noştri o definiţie clară, bazată pe exemple biblice, a noţiunii de «bărbăţie». Cât de grav este acest lucru? Este o situaţie la fel de gravă ca cea în care un vânător s-ar trezi fără puşcă... sau pe un teren de fotbal, jucătorii ar juca un meci fără minge... sau ai vrea să străbaţi un teritoriu fără hartă. Să-i spui unui băiat «să fie bărbat» fără să defineşti noţiunea de «bărbăţie» este ca şi cum i-ai spune «Du-te şi obţine succesul!». Sună bine, dar practic nu ajungi nicăieri.

În al doilea rând, taţii nu urmează un *proces direcţional* în pregătirea fiilor lor pentru atingerea maturităţii şi a bărbăţiei. Ceea ce pare o pregătire pentru viaţă este de fapt o lecţie vagă despre bărbăţie, bazându-ne pe faptul că fiii noştri vor «prinde» cumva această lecţie de la sine. Superficialitatea noastră va crea multe probleme copiilor noştri.

Al treilea deficit implică renunţarea la ceremonie. Ceremoniile prilejuite de transformarea unui băiat într-un bărbat adevărat au devenit o artă uitată şi pierdută. Fiii noştri nu mai au parte de aceste momente marcante, când – în prezenţa taţilor şi a altor

bărbaţi – ei pot demonstra că au trecut pragul bărbăţiei şi al maturităţii masculine. Fără aceste ceremonii, fiii noştri se întreabă adesea: «Oare sunt bărbat în adevăratul sens al cuvântului?».“

Lewis îşi ilustrează opiniile oferindu-ne exemple medievale, în care un băiat – ce a împlinit 7 ani – devine paj. La această vârstă fragedă, el îşi începe lecţiile ce îl vor pregăti pentru viaţă şi pentru momentul în care va trece pragul bărbăţiei. Învaţă astfel ce sunt armele, armurile, turnirurile şi arta vânătorii cu şoimi. Învaţă anumite îndeletniciri casnice pe care trebuie să le îndeplinească pentru regina castelului. La 14 ani, devine scutier. La această vârstă, intră în slujba unui cavaler, unde învaţă tot ceea ce trebuie să ştie pentru a putea fi învestit cu acest titlu. La 21 de ani, devine cavaler. Acest sistem pune accentul pe trei momente semnificative, care marchează metamorfoza băiatului în bărbat. Poate că ar trebui să urmăm şi noi acelaşi model:

- La vârsta de 7 ani, trebuie să începem pregătirea sexuală, făcând legătura dintre pubertate şi maturitate.
- La vârsta de 14 ani, trebuie să începem adevăratele lecţii de viaţă, care trebuie să cuprindă arta de a fi bărbat, dar şi părinte, vocaţia pe care fiul nostru vrea să o îmbrăţişeze, cât şi aspectele financiare. (De exemplu, evreii de pretutindeni sărbătoresc momentul în care fiii şi fiicele lor împlinesc vârsta de 13 ani, organizând o petrecere cunoscută sub numele de „mitzvah“.)
- La vârsta de 17 – 21 ani, trebuie să organizăm o ceremonie oficială prin care să sărbătorim trecerea pe care a făcut-o fiul nostru de la adolescenţă la maturitate.

Pentru ca această tranziţie de la adolescenţă la maturitate să se desfăşoare cât mai lin cu putinţă, Lewis susţine că trebuie să ne învăţăm copiii patru lucruri vitale:

1. *Trebuie să respingă ideea de pasivitate.* Noţiunea de maturitate şi bărbăţie presupune respingerea ideii de pasivitate socială şi spirituală atunci când această opţiune convenabilă şi confortabilă ni se iveşte în cale.
2. *Trebuie să-şi asume responsabilităţi.* Noţiunea de maturitate presupune trei responsabilităţi importante: o voinţă căreia trebuie să i se supună, o muncă pe care trebuie să o facă şi o femeie pe care trebuie s-o iubească. Încă de la o vârstă fragedă, copilul trebuie să primească lecţii în aceste arte ale vieţii de la cel care va juca mereu rolul de mentor: tatăl său.
3. *Trebuie să-şi asume cu curaj rolul de conducător.* Bărbaţii nu trebuie să cedeze niciodată rolul de conducători. Primul bărbat din istoria omenirii, Adam, a comis această greşeală, iar soţia sa, Eva, a plătit scump cedând ispitelor şi emoţiilor de moment, sedusă fiind de şarpele din Grădina Raiului. Un conducător trebuie să-şi adune curajul pentru a-şi stăpâni pasiunile şi dorinţele, îndreptându-şi atenţia spre principiile adevărului.
4. *Trebuie să caute răsplata dumnezeiască.* Iată ce ne sfătuieşte Sfânta Scriptură în capitolul despre evrei referitor la lecţiile pe care trebuie să le împărtăşim fiilor noştri: „Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Iisus, care – pentru bucuria care-I era pusă înainte – a suferit crucea, a disprețuit ruşinea şi şade la dreapta tronului de domnie al lui Dumnezeu."

Am încercat să realizez un tablou cât mai relevant al vieţii copiilor noştri bazat pe înţelegerea noţiunii de „orientare sexuală". Sunt fascinat de acest subiect. Refuz să mă dezic de Cuvântul Domnului, căci acesta este singurul principiu care va salva viaţa copiilor noştri şi poate chiar omenirea întreagă.

Ca să avem o relaţie perfectă cu copiii noştri, vă ofer câteva sfaturi care vă vor ajuta să vă perfecţionaţi rolul de tătici:

1. Daţi dovadă de multă tandreţe! Nu cred că ne săturăm vreodată să ne îmbrăţişăm fiicele şi fiii. Eu am 40 de ani, iar tatăl meu are 70 de ani. Continuăm să ne îmbrăţişăm de fiecare dată când ne întâlnim. Toate studiile pe care le citesc indică faptul că fiii şi fiicele noastre îşi formează o imagine de sine extrem de favorabilă dacă le dăm cât mai multe dovezi de afecţiune. Când copiii voştri ating pragul maturităţii, nu încetaţi să-i îmbrăţişaţi! Ei tânjesc după dragostea voastră şi vă vor folosi drept model atunci când Dumnezeu le va dărui propria familie. Steve Farrar ne oferă patru sfaturi care să ne ajute – pe noi, bărbaţii – să dăm dovadă de mai multă tandreţe faţă de copiii noştri:

- Trebuie să-i ascultăm cu atenţie şi să le respectăm sentimentele.
- Dacă am greşit faţă de ei sau am fost prea aspri, trebuie să avem curajul să ne recunoaştem greşelile în faţa lor şi să le cerem iertare.
- Trebuie să acordăm o atenţie deosebită soţiilor noastre atunci când ne vorbesc despre copii. De obicei, femeile înţeleg mult mai bine decât bărbaţii dorinţele emoţionale ale copiilor. Soţia ne poate da informaţii vitale, dar trebuie să o ascultăm cu atenţie.
- Trebuie să ne încurajăm copiii în tot ceea ce vor să facă (şi în acest proces, nu trebuie să ne ignorăm soţiile).

2. Daţi dovadă de fermitate! Există un echilibru între fermitate şi tandreţe pe care toţi taţii trebuie să-l înţeleagă. Fermitatea stabileşte graniţe, impune voinţe şi monitorizează performanţele realizate de copiii noştri – aspecte extrem de importante pentru crearea unei imagini de sine cât mai

favorabile. Ghidul cel mai eficient după care trebuie să ne călăuzim paşii în viaţă îl constituie „Cele zece porunci". Există două modalităţi prin care ne putem demonstra fermitatea: una este diciplina, iar cealaltă este alcătuită din mustrări, lecţii de viaţă, sfaturi, semnale de alarmă şi cuvinte de încurajare.

3. Stabiliţi principiile pe care copiii voştri trebuie să le urmeze! Dacă nu le oferiţi nişte principii sănătoase, copiii vor pluti în derivă pe valurile vieţii, înecându-se probabil la un moment dat. Trebuie să le impuneţi nişte legi morale şi spirituale imuabile. Trebuie să-i faceţi să înţeleagă faptul că cele mai mari probleme cu care ne confruntăm în viaţă se datorează gândirii „relative". Cuvântul Domnului nu oferă sugestii; El impune legi. Cuvintele Sale nu sunt niciodată relative, ci stricte şi exacte. El nu admite dualităţi. Biblia nu spune: *Încercaţi* să vă păstraţi puritatea până în clipa căsătoriei, *încercaţi* să nu ucideţi, *încercaţi* să nu furaţi sau *încercaţi* să nu faceţi un anumit lucru! Dumnezeu impune legi, nu lucruri caracterizate prin jumătăţi de măsură. Aceste legi şi principii imuabile îi vor ajuta pe copiii noştri să crească şi să se maturizeze armonios, bucurându-se de nişte relaţii ideale cu familia şi semenii lor.

DACĂ FACEŢI TOTUL AŞA CUM TREBUIE...

Dacă facem totul aşa cum trebuie, răsplata va fi nemărginită. Dacă facem totul aşa cum trebuie, vom trăi bucuria de a ne vedea copiii devenind oameni echilibraţi, ducând o viaţă cumpătată şi armonioasă.

Peter Blitchington face următoarea observaţie: „Părinţii ai căror copii sunt încrezători în forţele proprii i-au crescut ţinând seama de trei criterii. În primul rând, au fost foarte apropiaţi de copiii lor, oferindu-le mereu sprijinul şi încurajarea lor. Le-au dat întotdeauna de înţeles că îi iubesc şi îi

„Cele mai frumoase familii sunt cele în care părinții îmbină dragostea cu disciplina și cu un sistem de valori bine conturat. În aceste familii, copiii se dezvoltă armonios, devenind niște oameni eficienți și încrezători în forțele lor."

apreciază. În al doilea rând, le-au călăuzit pașii în viață cu o voință de fier. Au stabilit reguli și legi clare, pe care copiii le-au respectat cu strictețe, în folosul lor. În al treilea rând, au respectat deciziile și acțiunile copiilor lor. Nu le-au înăbușit niciodată spiritul liber și dorința de afirmare... Cele mai frumoase familii sunt cele în care părinții îmbină dragostea cu disciplina și cu un sistem de valori bine conturat. În aceste familii, copiii se dezvoltă armonios, devenind niște oameni eficienți și încrezători în forțele lor."

Când ne îndeplinim corect rolul de părinți, asigurăm viitorul și armonia generației viitoare. Am auzit recent un interviu cu unul dintre cei mai mari mentori ai lumii. Fostul antrenor de baschet din UCLA, John Wooden, acum în vârstă de 80 de ani, își amintea lecțiile pe care le învățase de la tatăl său. Nu ar fi minunat dacă fiii și fiicele noastre și-ar aminti după atâta timp lecțiile pe care le-am inoculat în mințile lor de-a lungul vieții?

- Fiți sinceri cu voi înșivă!
- Transformați fiecare zi din viață într-o adevărată binecuvântare!
- Ajutați-vă semenii!
- Sorbiți învățăturile cărților de căpătâi ale omenirii, în special cele din Biblie!
- Transformați arta prieteniei într-o artă desăvârșită!
- Construiți-vă un adăpost pentru zilele furtunoase ale vieții!
- Rugați-vă Domnului să vă călăuzească pașii în toate acțiunile voastre; mulțumiți-I în fiecare zi pentru tot ce vă dăruiește!

Ce-şi vor aminti copiii voştri despre voi? Ce lecţii nu vor uita niciodată?

Într-o zi de iarnă, cu mult înainte de izbucnirea Războiului Civil, Robert E. Lee şi-a luat băieţelul, Curtis, în vârstă de 8 ani, la o plimbare prin zăpadă. Băiatul, obosit din cauza troienelor uriaşe pe care trebuia să le străbată, rămânea în urma tatălui său. După câteva minute, Lee a văzut că micuţul Curtis – pentru a evita nămeţii – mergea pe urmele pe care Lee le făcuse în zăpadă.

– Când am văzut asta – îi povestea Lee unui prieten – am înţeles că este de datoria mea să merg cât mai drept şi corect cu putinţă dacă mititelul acela călca deja pe urmele mele.

Ce urme lăsaţi „moştenire" copiilor voştri? Sunt drepte sau întortocheate? Depinde numai de noi să transformăm generaţiile viitoare în nişte oameni de valoare, care respectă legile, se călăuzesc după preceptele Tatălui Ceresc şi urmează mereu calea cea dreaptă. Lăsaţi trecutul în urmă! Ce-a fost a fost şi nu mai poate fi schimbat. Lăsaţi totul în urmă şi mergeţi mai departe! Indiferent dacă pruncii voştri sunt alături de voi sau au deja propria lor familie, nu este niciodată prea târziu să vă îndepliniţi îndatoririle de tată. Este extraordinar să ştii că ai lăsat o moştenire de valoare copiilor tăi.

PLAN DE ACŢIUNE PENTRU A DEVENI UN TATĂ IDEAL

1. Ce vă împiedică să aveţi o relaţie bazată pe încredere cu copiii voştri? Ce trebuie să faceţi ca să îmbunătăţiţi această relaţie?

   _____

   _____

2. Cum credeţi că puteţi deveni un cap de familie mai bun? Cum îi afectează pe copiii voştri această.nouă abordare a problemei?

   _____

   _____

   _____

3. Enumeraţi cinci tipare de comportament pe care trebuie să vi le însuşiţi ca să conferiţi valoare vieţii copiilor voştri!

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

4. Enumeraţi două lucruri importante pe care v-aţi hotărât să le faceţi acum împreună cu copiii voştri!

   - _____
   - _____

ACUTIASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
NOUĂ

Iubiţi ceea ce faceţi, faceţi numai ceea ce vă place şi banii vor veni de la sine!

„O mare parte din populaţia din America nu agreează munca pe care o prestează. Aceasta este o statistică tristă dacă ţinem seama de faptul că munca ne ocupă foarte mult timp. În curând, timpul petrecut la muncă va deveni sinonim cu viaţa în sine."

– Marsha Sinetar

„Nu am auzit pe nimeni spunând, pe patul de moarte, că regretă că nu a petrecut mai mult timp la serviciu."

– Autor anonim

În dimineaţa aceea, oratorul de la tribună ne-a împărtăşit o idee extraordinară:

– Nu vă trebuie prea multe lucruri ca să vă bucuraţi de viaţa pe care o meritaţi. De fapt, toţi cei prezenţi în această sală deţin ingredientele succesului. Dar mai important decât orice altceva este să vă placă ceea ce faceţi.

A pus degetul pe rană! Afirmaţia sa „Trebuie să vă placă ceea ce faceţi" m-a determinat să reacţionez. Aceasta era atitudinea pe care trebuia să o adopt. Oamenilor trebuie să le placă ceea ce fac, căci numai aşa îşi vor împlini scopul primordial şi se vor bucura de viaţa pe care şi-o doresc.

Într-o pauză, l-am abordat pe orator, Tom Hopkins. I-am spus că vorbele sale îmi oferiseră şansa să-mi descopăr vocaţia în viaţă.

– Domnule Hopkins – i-am spus eu – vreau să devin orator. Îmi doresc acest lucru de ani de zile. Aş vrea să ştiu dacă m-aţi putea ajuta.

– Haide să vorbim după seminar!

În timp ce aşteptam să vorbesc cu el, prin minte îmi treceau tot felul de gânduri. Ce îi voi spune? Ce răspuns îmi va da el? Care va fi reacţia mea? Din fericire, foarte mulţi oameni aşteptau să obţină un autograf de la Hopkins pe ultima sa carte, astfel că am avut destul timp de gândire.

Când l-am abordat în cele din urmă şi înainte de a putea să scot un cuvânt, el îmi spuse:

– Vrei să devii orator, nu-i aşa?

Înainte de a-i putea răspunde la această întrebare, măcar dând afirmativ din cap, îmi puse o a doua întrebare:

– Şi când ai de gând să devii orator?

L-am privit cu nedumerire, iar el continuă:

– Dacă nu te hotărăşti *când* vei deveni orator, nu vei demara niciodată lucrurile pe care trebuie să le faci pentru a-ţi îndeplini visul. Fără o viziune, nu vei obţine succesul în viaţă.

Mă pregăteam să-i dau un răspuns când m-a întrebat din nou:

– Aşadar, când ai de gând să devii orator?

Situaţia devenea din ce în ce mai stânjenitoare. Aşa că i-am răspuns cât mai repede cu putinţă:

– Pe data de 6 iulie 1988. Da, exact atunci. Pe 6 iulie 1988.

– Foarte bine, spuse el. Notează-ţi pe calendar data de 6 iulie 1988! Dacă nu mai primesc veşti de la tine până atunci, te voi suna eu şi te voi întreba de ce nu ţi-ai îndeplinit promisiunea pe care ţi-ai făcut-o ţie însuţi.

În acel moment, visul meu a trecut aşadar de la stadiul de dorinţă ipotetică la cel de hotărâre fermă; de la *„Mi-aş dori să devin..."* la *„Îmi voi împlini visul pe data de 6 iulie 1988"*.

Am trecut de la o simplă dorinţă la sacrificiul suprem. Am perceput atunci motivul pentru care eforturile pe care le depusesem în ultimii 8 ani nu dăduseră rezultatele scontate. Acum îmi descoperisem vocaţia, dar cum o transformam în realitate? Cum voi reuşi să fac această tranziţie din punct de vedere financiar, mental şi fizic?

Au trecut apoi 7 luni, timp în care mă gândeam că se apropie termenul limită. Într-o zi, mă plimbam cu Sheryl printr-un supermarket când ochii mi-au căzut pe o carte intitulată *„Do What You Love, the Money Will Follow"*, scrisă de Marsha Sinetar. Am cumpărat-o şi am citit-o. Paginile ei mi-au oferit o nouă perspectivă asupra noţiunii de succes.

Cu aproape două săptămâni înainte de 6 iulie 1988, l-am sunat pe Tom Hopkins. Nu l-am găsit acasă. Câteva zile mai târziu, am primit un telefon de la el în timp ce se afla pe aeroportul din Atlanta şi, timp de 45 de minute, m-a învăţat – *la telefon* – cum să devin orator. Mi-a spus ce trebuia să fac pentru a-mi vinde „marfa", cum trebuia să mă promovez pe piaţă şi cum trebuia să devin cunoscut şi căutat de clienţi. Cel mai important lucru pe care mi l-a spus a fost să nu mă dau niciodată bătut. La sfârşitul discuţiei, mi-a spus:

– Todd, dacă vei avea vreodată nevoie de mine, nu ezita să mă suni şi te voi ajuta!

Sunt mai multe motive pentru care s-a implicat în toată această poveste, dar nu vi le voi dezvălui decât în capitolul 11. Tot ce pot să vă spun este că eram acum înarmat cu un plan şi un nou mod de gândire – la care se adăugau toate economiile noastre, motiv pentru care am hotărât să-mi urmez visul.

Vă veţi descoperi potenţialul atunci când veţi obţine rezultate excepţionale într-o activitate la care vă pricepeţi cel mai bine. Capacitatea de a realiza lucruri extraordinare este înrădăcinată în structura noastră biologică. Putem să mergem la şcoală, să frecventăm seminarii, să ascultăm casete şi să cerem sfaturi; cu toate acestea, nu reuşim să ne exploatăm potenţialul la maxim. Care este, aşadar, cheia cu ajutorul căreia putem descuia această uşă?

Unii dintre noi s-au născut pentru a urma o carieră în vânzări, în arta de a conduce, în artele frumoase, muzică, literatură, oratorie, medicină, cercetare sau în alte domenii. Alegerea unui domeniu este partea cea mai uşoară a lucrurilor. Descoperirea talentului de a-ţi urma această vocaţie este o chestiune cu totul diferită.

Când eram copil, am asistat la bătălia pe care tatăl meu a dat-o cu propria sa conştiinţă. Îmi amintesc şi acum sentimentele pe care le-am trăit când am aflat că tata – la vârsta de 27 de ani, proaspăt însurat – a descoperit că domeniul contabilităţii nu era punctul său forte. Lucra de 5 ani la compania Mobil Oil, unde se bucura de succes şi apreciere. Într-o zi însă a început să se gândească la viaţa, cariera şi viitorul său, care păreau extrem de monotone. Se ducea în fiecare zi la serviciu conştient că trebuia să schimbe de urgenţă situaţia.

Vă veţi descoperi potenţialul atunci când veţi obţine rezultate excepţionale într-o activitate la care vă pricepeţi cel mai bine.

Câţiva ani mai târziu, rutina şi frustrările care îi tulburau viaţa l-au determinat să-şi îndrepte atenţia spre o nouă carieră: medicina, mai precis stomatologia. Din păcate, a picat testul de practică, extrem de important în stomatologie. Tata a înţeles însă că eşecul este vital pentru obţinerea succesului, aşa că nu a renunţat la visul său de a urma o

carieră în medicină, dar a înlocuit stomatologia cu medicina generală. A terminat medicina specializându-se în radiologie. Opt ani mai târziu, şi-a deschis propriul său cabinet, la vârsta de 38 de ani. În următorii 27 de ani, tata a făcut ce i-a plăcut şi i-a plăcut ce-a făcut.

Am fost atât de impresionat de alegerea pe care a făcut-o tatăl meu, încât m-am hotărât să devin – la rândul meu – doctor. În primul an de medicină, mă luptam din greu să iau examenele de chimie şi biologie. Aveam sentimentul că făcusem o alegere proastă dintr-un motiv greşit: voiam să merg pe urmele tatălui meu şi să câştig foarte mulţi bani. După cel de al doilea an de facultate, a devenit evident că eu şi medicina vom divorţa. Tata mi-a susţinut decizia, spunându-mi: „Todd, poate că medicina nu este o carieră potrivită pentru tine. Cel mai important lucru în viaţă este să-ţi alegi o profesie care să-ţi placă şi care să-ţi aducă satisfacţii sufleteşti." Am învăţat atunci că fericirea este comoara cea mai de preţ în viaţă.

Biblia ne oferă sfaturi valoroase în acest sens. „Atunci am urât viaţa, căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deşertăciune şi goană după vânt... Şi acesta este un mare rău, anume că se duce cum venise; şi ce folos are el că s-a trudit în vânt?" (Ecleziastul 2:17; 5:16). Care este mesajul acestor versete? Viaţa este prea scurtă pentru a nu face ceea ce vrem să facem în cariera noastră.

Vă veţi descoperi potenţialul atunci când veţi obţine rezultate excepţionale într-o activitate la care vă pricepeţi cel mai bine. În acest fel, veţi dărui vieţii voastre consistenţă. Dacă scopul vostru primordial este să strângeţi bogăţii materiale, acestea nu vă vor ajunge niciodată; nu vă vor oferi niciodată bucuria, libertatea şi fericirea de a face ce vă place, exploatându-vă potenţialul la maxim.

Cu puţin înainte de moartea sa, cineva l-a întrebat pe Malcolm Forbes:

Dacă vreți să vă descoperiți potențialul, trebuie să vă alegeți o profesie față de care vă simțiți atrași și pe care o faceți din pasiune.

– Câți bani credeți că lăsați în urma dumneavoastră?

– Pe toți, răspunse el.

Cu toții avem de ales: ne putem petrece viața alergând după putere, bani și glorie (toate acestea reprezentând un succes efemer) sau ne putem bucura de o viață plină de satisfacții spirituale, urmând o carieră din pasiune. Nu uitați cuvintele lui Sinetar: „Faceți ceea ce vă place, iar banii vor veni de la sine!" Nu încurcați lucrurile! Plăcerea și banii trebuie să se îmbine armonios, căci, în final, banul conduce lumea.

Am învățat atunci că fericirea este comoara cea mai de preț în viață.

Decizii sau conflicte

Vă voi pune acum o întrebare-cheie: dacă banii nu ar conta, ce v-ați dori să faceți în viață? S-ar putea să descoperiți fericirea făcând altceva decât ceea ce faceți acum? Dacă așa stau lucrurile, de ce nu porniți la treabă? Gândul de a vă alege o nouă carieră în viață sau conflictul provocat de dorința de a face altceva s-ar putea să vă fie complet necunoscute. Pasiunea cu care vrei să-ți împlinești un vis – cu orice preț – implică luarea unor decizii extrem de dificile. În general însă, dacă ai încredere în forțele proprii, pasul va fi mai ușor de făcut.

Dacă nu ai o imagine de sine favorabilă, dacă nu ai încredere în forțele tale, dacă nu te consideri o persoană demnă de încredere și respect, cea mai ușoară decizie este să spui: Nu voi schimba nimic în viața mea, este prea dureros. Dacă avem încredere în planurile și în forțele noastre, cât și în drumul pe care vrem să-l urmăm, schimbarea va fi mai ușor de înfăptuit. Dacă facem ceea ce ne place, dăm dovadă de o eficiență mai

mare, iar avantajele şi satisfacţiile sunt uriaşe. Când luăm această hotărâre, banii şi siguranţa financiară nu vor mai constitui singura noastră modalitate de plată.

Dacă facem ceea ce ne place, dăm dovadă de o eficienţă mai mare, iar avantajele şi satisfacţiile sunt uriaşe. Când luăm această hotărâre, banii şi siguranţa financiară nu vor mai constitui singura noastră modalitate de plată.

Implicaţiile unei decizii noi

- O schimbare în carieră sau în profesie implică o decizie importantă, dar ea vă poate oferi cele mai mari împliniri şi satisfacţii spirituale, pe care nu le-aţi cunoscut niciodată.
- Este nevoie de putere, încredere, curaj şi credinţă pentru a păşi pe tărâmurile necunoscute ale unei profesii noi. De aceea, hotărârile noastre trebuie însoţite de pasiune pentru a doborî toate obstacolele pe care le-am putea întâlni în cale.
- În general, hotărârea de a urma un alt drum decât cel cunoscut dă naştere unor temeri cumplite, dar pentru că deciziile noastre se bazează pe un sistem de valori solid şi pe un scop bine definit, această teamă nu trebuie să-şi facă apariţia. Dar se poate întâmpla ca frica şi repulsia să pună stăpânire pe noi. Nu trebuie să lăsăm niciodată garda jos în faţa acestor duşmani, deoarece – dacă pun stăpânire pe noi – ne vor domina pentru totdeauna.
- Hotărârea de a ne schimba cariera ne dezrădăcinează, distrugându-ne confortul în care ne-am complăcut şi cu care ne-am obişnuit. Dar după ce-am realizat această schimbare, ne punem întrebarea: De ce-am aşteptat atât de mult?
- Nu trebuie să renunţăm la slujba pe care o avem în prezent pentru a ne împlini visul. Acest proces se numeşte

„cale dublă". Voi discuta pe larg despre acest subiect puţin mai târziu.

RESPECTUL FAŢĂ DE SINE

Am ajutat sute de oameni să-şi schimbe cariera şi, în aproape toate situaţiile, fie s-au confruntat cu foarte multe îndoieli (Oare chiar sunt în stare să fac asta?), fie aveau o încredere neţărmurită în forţele lor (Fiţi atenţi că dobor totul în calea mea!). Am întâlnit rareori oameni care să-mi spună: „Chiar trebuie să fac asta?". Secretul realizării unei schimbări atât de dramatice este respectul faţă de sine.

Respectul faţă de propria persoană este impulsul care generează succesul la şcoală, la locul de muncă şi în viaţa personală. Un studiu efectuat asupra a 612 subiecţi a scos la iveală faptul că 89% dintre ei consideră respectul faţă de sine forţa motrice care ne pune în mişcare energia ca să obţinem succesul în toate acţiunile noastre.

În aproape toate situaţiile, fie s-au confruntat cu foarte multe îndoieli (Oare chiar sunt în stare să fac asta?), fie aveau o încredere neţărmurită în forţele lor (Fiţi atenţi că dobor totul în calea mea!). Am întâlnit rareori oameni care să-mi spună: „Chiar trebuie să fac asta?"

Părerea pe care ne-o formăm despre propria persoană depinde de doi factori importanţi: respectul de sine şi încrederea pe care o avem în Creatorul nostru. Invariabil, dacă nu ne place profesia pe care o avem şi facem totul fără tragere de inimă, ne pierdem în cele din urmă respectul faţă de propria persoană. Acest lucru este valabil pentru toate aspectele şi domeniile vieţii. De exemplu, dacă mergem la un film pe care nu vrem să-l vedem, dar o facem pentru că prietenii noştri iau hotărârea în numele nostru, respectul de sine se diminuează. Dacă

mergem la un bar sau la un club de noapte împotriva dorinţei noastre, rezultatele sunt aceleaşi.

Îl admir pe prietenul meu John, care a lucrat o perioadă în Atlanta, la un proiect ce avea să dureze doi ani. Mi-a spus că, în tot acest timp, colegii săi l-au invitat să meargă împreună la un club de striptease. El i-a refuzat, pentru că nu dorea să frecventeze locuri de acest gen. După ce i-a refuzat sistematic, colegii au încetat să-l mai invite. Au continuat să lucreze împreună cu el, pentru că au înţeles că interesele lor nu erau comune. De fiecare dată când îi refuza, respectul lui John faţă de propria persoană creştea, aşa cum creştea şi încrederea în Dumnezeu.

În timp ce scriu acest capitol, John se pregăteşte să urmeze o altă direcţie pe plan profesional, alegând o carieră pentru care nutreşte o adevărată pasiune. Pentru că a avut curajul să-şi trăiască viaţa bazându-se pe un plan bine definit, era acum pregătit să ia decizii mult mai importante, lucru care nu i s-a mai părut atât de dificil.

Când luaţi hotărârea să vă schimbaţi cariera, acest lucru presupune două lucruri. Fie lucraţi în continuare în cadrul aceleiaşi companii, schimbând poate domeniul de activitate, fie schimbaţi complet locul de muncă şi domeniul de activitate.

Indiferent în ce situaţie vă aflaţi, schimbarea va fi mult mai uşor de realizat dacă imaginea de sine este favorabilă şi dacă aveţi o încredere nemărginită în Creatorul nostru. Când avem o părere bună despre noi, avem mai multă încredere în forţele proprii, luând deciziile importante cu mai multă uşurinţă. Concluzia: Când faceţi ceea vă place, o faceţi cu mai mult profesionalism, cu mai multă dăruire şi cu mai multă putere de concentrare.

Când avem o părere bună despre noi, avem mai multă încredere în forţele proprii, luând deciziile importante cu mai multă uşurinţă.

De fapt, este mai greu să dai greş făcând un lucru care îţi place decât să reuşeşti făcând un lucru care nu-ţi place. Vă voi pune acum o întrebare de o mie de puncte: Ce domeniu de activitate aţi aborda dacă aţi fi siguri că nu veţi putea da greş?

De-a lungul anilor, am conceput o listă de întrebări care a ajutat mii de oameni să-şi modeleze şi remodeleze deciziile legate de profesia pe care doreau să o urmeze:

1. Ce amintire las în urma mea? Ce trebuie să fac ca să mă îndrept în direcţia dorită?
2. Ce sumă de bani consider că este suficientă pentru un trai decent? Dacă nu am destui bani, ce trebuie să fac ca să câştig mai mult? Dacă am destui bani, ce destinaţie dau acestui surplus?
3. Ce părere am despre slujba sau cariera pe care o am în momentul de faţă? Ce schimbări ar trebui să fac dacă aş fi convins că nu voi da greş?
4. Ce carieră aş vrea să am peste 10 sau 20 de ani?
5. Ce produs nou aş putea să ofer pe piaţă?
6. Cum aş putea să dau dovadă de mai mult randament la locul de muncă, bucurându-mă astfel de mai mult succes?
7. Cum aş putea să confer valoare produselor pe care le realizez, oamenilor cu care lucrez sau domeniului în care activez?
8. Care sunt pretenţiile clienţilor, pe care nu le pot onora?
9. Parteneriatul meu în afaceri este activ sau pasiv?
10. Cum îmi apreciez rezultatele pe care le obţin în prezent la locul de muncă? Cum aş putea să dau dovadă de mai multă eficienţă? Ce schimbări ar trebui să întreprind în aşa fel încât să se potrivească cu personalitatea şi talentul meu? Ar trebui: (1) Să-mi păstrez domeniul de activitate, dar să-mi schimb locul de muncă? (2) Să-mi

schimb domeniul de activitate, dar să-mi păstrez locul de muncă? (3) Să-mi transform o pasiune într-o nouă carieră? (4) Să urmez în paralel mai multe cariere? Să fac ce fac acum până la vârsta pensionării?

Este mai greu să dai greș făcând un lucru care îți place decât să reușești făcând un lucru care nu-ți place.

Cum putem fi siguri că acțiunile pe care le întreprindem sunt bune? Motivele și impulsul care ne animă generează acțiune, dar asta nu este suficient. Trebuie să fim siguri că decizia de a ne schimba domeniul de activitate, locul de muncă și patronii ne vor apropia și mai mult de viața pe care ne-o dorim.

Firește, dacă Dumnezeu este alături de noi, cine ne poate fi potrivnic? Dacă profesia și dorința noastră este în concordanță cu dorința lui Dumnezeu, nu există pericolul să dăm greș. Vom întâlni în cale, desigur, obstacole și provocări, dar dacă mergem pe calea cea dreaptă, Domnul ne va îndrepta pașii. Acesta este cel mai bun impuls de care avem nevoie în viață.

LOIALITATEA SAU TEAMA: SABOTORII VIEȚII

Trăim adesea cu impresia greșită că suntem datori unei persoane, căreia trebuie să-i fim loiali pentru că ne-a oferit cândva o șansă în viață. Deși nu sunt adeptul nerecunoștinței, am văzut prea mulți oameni care și-au sacrificat viața și profesia din cauza unei loialități nejustificate. Trebuie să vă eliberați din ghearele acestei „sclavii" nemeritate pentru a vă putea atinge potențialul maxim. Ascultați sfaturile extraordinare pe care vi le dă David Viscott în cartea sa *„The Language of Feelings"*:

„Scopul vostru suprem în viață este să vă atingeți potențialul maxim. Scopul vostru imediat este să urmați calea care vă duce

la destinaţia dorită. De ce să vă simţiţi vinovaţi dacă refuzaţi să vă lăsaţi intimidaţi de o persoană care insistă să vă stea în cale sau se simte «jignită» sau «rănită» pentru că v-aţi atins scopul? Cea mai frumoasă dovadă de dragoste pe care cineva v-o poate oferi este să vă ajute să vă exploataţi potenţialul care zace în stare latentă. Nimeni nu este stăpânul vostru, indiferent de relaţia dintre voi. Misiunea voastră pe pământ nu este aceea de a realiza visurile neîmplinite ale unui părinte frustrat sau de a proteja pe cineva în aşa fel încât persoana respectivă să nu înfrunte cu propriile puteri realitatea vieţii. Misiunea voastră este de a creşte şi de a vă dezvolta demni de potenţialul cu care sunteţi înzestraţi."

Mai există însă o capcană pe care trebuie să o evitaţi: teama. Dacă nu vă place ceea ce faceţi, iar eu vă întreb: „De ce faci ceva ce nu-ţi place?", îmi veţi răspunde cu siguranţă că vă este teamă să abordaţi o profesie nouă pentru că există pericolul să eşuaţi. Dar ceea ce oamenii nu înţeleg este faptul că – evitând eşecul – evită de fapt toate şansele de a obţine succesul. Dacă vă temeţi, atunci aceste temeri vă vor împiedica să vă schimbaţi cariera sau profesia. Evenimentele pe care le veţi trăi în timpul acestui proces de schimbare nu sunt atât de importante ca schimbarea în sine. Dacă vă doriţi din tot sufletul acest lucru şi Dumnezeu vă stă alături, atunci nu mai ezitaţi! Treceţi la acţiune!

Când faceţi ceea vă place, o faceţi cu mai mult profesionalism, cu mai multă dăruire şi cu mai multă putere de concentrare.

Vă voi ilustra acest proces oferindu-vă alte experienţe proprii. Decizia de a deveni orator de profesie mi-a tulburat existenţa mai bine de trei ani. Am început să-mi descopăr potenţialul în momentul în care am perceput valoarea pe care o conferam clienţilor mei prin intermediul seminariilor mele. Prezentările iniţiale, care durau 5 minute, au devenit seminarii, cu o durată de 30 de minute, o dată pe lună. În această

perioadă, am urmat în paralel două cariere, care, la un moment dat, s-au intersectat.

Nu peste mult timp, directorii companiei unde lucram mi-au recunoscut talentul în arta comunicării şi m-au întrebat dacă doream să-i învăţ pe agenţii de vânzări cum să-şi vândă produsele cu mai multă eficienţă. Timp de trei ani, am ţinut seminarii pentru colegii mei într-un domeniu diferit de cel pentru care fusesem iniţial angajat. În curând, câţiva colegi m-au întrebat dacă doream să devin orator profesionist. După ce am auzit mai multe sugestii de acest gen, am început să capăt încredere în forţele mele, gândindu-mă cu seriozitate la această variantă.

Când faceţi ceea ce vă place, nu se mai pune problema dacă veţi obţine succesul, ci când îl veţi obţine.

Am găsit astfel o companie în acelaşi domeniu de activitate în care activasem până atunci, care dorea să-şi instruiască angajaţii în domeniul vânzărilor. Acest lucru mi-a consolidat şi mai mult încrederea în forţele proprii. După un an, dorinţa de a deveni orator de profesie s-a intensificat. Am luat hotărârea de a-mi înfiinţa propria companie, păstrându-mi în acelaşi timp slujba în cadrul firmei de vânzări. Urmam din nou, în paralel, mai multe profesii: lucram cu normă întreagă pentru o companie, în vreme ce puneam bazele propriei companii în timpul liber, ceea ce mi-a oferit şi mai multă încredere în mine însumi.

Am început prin a ţine seminarii gratuite la sfârşit de săptămână. În cele din urmă, am început să trimit facturi pentru prezentările mele. Am înţeles în curând că venise timpul „să-mi iau zborul". Atunci am participat la seminarul unde l-am cunoscut pe Tom Hopkins. Şase luni mai târziu, devenisem liber profesionist, exploatându-mi darul cel mai de preţ pe care mi-l făcuse Dumnezeu: arta de a comunica. Au trecut astfel

cinci ani de la primul gând care mi-a trecut prin minte şi până mi-am transformat visul în realitate.

În momentul de faţă, mă pregătesc să-mi pun din nou la treabă acest har dumnezeiesc, întâlnind – firește – aceleaşi obstacole şi provocări. De data aceasta însă am mai multă încredere în forţele mele ca niciodată. Veţi putea avea şi voi parte de o încredere nezdruncinată în forţele voastre dacă veţi stăpâni arta „de a lucra în paralel". Când faceţi ceea ce vă place, nu se mai pune problema **dacă** veţi obţine succesul, ci **când** îl veţi obţine.

SECRETUL SUCCESULUI – PUTEREA

Ca să ajungeţi la destinaţia dorită, aveţi nevoie de putere! Indiferent de ce doriţi să întreprindeţi (fie în cadrul companiei unde lucraţi în prezent, fie schimbându-vă locul de muncă sau punând bazele propriei voastre afaceri), aveţi nevoie de putere. Iată câteva dintre ingredientele puterii, pe care va trebui să vi le însuşiţi pentru a vă transforma visurile în realitate:

Pasiunea este forţa motrice pentru atingerea perfecţiunii – în sport, în relaţiile interumane sau în afaceri. Pasiunea este totul. Când rostiţi cuvântul „pasiune", la ce vă gândiţi? Cuvintele *emoţie* şi *entuziasm* sunt cele care vă trec prima dată prin minte? Aceştia sunt doi factori importanţi ai pasiunii, dar nu sunt *cei mai importanţi*. De fapt, pasiunea înseamnă suferinţă. Dacă vrem să ne bucurăm de viaţa pe care ne-o dorim, va trebui să gustăm din cupa amară a suferinţei înainte de a savura gustul victoriei. Apoi, după suferinţă, pasiunea înseamnă emoţie, bucurie, entuziasm, forţă şi încredere. Dar dacă nu trăim întâi experienţa suferinţei sau dacă nu plătim preţul necesar, nu vom avea niciodată parte de laurii victoriei.

Oportunitatea. Marele Wayne Gretzky ne oferă cea mai scurtă definiţie a oportunităţii: „Veţi rata toate ţintele pe care

nu le vizaţi." Aveţi câteva opţiuni la dispoziţie: puteţi privi evenimentele stând pe tuşă; vă puteţi implica activ în desfăşurarea lor sau vă puteţi lăsa impresionaţi de succesul altora, întrebându-vă cum s-a întâmplat această „minune". Totul depinde numai de voi. Dacă ştiţi foarte bine ce ţintă vizaţi, nu veţi lăsa ocazia să vă scape printre degete.

Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă Harriet Tubman nu ar fi profitat de ocazia ce i s-a ivit în cale:

> „Harriet Tubman a văzut lumina zilei ca sclavă în Maryland. Îşi dorea din tot sufletul să fie un om liber. În 1849, a reuşit să fugă în Pennsylvania cu ajutorul „Căii Ferate Clandestine". Ea a folosit apoi această cale de 19 ori, întorcându-se în sud pentru a conduce peste 300 de sclavi spre libertate. Odată cu trecerea anilor, Tubman a devenit cunoscută ca fiind un „Moise" al poporului ei, eliberându-l din lanţurile sclaviei. În timpul Războiului Civil, s-a înrolat în Armata Unionistă, activând mai întâi ca soră medicală şi apoi ca spioană. După război, Tubman a strâns fonduri pentru construirea şcolilor destinate foştilor sclavi. A luptat pentru obţinerea dreptului de vot pentru femei, iar în 1903 a înfiinţat un azil pentru negrii săraci, fără adăpost. Astăzi, moştenirea pe care a lăsat-o omenirii întregi o reprezintă generozitatea şi altruismul ei fără margini."

Fermitatea. Ca să laşi o amprentă puternică asupra propriei tale vieţi, dar şi asupra vieţii semenilor tăi, trebuie să treci la acţiune. Ca să obţii succesul, trebuie să fii înzestrat cu o fermitate extraordinară care se va opune dorinţei tale firești de a tărăgăna lucrurile. Ideea că vei face ceva „într-o zi" înseamnă că nu vei realiza niciodată nimic. Dacă nu vei reuşi să înlături din calea ta obstacolele

Dacă vrem să ne bucurăm de viaţa pe care ne-o dorim, va trebui să gustăm din cupa amară a suferinţei înainte de a savura gustul victoriei.

create de scuze şi pretexte, nu vei reuşi niciodată să scapi din ghearele mediocrităţii.

„În 1960, Wilma Rudolph a câştigat trei medalii olimpice la atletism. Realizările sale sunt cu atât mai remarcabile dacă ţinem seama de faptul că în copilărie a suferit de poliomielită. «Uneori» – spunea ea – «ai nevoie de ani întregi ca să-ţi dai seama ce s-a întâmplat în viaţa ta.»"

Când scriu aceste cuvinte, aproape că o aud rostindu-le. Ele ascund cel puţin două semnificaţii adânci. În primul rând, dacă nu luaţi hotărârea de a vă schimba astăzi, veţi descoperi mai târziu că nu aţi făcut nici un progres în viaţă şi s-ar putea să fie tardiv să mai puteţi schimba situaţia. În al doilea rând, dacă vă schimbaţi acum, veţi ajunge la destinaţia dorită şi veţi privi cu uimire realizările extraordinare pe care le-aţi înfăptuit.

Care este secretul prin care vă puteţi transforma visurile în realitate? Acţiunea imediată. Nu vă aşteptaţi ca nava să ancoreze în faţa voastră şi cineva să vă întindă o mână de ajutor ca să vă urcaţi la bord! Singura „mână" pe care vă puteţi baza este a voastră. Iată câteva sfaturi care vă vor ajuta să treceţi de-ndată la acţiune:

- Analizaţi-vă sistemul de valori şi gândiţi-vă care dintre aspectele acestuia ar avea de suferit dacă nu treceţi imediat la acţiune!
- Vorbiţi cu o persoană care a realizat deja ceea ce doriţi să înfăptuiţi la rândul vostru! Încrederea în forţele proprii va creşte direct proporţional cu dorinţa de a acţiona.
- Gândiţi-vă la un lucru care – odată realizat – v-ar marca extraordinar de mult cariera! Organizaţi-vă timpul în aşa fel, încât să puteţi trece imediat la acţiune!

- Reformulaţi conceptul de TEAMĂ: Experienţele false par reale. Nu cedaţi în faţa unor rezultate care nu au fost încă determinate! Apelaţi la cunoştinţele şi înţelepciunea semenilor voştri! Învăţaţi din succesele şi eşecurile altora pentru a nu mai amâna deciziile importante pe care trebuie să le luaţi!
- Întrebaţi-vă mereu: „Ce-ar fi dacă...?" Ce-ar fi dacă aş urma acest curs? Ce-ar fi dacă aş demara această afacere? Ce-ar fi dacă l-aş ruga pe şeful meu să-mi încredinţeze o altă misiune în firma sa? Ce-ar fi dacă m-aş „îneca" într-un ocean de fericire? Concepeţi propria voastră listă de întrebări care să înceapă cu „Ce-ar fi dacă...?" Această listă vă va impulsiona să faceţi tot ce puteţi ca să vă exploataţi potenţialul la maxim.

Energia. Trebuie să fii dinamic ca să ai energie. În jocul schimbării carierei, această afirmaţie devine axiomă. De exemplu, stilul de viaţă şi condiţia fizică vă determină nivelul de energie şi rezistenţă. Antrenorul Vince Lombardi spunea următorul lucru: „Oboseala ne transformă pe toţi în nişte oameni laşi."

Aveţi un program de antrenamente fizice? Energia şi rezistenţa umană depind foarte mult de exerciţiile şi antrenamentele fizice. De aceea, după o plimbare lungă, o alergare în parc sau după un număr de exerciţii fizice, te simţi, câteva ore, extraordinar de revigorat. Oamenii de ştiinţă susţin că nivelul energiei noastre creşte, iar noi putem trăi mai mult dacă facem antrenamente fizice timp de 30 de minute, de trei ori pe săptămână.

Renunţarea la alcool este o hotărâre vitală. Mâncarea trebuie şi ea bine dozată, căci, în caz contrar, izvorul energiei noastre scade dramatic. Totul trebuie făcut cu cumpătare, aşa cum ne spune şi Sfânta Scriptură: „Nu fi printre cei ce beau

vin, nici printre cei ce se îmbuibează cu carne! Căci beţivul şi cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc şi aţipirea te face să porţi zdrenţe." (Proverbe 23:20-21) Este un sfat foarte bun pentru toţi cei ce doresc să-şi redefinească profesia. Sir Thomas Buxton ne oferă nişte idei extrem de complexe asupra acestui subiect, pe care eu le-am memorat cu mulţi ani în urmă şi asupra cărora n-am încetat niciodată să reflectez:

> „Cu cât trăiesc mai mult, cu atât mă conving mai tare că diferenţa dintre un individ şi un alt individ, dintre măreţie şi mediocritate, constă în energie – în voinţa de fier, în scopul atât de bine conceput, încât nimeni nu-ţi poate abate gândul de la el. Şi sunt la fel de convins că toate lucrurile măreţe create de om cu voinţa lui Dumnezeu cer energie şi nimeni, niciodată, nu va reuşi să facă nimic în viaţă fără ea, indiferent de pregătirea pe care o are, de oportunităţile sau de circumstanţele care i se ivesc în cale."

Rezultatele. Ultimul element îl constituie *rezultatele*. Ni se întâmplă adesea ca schimbarea carierei să nu ne aducă rezultatele pe care ni le dorim. Este o greşeală capitală să efectuăm o schimbare fără să analizăm cu atenţie consecinţele acesteia. În cartea sa *„The E-Myth"* (n.tr. *Mitul Întreprinzătorului*), autorul Michael Gerber ne sfătuieşte să manifestăm acelaşi interes şi eficienţă pentru slujba pe care o avem în prezent, chiar dacă intenţionăm s-o schimbăm. Misiunea noastră este aceea de a da rezultate cât mai bune, indiferent de domeniul de activitate sau de dorinţa de a-l schimba.

Un alt aspect important îl constituie luarea deciziei de a ne schimba cariera după o lungă deliberare, gândire şi planificare. Lucrurile urgente şi cele importante sunt două noţiuni cu totul diferite. Schimbarea profesiei depinde în primul rând de aspectele importante, nu de cele urgente. În acest proces, trebuie să ne analizăm cu atenţie progresul pe care îl facem şi

apoi să trecem la acţiune. Să-i trecem din nou în revistă pe cei trei R:

Reflectaţi! Care sunt aspectele pozitive şi cele negative ale activităţii voastre curente? Fiţi cât se poate de sinceri! Luaţi o foaie de hârtie şi trageţi o linie la mijloc! În partea stângă, scrieţi aspectele pozitive, iar în cea dreaptă – aspectele negative! Apoi evaluaţi rezultatele!

Reacţionaţi! Ce trebuie să faceţi ca să schimbaţi rezultatele? Notaţi pe hârtie aceste schimbări! Dacă nu aşterneţi totul pe hârtie, nu veţi reuşi să vă concepeţi „lista de contabilitate", aşa cum o numesc eu. Puneţi-vă întrebările care încep cu „Ce-ar fi dacă...?" despre care am vorbit puţin mai devreme! Acest proces vă ajută să vă comparaţi situaţia prezentă cu un viitor poate mult mai luminos.

Recapitulaţi! Revizuiţi-vă sistemul de valori, cât şi obiectivele stabilite pe termen lung sau scurt! Apoi treceţi imediat la acţiune!

Indiferent care este domeniul de activitate în care lucraţi sau doriţi să lucraţi (literatura, oratoria, pictura, sculptura, construcţiile, proiectarea, vânzările, managementul, politica, arta culinară, şofatul sau menajul), ca să fiţi într-adevăr cei mai buni, trebuie să daţi dovadă de o eficienţă maximă, obţinând performanţe cu adevărat extraordinare.

LANSAŢI-VĂ VISUL ÎN SPAŢIU! DECOLAŢI ŞI ATINGEŢI NORII!

În momentul în care porniţi pe drumul spre o nouă destinaţie, aveţi nevoie de foarte mult combustibil, aproape la fel de mult cât îi trebuie unei navete spaţiale să ajungă în cosmos. Reţineţi această comparaţie! Trebuie să vă înarmaţi cu ideea că – pentru toate planurile pe care doriţi să le realizaţi

în viitor – aveţi nevoie de o energie uluitoare ca să porniţi „în spaţiu". Iată câteva afirmaţii şi imperative de care trebuie să ţineţi seama în călătoria voastră:

Să crezi înseamnă să vezi. Probabil că toată viaţa aţi auzit afirmaţia potrivit căreia „Dacă vezi poţi să şi crezi". Cu toate acestea, în procesul de schimbare a profesiei, vă sugerez să inversaţi această sintagmă. Descătuşarea potenţialului debutează cu imaginea clară a rezultatelor pe care le veţi obţine, imagine conturată cu mult înainte de a le avea practic „pe tavă". Acesta nu este un concept nou. Toţi oamenii care au realizat performanţe de excepţie au crezut în ele cu mult înainte de a le vedea cu ochii lor. Sportivi precum Tiger Woods sau Mark McGwire văd punctul pe care îl vor marca înainte de a lovi mingea. Autoarea Toni Morrison îşi vede romanul pe care îl va scrie cu mult înainte de a aşterne pe hârtie primele cuvinte. Acesta este aspectul care marchează diferenţa dintre învingători şi învinşi. Să crezi înseamnă să vezi. Acest concept nu aparţine doar marilor campioni; el poate fi şi al vostru.

Toţi marii inventatori, oameni de afaceri, actori sau indivizi care au realizat lucruri excepţionale au văzut mai întâi rezultatele cu ochiul minţii. Acest lucru le-a conferit energia de a merge mai departe. Iar când lucrurile pe care şi le-au imaginat devin realitate, pentru ei totul devine déjà-vu. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă John F. Kennedy n-ar fi crezut că lansarea unui om în spaţiu poate deveni realitate sau dacă Thomas Edison nu ar fi crezut că poate să inventeze becul electric, pentru ca noi să nu mai folosim lumânările! Ce s-ar fi întâmplat dacă Jonas Salk n-ar fi crezut cu tărie că trebuie să existe un vaccin împotriva poliomielitei? Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă Henry Ford nu ar fi crezut că poate să creeze o maşină pentru semenii săi, o alternativă (luată în batjocură la vremea respectivă) pentru căruţa trasă de cai!

Imaginaţi-vă ce lucruri uimitoare aţi putea realiza dacă aţi crede în visul vostru şi l-aţi vedea – măcar pentru o clipă –

împlinit! Nu aveţi circumstanţe, dragii mei prieteni, ci numai visuri şi oportunităţi. Credeţi cu inima şi vedeţi cu ochiul minţii şi – în curând – visul vostru va deveni realitate! Nu există altă modalitate prin care vă puteţi atinge potenţialul maxim, bucurându-vă de viaţa pe care v-o doriţi şi pe care o meritaţi.

Învăţaţi să iubiţi ceea ce faceţi! Cheia succesului este să devii un as în meseria pe care ţi-ai ales-o. Îmi amintesc că am ascultat în tinereţe o înregistrare aparţinându-i lui Brian Tracy, intitulată *„The Psychology of Success"*. Tracy spunea atunci că – dacă studiezi un subiect, o oră pe zi, timp de 3 ani – devii un expert în acel domeniu. Sunt bucuros că am ascultat caseta aceea. Sunt şi mai fericit că i-am pus sfaturile în aplicare.

Una dintre cele mai mari minciuni cu care ne confruntăm în prezent este aceea că – după absolvirea facultăţii – s-a încheiat şi procesul de învăţare. Nu asta înseamnă luarea unei diplome, ci să începi să aprofundezi subiectele pe care le-ai studiat la şcoală. Ca să-ţi placă ceea ce faci trebuie să cunoşti foarte bine scopul pe care vrei să-l realizezi în viaţă şi să-l urmăreşti asiduu. Acest scop trebuie însoţit de pasiune şi de dorinţa de a învăţa mereu pentru a obţine performanţe extraordinare.

Acumulaţi cât mai multe cunoştinţe! Ştiinţa înseamnă putere. Sunt convins că aţi mai auzit această afirmaţie. Sunteţi de acord cu ea? Ei bine, pe cât este de adevărată, pe atât este de falsă. Ştiinţa este preludiul puterii, dar numai în momentul în care este pusă în acţiune, vă va conferi puterea pe care v-o doriţi. Dacă – de exemplu – vă ating cu blândeţe cu vârful unui ac, nu veţi simţi înţepătura. O veţi considera poate asemănătoare cu atingerea unei muşte. Dacă sudez acelaşi ac de o bară de metal şi vă lovesc cu putere, nu veţi mai considera că v-a atins o muscă. Dimpotrivă, acul vă va produce leziuni serioase. Şi este vorba de acelaşi ac, dar de surse diferite de energie. Acelaşi lucru este valabil şi pentru cunoştinţele

dobândite. Ele sunt „acul", iar energia o constituie bara de metal.

Ce trebuie să faceţi ca să acumulaţi cunoştinţele potrivite pentru a deveni ceea ce v-aţi propus să fiţi? Vă voi oferi acum câteva idei pe care mi le-am format după sutele de interviuri luate unor personalităţi de marcă, ce au realizat performanţe deosebite:

- **Întoarceţi-vă la şcoală!** Înscrieţi-vă la cursuri care vă vor asigura cunoştinţele necesare carierei pe care doriţi să o urmaţi!
- **Puneţi întrebări!** Ieşiţi din carapacea voastră şi vorbiţi cu oameni care au aceeaşi carieră pe care doriţi şi voi să o urmaţi! Poate că au reuşit în viaţă printr-o simplă strângere de mână. Sau poate că felul în care vorbeşte sau ştie să asculte i-a asigurat persoanei respective succesul în carieră. Acesta lasă întotdeauna urme. Nu trebuie decât să le detectaţi. Deveniţi un Sherlock Holmes al propriului destin! Cazurile pe care le veţi rezolva (cazuri din viaţa voastră) vă vor lăsa fără grai.
- **Citiţi cărţi!** Care este ultima carte pe care aţi citit-o şi care este următoarea pe care vreţi s-o începeţi? Cărţile pe care le citiţi şi oamenii pe care îi întâlniţi nu sunt niciodată aceiaşi, spune Charlie Jones, un orator de excepţie. Cum vă înţelegeţi cu cărţile din bibliotecă? Cum arată de fapt această bibliotecă? Rafturile sale sunt înţesate de produse îndoielnice sau paginile cărţilor conţin informaţii de aur, care vă oferă călăuzire în călătoria vieţii voastre?
- **Ascultaţi cărţi înregistrate pe casete audio!** Dacă nu aveţi timp să citiţi, atunci ascultaţi cărţile înregistrate pe casete audio sau CD-uri, care vă vor dărui cunoştinţe şi informaţii valoroase! Acestea nu au fost nicicând mai accesibile şi mai ieftine decât sunt în

prezent. Puteţi învăţa o limbă străină în două luni, în timp ce staţi la volanul maşinii prinşi în trafic. Puteţi asculta o carte în doar câteva ore, ce v-ar putea schimba viaţa pentru totdeauna. Închideţi radioul din maşină, introduceţi o casetă sau un CD şi transformaţi-vă maşina într-o universitate pe roţi!

- **Citiţi rezumatele cărţilor!** Dacă nu vreţi să citiţi cărţi şi nici să ascultaţi casete cu tematică motivaţională, vă sfătuiesc să citiţi rezumatele ultimelor cărţi apărute pe piaţă! Există edituri care publică versiuni prescurtate ale multor volume de prestigiu.
- **Navigaţi pe Internet!** Căutaţi pe Internet informaţii referitoare la cariera pe care o aveţi sau pe care vreţi să o urmaţi! Luaţi legătura cu alţi utilizatori ai Internetului interesaţi de acelaşi domeniu de activitate ca voi!
- **Participaţi la conferinţe şi seminarii!** Faceţi economii ca să puteţi participa la conferinţe şi seminarii care tratează subiecte din domeniul vostru de activitate! Faceţi cunoştinţă cu oameni ale căror interese sunt similare cu ale voastre! În joc este viitorul vostru. Comandaţi o mie de cărţi de vizită şi împrăştiaţi-le peste tot! Am auzit la un moment dat povestea unui vânzător de maşini Cadillac, care participa în fiecare seară de vineri la meciurile de fotbal organizate între licee. La fiecare gol marcat de echipa sa favorită, sărea în aer de bucurie, răspândind în acelaşi timp nenumărate cărţi de vizită. Nu e de mirare că a devenit în curând cel mai cunoscut dealer de Cadillac-uri din oraş. Poate că renumele i s-a tras şi din dorinţa oamneilor de a-l cunoaşte pe acest individ nebun. Încercaţi să vă faceţi cunoscuţi! Fiţi prietenoşi! Promovaţi-vă marfa! Seminariile şi conferinţele sunt cele mai bune locuri unde puteţi învăţa strategii noi de promovare a produselor sau a serviciilor

pe care le prestaţi, oferindu-vă în acelaşi timp ocazia de a „împrăştia" cât mai multe cărţi de vizită.

Desenele redau cel mai bine situaţia. Cea mai mare minciună din lume este afirmaţia: „Va fi cu totul altfel mâine." Adevărul este că „mâine situaţia va fi cu totul alta" doar dacă o schimbaţi astăzi. Viaţa nu înseamnă doar o singură curbă care marchează atingerea succesului şi apoi coborârea spre panta finală (vezi graficul 1). Ar fi prea uşor. Din punct de vedere al profesiei voastre, viaţa reprezintă o serie

Cea mai mare minciună din lume este afirmaţia: „Va fi cu totul altfel mâine."

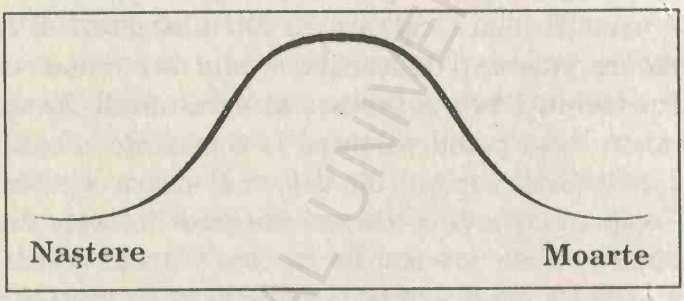

GRAFICUL 1

de „pante" şerpuitoare, aşa cum reiese din graficul 2. Când săriţi peste anumite etape (grafic 3), aşteptând să vă schimbaţi modul de gândire şi comportamentul pentru un moment pe care îl consideraţi „convenabil", „prăpastia" – sau preţul pe care îl veţi plăti pentru energia consumată, pentru banii cheltuiţi şi timpul irosit – se va adânci. Nu veţi realiza nici un progres, ci veţi fi mereu într-o cursă contra cronometru, încercând să recuperaţi timpul pierdut.

Soluţia: Obişnuiţi-vă ca în procesul dezvoltării să întreprindeţi mereu cât mai multe schimbări! Veţi asigura astfel echilibrul vieţii.

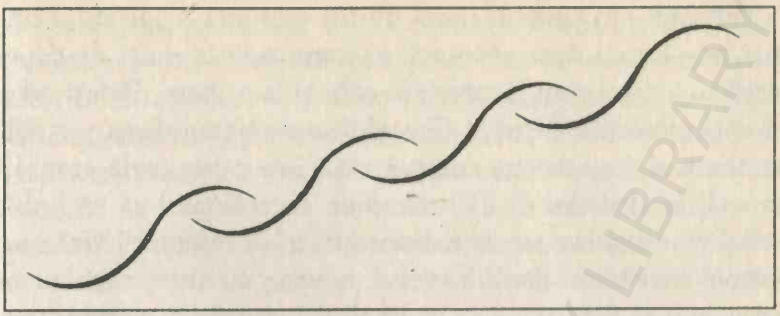

GRAFICUL 2

Tenacitatea este prietenul vostru. Marele antrenor de baschet Jim Valvano este un exemplu revelator în acest sens. Un reporter a spus la un moment dat că Damon Runyan l-ar fi îndrăgit pe loc. Valvano era un pungaş prin excelenţă, genul de individ care îţi strânge mâna şi apoi îţi arată ceasul pe care ţi l-a furat. Era – ca să-l citãm – un vagabond şi un escroc şi se mândrea cu asta. Un hoţ cinstit – a spus reporterul. Valvano a acceptat ca în timpul unui meci de bachet să poarte un microfon pentru un reportaj ce avea să fie difuzat la ştirile de la ora 6. Redactorul emisiunii sportive a spus mai târziu că putea să realizeze un serial din „perlele" pe care le-a scos acest antrenor plin de viaţă din Carolina de Nord.

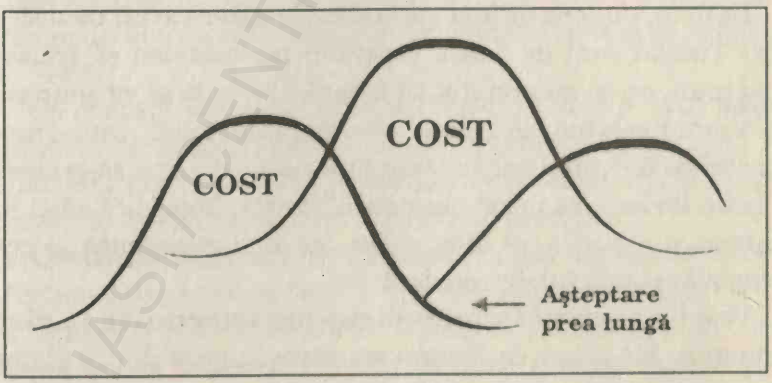

GRAFICUL 3

Valvano – în timpul unuia dintre cele mai inspirate discursuri, rostite cu doar câteva luni înainte de a muri de cancer cerebral – şi-a privit jucătorii în ochi şi le-a spus: „Băieţi, să nu vă daţi niciodată bătuţi!" Churchill a rostit un discurs similar pentru a-şi impulsiona compatrioţii într-o perioadă cumplită din cel de al doilea război mondial. Este timpul să vă îmbărbătaţi cu acest imperativ extraordinar. Nu există un sfat sau o terapie mai bună decât rostirea acestor cuvinte, care au puterea de a vă determina să vă împliniţi visurile în ciuda tuturor obstacolelor şi provocărilor destinului. Nu uitaţi că scopul vieţii este să vă trăiţi viaţa bazându-vă pe un scop bine definit!

Consecinţele status quo-ului. Când Denis Waitley căuta materiale pentru cartea sa – *„The Psychology of Winning"*, a descoperit un studiu despre viaţa unui trib sud-american, ai cărui membri mureau prematur, de generaţii de-a rândul. Cauza acestui fapt era o boală rară, provocată – au descoperit în cele din urmă oamenii de ştiinţă – de o insectă care trăia în pereţii colibelor lor. Membrii tribului aveau câteva soluţii la dispoziţie: (1) puteau să distrugă insectele folosind un pesticid; (2) îşi puteau dărâma colibele, reconstruindu-le ulterior; (3) se puteau muta într-un loc în care nu trăiau aceste insecte; sau (4) puteau să nu ia nici o măsură şi să moară în continuare la vârste fragede.

În final, au ales ultima variantă. Ce părere aveţi de decizia lor? Ţinând cont de faptul că aveau posibilitatea să trăiască mai mult, de ce au preferat să moară? Trebuie să vă spun că – în timpul seminariilor mele – întâlnesc oameni care „mor" încetul cu încetul. Deşi au toate şansele să se mute, să-şi aleagă o nouă carieră, să ucidă „insectele" care îi împiedică să-şi împlinească visurile, ei aleg calea cea mai cunoscută şi convenabilă: confortul de moment.

Veselia şi râsul trebuie să devină imperative în viaţa voastră. Mă aflam în drum spre biroul unora dintre clienţii mei, unde trebuia să ţin un seminar. Era cea de a treia şedinţă

cu acest grup în decurs de doi de ani. Nu-mi plăcea deloc să mă întâlnesc cu aceşti oameni, pentru că puteam asemăna întâlnirile anterioare cu o vizită făcută la morgă sau la dentist. Mă simţeam în faţa lor ca şi când m-aş fi confruntat într-o noapte geroasă cu o pană de maşină fără să am la îndemână o lanternă sau o roată de rezervă. Cine avea nevoie de aceşti oameni? Până am ajuns la întâlnirea cu pricina, atitudinea nu mi se schimbase absolut deloc. Nu-mi doream decât să ţin seminarul şi să fug.

I-am găsit la locurile lor, abordând ţinuta lor „ţepoasă", nutrind idei plictisitoare, provocându-mă să-i stimulez, deşi nu aveau deloc de gând să se debaraseze de atitudinea lor belicoasă şi mediocră – sau, cel puţin, aşa credeam eu. Spre marea mea surpriză, am aflat că directorul lor fusese concediat şi înlocuit cu un lider de altă factură – un om care îşi însuşise atitudinea de învingător. Schimbarea era vizibilă şi în comportamentul angajaţilor lui. Aceştia au râs împreună cu mine şi mi-au ascultat cuvintele cu multă atenţie. Au luat notiţe, m-au aplaudat şi – aşa cum speram – doreau să participe la mai multe seminarii de acest gen.

Ce s-a întâmplat cu grupul meu plictisitor şi refractar? La sfârşitul seminarului, Philip, noul director, mi-a împărtăşit secretul: „Am făcut câteva schimbări, după cum cred că ai observat deja. Le-am spus angajaţilor mei că nu doream să le impun decât o singură condiţie: să înveţe să râdă şi să se bucure de viaţă."

Ce concept extraordinar! Ce impact uluitor a avut asupra tuturor – a angajaţilor, a clienţilor şi chiar asupra mea! Am aflat mai târziu că cifra afacerilor le-a crescut cu 25 de procente, iar eşecurile au scăzut cu 50 de procente.

Credinţa reprezintă viitorul. Puţini oameni se urcă în maşină întrebându-se dacă vor putea să conducă. Bagă cheile în contact şi pornesc motorul. Un schior profesionist îşi transformă teama în energie şi se avântă cu curaj pe pistele periculoase. Un şofer de curse conduce cu o viteză ameţitoare, dar

ştie că deţine controlul absolut asupra volanului. Experienţa anterioară le asigură acestor experţi ocazia de a transforma o încercare grea în floare la ureche.

Situaţia poate fi similară şi pentru voi. Repetaţi un lucru de nenumărate ori (cum ar fi mersul pe bicicletă sau condusul unei maşini) şi veţi descoperi că aţi devenit nişte aşi în domeniu! Vorbiţi de foarte multe ori în faţa unui public despre un subiect dificil şi oamenii vă vor considera un geniu! Schimbaţi-vă cariera, iar, după un timp, o veţi stăpâni cu desăvârşire! Odată cu obţinerea rezultatelor extraordinare, vor creşte şi încrederea şi siguranţa în forţele proprii, dăruindu-vă o atitudine pozitivă care vă va propulsa spre următoarea aventură a vieţii voastre. Toate aceste elemente sunt vitale pentru „lansarea" voastră în spaţiu spre descoperirea şi stăpânirea unei cariere noi şi fascinante. În acest proces, aveţi nevoie de foarte multă putere şi energie, izvoare care sunt însă mereu la îndemâna voastră. Nu trebuie decât să le atingeţi şi să vă adăpaţi din spiritul lor.

Cel de al doisprezecelea capitol din „Epistola lui Pavel către Evrei" ne vorbeşte despre puterea credinţei. Eroii biblici enumeraţi în această „ploaie de stele" – Abel, Noe, Avraam, Sara, Iacob, Iosif, Moise şi David – au avut cu toţii o credinţă neţărmurită: în ei înşişi, în Dumnezeu şi în viitorul lor. Dacă vreţi să ştiţi cum vă poate modela această credinţă şi cum vă poate dărui puterea de a fi mereu cei mai buni, citiţi acest capitol! Veţi înţelege ce vreau să spun.

SEMNAŢI-VĂ OPERELE DE ARTĂ!

Pablo Picasso a creat multe capodopere. Dorinţa sa de a atinge perfecţiunea era atât de ferventă, încât îşi semna numai tablourile pe care le considera perfecte. Se spune că – după ce dădea viaţă unei capodopere – îi găsea întotdeauna imperfecţiuni. În ultimii ani de viaţă, petrecea foarte mult timp în galeriile de artă încercând să-şi perfecţioneze operele de artă.

Antonio Stradivarius, marele creator italian de viori, nutrea aceeaşi pasiune pentru perfecţiune. Când a murit, la vârsta de 93 de ani, dădea în continuare viaţă viorilor sale. Era un om dăruit, fascinat de meseria sa, care şi-a oferit sufletul tuturor viorilor şi violelor sale. Numai în clipa în care considera că produsul a atins perfecţiunea, îl semna. Picasso şi Stradivarius au murit cu foarte mult timp în urmă, dar capodoperele lor se vând şi astăzi pentru sume astronomice. Acesta este preţul pe care oamenii sunt dispuşi să-l plătească pentru un produs care poartă semnătura perfecţiunii. Ce părere aveţi? Vă puteţi semna operele cu mândrie? V-am dat o temă de gândire.

ESTE TIMPUL SĂ ZBURAŢI

După ce mi-am revizuit capitolul, am scris aceste versuri pentru a sublinia importanţa subiectului abordat:

Este timpul către ceruri ochii să vi-i îndreptaţi
Şi să uitaţi de ale cuibului vostru graniţe atât de strâmtorate!
Înfruntaţi bătaia vântului puternic,
Căci este timpul ca aripile să vi le întindeţi
Şi spre înălţimi nemaiatinse să plutiţi!

Viitorul este în mâinile voastre. Deciziile pe care trebuie să le luaţi depind numai de voi. Eu nu pot decât să vă încurajez să vă analizaţi situaţia în care vă aflaţi în prezent şi să vă determin să vă îndreptaţi privirea spre un viitor mult mai luminos, mai darnic în împliniri şi satisfacţii şi mult mai fericit. Dar cei care trebuie să ia hotărârea de a-şi lua destinul în propriile mâini sunteţi voi înşivă. V-am oferit în acest capitol instrumentele de care veţi avea nevoie în călătoria voastră, izvorul energiei din care trebuie să vă adăpaţi şi acţiunile pe care trebuie să le înfăptuiţi pentru a vă transforma visul în realitate. Pot – cel mult – să fac parte din galeria fanilor voştri, încurajându-vă şi aplaudându-vă pentru fiecare pas pe care îl faceţi. Secretul succesului este acum în mâinile voastre.

PLAN DE ACŢIUNE PENTRU A CUNOAŞTE ÎMPLINIREA PE PLAN PROFESIONAL

1. Recapitulaţi întrebările de la paginile 242-243 şi analizaţi răspunsul pe care l-aţi dat pentru fiecare întrebare în parte!

_____

_____

_____

2. Recapitulaţi paragrafele destinate subiectului **PUTERE**! În „domeniile" *pasiune*, *oportunităţi*, *voinţă de fier*, *energie* şi *rezultate*, gândiţi-vă care dintre ele ar avea nevoie de mai multă concentrare din partea voastră!

_____

_____

_____

3. Recapitulaţi paragrafele destinate subiectului LANSĂRII ÎN SPAŢIU! În „domeniile" *încredere*, *plăcere*, *cunoştinţe*, *grafice sinuoase*, *tenacitate*, *status quo*, *râs* şi *credinţă*, notaţi ce acţiuni credeţi că trebuie să înfăptuiţi de-ndată pentru a vă exploata potenţialul la maxim şi pentru a fi mereu cei din linia întâi!

_____

_____

_____

4. Notaţi doi paşi importanţi pe care trebuie să-i faceţi astăzi pentru a vă îndrepta spre direcţia dorită – cariera pe care o consideraţi importantă şi potrivită pentru voi!

_____

_____

_____

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
ZECE

Puterea promisiunilor

„Viitorul nu este o destinație, ci un loc pe care îl creăm. Nu mergem pe căi bătute, ci pe căi inventate de noi înșine, iar crearea lor îl schimbă atât pe autor, cât și destinația spre care acesta se îndreaptă."

– John Scaar

Ca să ne împlinim visurile și să obținem succesul pe care ni-l dorim, trebuie să ridicăm standardele vieții noastre personale. În acest proces, integritatea noastră se află adesea în pericol. În momentul în care pornim în călătoria noastră, a cărei destinație este împlinirea obiectivelor stabilite, începem să facem promisiuni – nouă înșine, dar și semenilor noștri. Atunci, bogăția și frumusețea vieții noastre se reflectă în aceste promisiuni, iar succesul depinde de puterea noastră de a ne respecta cuvântul dat.

Cred că sunteți de acord cu mine că ați pornit deja în noua aventură a vieții voastre. Când alegeți o altă direcție, vă debarasați de cele vechi, care nu se mai ridică la noile standarde impuse. În acest moment, este important să vă analizați trecutul și realizările zilei de ieri. Puneți-vă următoarele întrebări pentru a vă ajuta să vă sondați mai bine trecutul:

- Sunt o persoană integră?
- Îmi țin cuvântul față de mine și semenii mei?
- Cum m-aș descurca dacă ar trebui să susțin un interviu de 60 de minute?

- Trebuie să mai „modelez" anumite aspecte din viaţa mea personală?

Acestea sunt întrebările puse de un om a cărui integritate este indiscutabilă – Chuck Swindoll. Ele m-au ajutat să-mi analizez viaţa şi să mă întreb: Sunt o persoană integră? Voi trece testul pe care va trebui să-l dau în faţa lumii întregi?

Ştiu că fac tot ce-mi stă în putinţă că să-mi păstrez promisiunile pe care le fac semenilor mei. Dacă promit că voi ajunge acasă la o anumită oră, atunci la ora respectivă sunt acasă. Dacă le promit copiilor mei că voi petrece ziua cu ei, atunci acest lucru nu mai poate fi negociat. Dacă stabilesc o întâlnire cu Sheryl, nimic nu mă poate determina să o anulez, cu excepţia unei hotărâri luate de comun acord. Dacă îi promit unui client că voi face un anumit lucru pentru el, atunci asta şi fac.

Mă simt însă vulnerabil în universul meu privat, nu în lumea exterioară. Dacă un detectiv particular m-ar urmări câteva zile, ce lucruri pe care nimeni nu ar trebui să le cunoască ar descoperi? Această întrebare îmi dă fiori. Ce impact are asupra voastră? Există cineva care mă urmăreşte zi de zi: Dumnezeu îmi vede toate mişcările – la piaţă, acasă, în călătorii sau atunci când mă aflu doar în compania propriei mele persoane. El îmi cunoaşte motivele şi îmi citeşte sufletul. Ştiind acest lucru, dorinţa de a fi o persoană de o integritate ireproşabilă a devenit din ce în ce mai ferventă. Iată ce ne spune Biblia despre importanţa integrităţii:

„Cine umblă fără prihană, umblă fără teamă, dar cine apucă pe căi strâmbe se dă singur de gol."
(Proverbe 10:9)

Integritatea este definită ca fiind „însuşirea de a fi cinstit, onest, incoruptibil". O viaţă bazată pe integritate înseamnă ca vorbele pe care le rosteşti să reflecte exact gândurile pe

care le nutreşti în adâncul sufletului – în toate situaţiile, fără nici un compromis. În aventura în care aţi pornit, integritatea joacă un rol extrem de important.

Integritatea este definită ca fiind „însuşirea de a fi cinstit, onest, incoruptibil".

UNDE SUNT „CRĂPĂTURILE" VOASTRE?

Tocmai ne cumpăraserăm cea de a doua casă şi petrecuserăm trei luni reamenajând-o ca să ne putem muta cât de curând cu noul membru al familiei noastre (ni se născuse cel de al doilea copil). După săptămâni de remodelări şi reamenajări, a sosit în cele din urmă şi ziua în care ne-am mutat în casa cea nouă.

Câteva săptămâni mai târziu, am observat o crăpătură într-un perete. Câteva zile după aceea, am văzut o crăpătură în tavan. După alte câteva zile, o crăpătură nouă şi-a făcut apariţia într-un alt perete. Îmi venea să înnebunesc. Cheltuiserăm o grămadă de bani şi în mai puţin de o lună, toţi pereţii erau crăpaţi. M-am dus în garaj ca să iau nişte glet şi nişte vopsea ca să acopăr crăpăturile din pereţi. După ce am terminat, am respirat uşurat, convins fiind că munca mea avea să dea roade – crăpăturile dispăruseră pentru totdeauna – sau, cel puţin, aşa credeam.

Dar, câteva săptămâni mai târziu, am observat noi crăpături în pereţi. Le-am acoperit din nou cu glet şi cu vopsea. Dar asta nu a rezolvat problema. În mai puţin de o săptămână, crăpăturile au reapărut. Atunci am înţeles ce se întâmplase! Nu crăpăturile erau problema, ci fundaţia clădirii! Dacă fundaţia nu era consolidată, crăpăturile aveau să-şi facă mereu apariţia. Dacă fundaţia era solidă, acestea nu vor mai reapărea.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru viaţa noastră. Dacă viaţa nu se bazează pe o fundaţie solidă, „incoruptibilă", acţiunile

noastre externe vor fi presărate cu „crăpături", pe care nici cele mai bune tratamente sau terapii nu le vor putea repara. Ce înţelegem printr-o fundaţie solidă? Integritatea – ea reprezintă fundaţia noastră solidă, căci este singurul element care ne ajută să înfruntăm furtunile vieţii, să ne păstrăm promisiunile şi să devenim oamenii pe care Dumnezeu Însuşi ne-a hărăzit să fim.

Fundaţia noastră este fie solidă, fie şubredă. Promisiunile pe care le facem şi pe care le îndeplinim constituie fundaţia care ne ajută să ajungem la destinaţia dorită împliniţi sufleteşte.

PROMISIUNI PENTRU CEA DE A DOUA REPRIZĂ A JOCULUI VIEŢII

Mi-aş dori să am posibilitatea să port o conversaţie cu voi. Dar, pentru că nu am această şansă, vă voi arunca mănuşa provocării sub forma unor întrebări incitante, care vor demara procesul autoevaluării. Vă întrebaţi probabil dacă ceea ce faceţi reprezintă chintesenţa vieţii, care este tâlcul ascuns al vieţii şi ce este succesul. Deşi este posibil să fi atins un anumit nivel al succesului financiar şi profesional, nu vă bucuraţi încă de împlinirea spirituală pe care v-o doriţi. Această contradicţie creatoare este benefică, deoarece schimbările pe care le întreprindeţi sau pe care vă gândiţi să le întreprindeţi vor genera o serie de promisiuni pe care vi le veţi face vouă înşivă, dar şi semenilor voştri. Felul în care vă veţi ţine cuvântul dat

Promisiunile pe care le faceţi şi transformarea lor în realitate determină modul în care veţi termina cursa vieţii. Ele vor determina – în acelaşi timp – echilibrul vostru emoţional sau lipsa lui. Deciziile şi promisiunile voastre vor consolida sau vor slăbi fundaţia dezvoltării caracterului vostru.

va determina succesul pe care îl veţi obţine. Iar promisiunile pe care le veţi încălca vă vor determina – la rândul lor – să gustaţi din cupa amărăciunii.

În capitolul 1, v-am vorbit despre Bob Buford şi Mike Kiami. Mike este consilier pe probleme de planificare strategică şi l-a ajutat pe Bob să-şi descopere „motorul" vieţii. Această tranziţie se numeşte în termenii lui Bob „repriză" sau „surpriza din cutie". Metafora este simplă. Gândiţi-vă la un sport care presupune două reprize de joc! Scopul acestei „repartizări" este de a conferi celei de a doua reprize mai multă importanţă şi valoare decât a avut prima. Pauza care împarte jocul în cele două reprize este un prilej de analiză a acţiunilor trecute. Este timpul să facem corecturi – de mică importanţă, dar şi de o valoare covârşitoare. Dacă „pierdem" în prima repriză, pauza ne oferă ocazia să revedem casetele cu meciul înregistrat, să cerem părerea observatorilor externi şi să ne sondăm adâncurile sufletului pentru a scoate la iveală dorinţa de a câştiga în repriza a doua. Dacă am câştigat deja în prima repriză, pauza ne ajută să o câştigăm şi pe cea de a doua. Nu contează începutul, ci sfârşitul tuturor acţiunilor noastre.

Premisa acestui concept este următoarea: În călătoria voastră prin viaţă, trebuie să analizaţi cu atenţie locul în care vă aflaţi şi destinaţia la care doriţi să ajungeţi. În acest timp, faceţi promisiuni – vouă înşivă, familiei şi oamenilor pe care îi iubiţi. Aceste promisiuni şi transformarea lor în realitate determină modul în care veţi termina cursa vieţii. Ele vor determina – în acelaşi timp – echilibrul vostru emoţional sau lipsa lui. Deciziile şi promisiunile voastre vor consolida sau vor slăbi fundaţia dezvoltării caracterului vostru.

În acest proces de tranziţie, de călătorie şi aventură spre atingerea destinaţiei dorite, va trebui să vă concentraţi asupra unei întrebări de o importanţă copleşitoare: Dacă viaţa mea ar fi perfectă, cum ar arăta? Reflectaţi îndelung asupra acestei

întrebări, pentru că în ea sălăşluieşte lumina călăuzitoare care vă va ghida spre o viaţă plină de satisfacţii şi împliniri spirituale.

Puterea unei promisiuni îndeplinite

În 1994, am participat la o conferinţă la al cărei pupitru se afla John Maxwell. El şi-a început discursul arătându-ne trei scaune care fuseseră aşezate pe scenă. La început, n-am înţeles unde voia să ajungă, dar vă pot spune cu mâna pe inimă că – în momentul în care a ajuns la final – am înţeles că discursul său m-a schimbat mai mult decât mi-am imaginat vreodată.

Maxwell ne-a spus că aceste scaune au jucat un rol semnificativ în viaţa sa. De exemplu, tatăl său se aşeza întotdeauna în scaunul plasat în capul mesei. În echipa de baschet, celui de al şaselea jucător îi era destinat un anumit scaun – cel situat la dreapta antrenorului. Într-o formaţie, soliştii se aşază pe un anumit scaun. La ceremonia de absolvire, studenţii care au obţinut rezultate foarte bune la învăţătură stau în locuri speciale.

Începeam să înţeleg ce voia să spună. Când zbor cu avionul, am un loc preferat în care mă aşez. Când mergem la restaurant, prefer să mă aşez la celălalt capăt al mesei – dacă este posibil. Acasă, am un loc special unde mănânc. În sufragerie, eu şi Sheryl avem fiecare locul nostru preferat, aşa cum îl au şi cei doi fii ai mei.

Întorcându-ne la povestirea noastră: Maxwell ne-a arătat apoi cele trei scaune, nominalizându-le precum urmează: scaunul numărul unu, scaunul numărul doi şi scaunul numărul trei. Ne-a spus apoi că scaunul numărul unu este „fierbinte", scaunul numărul doi este „călduţ", iar scaunul numărul trei este „rece". A corelat apoi această metaforă cu relaţia pe care o avem cu Dumnezeu.

Relaţiile pe care le avem cu Dumnezeu sunt „fierbinţi", „calde" sau „reci". Şi viaţa noastră este în general fierbinte,

caldă sau rece. Ne trăim viaţa cu teama de Dumnezeu, îndeplinindu-ne ţelul primordial, învăluiţi în mantia dăruirii şi integrităţii morale şi spirituale. Dar ne putem trăi viaţa fără nici un scop, plutind în derivă, încătuşaţi în lanţurile mediocrităţii şi autocompasiunii.

Aţi „prins" tabloul de ansamblu pe care Maxwell ni l-a schiţat în ziua aceea? Indiferent pe ce scaun vă aşezaţi, veţi avea tendinţa să alunecaţi. Este uşor să vă relaxaţi pe scaunul numărul unu, copleşiţi de confort şi căldură. Dacă vă complaceţi prea mult în această situaţie, veţi descoperi că „aţi aterizat" pe scaunul numărul doi. El reprezintă o treaptă hotărâtoare pentru voi, căci aici trebuie să luaţi decizia dacă vă întoarceţi pe scaunul numărul unu sau picaţi pe scaunul numărul trei. Această metaforă se poate foarte bine aplica în toate domeniile de activitate.

Să luăm ca exemplu căsnicia! Pornim de pe scaunul numărul unu. Suntem încinşi şi ne iubim cu disperare partenerul de viaţă. Jurăm în faţa altarului că numai moartea ne va despărţi. Viaţa este extrem de FIERBINTE. Facem tot ce putem ca relaţia noastră să fie mereu „încinsă". Cu timpul însă ne pierdem interesul şi uităm promisiunile făcute. Alunecăm încetul cu încetul pe scaunul numărul doi. Asta nu înseamnă că relaţia şi căsnicia noastră sunt în pericol. Înseamnă doar că trebuie să fim extrem de atenţi încotro ne îndreptăm, ce hotărâri luăm şi ce promisiuni facem pentru ca relaţia noastră nu numai să supravieţuiască, ci să înflorească precum un boboc de trandafir, transformându-se într-o floare de o frumuseţe nemaivăzută. Dacă partenerii continuă să alunece tot mereu, ajungând pe scaunele numărul patru, cinci sau şase, vor sfârşi în cele din urmă în faţa instanţei, cerând divorţul. Scopul unei căsnicii este ca cei doi parteneri să stea mereu pe scaunul numărul unu.

Scopul unei căsnicii este ca cei doi parteneri să stea mereu pe scaunul numărul unu.

Să luăm acum ca exemplu profesia noastră! La începutul carierei, ne aflăm pe scaunul numărul unu. Destinaţia noastră este succesul. Nu avem de gând să dăm greş. Vrem să întruchipăm succesul absolut, aşa că facem tot ce ne stă în putinţă pentru ca rezultatele noastre să fie extraordinare, indiferent de domeniul în care activăm – vânzări, arta de a conduce sau chiar propria noastră afacere. Munca noastră trebuie să propulseze vânzările, afacerile sau oricare alt obiect de activitate spre culmi nemaiatinse. Toate acestea se încadrează în scaunul numărul unu. Apoi se întâmplă ceva. Ne obişnuim cu bunăstarea şi cădura pe care ni le oferă acest scaun. Confortul ni se pare acum mult mai important decât perspectivele unei afaceri de succes. Atitudinea, spiritul nostru întreprinzător şi acţiunile încep să-şi piardă din intensitate. Ne trezim dintr-odată pe scaunul numărul doi – scaunul călduţ.

Acest moment este hotărâtor pentru statutul nostru viitor – fie ne întoarcem pe scaunul numărul unu, fie alunecăm pe scaunul numărul trei. Conştientizarea problemei nu reprezintă însă rezolvarea ei. Unde vă doriţi să fiţi? Pe scaunul numărul unu – firește. Dar nu puteţi ajunge acolo din întâmplare.

Să vorbim acum despre sănătatea noastră trupească! La vârsta adolescenţei, nu ne prea interesează acest subiect. Mâncăm ce ne place şi supravieţuim. Pierdem nopţile şi ducem o viaţă haotică, ale cărei consecinţe nu le resimţim încă. Dar apoi se întâmplă ceva. Începem să mai rupem câte o filă din calendar, oasele încep să „scârţâie", nu mai alergăm cum alergam cândva şi ne dăm dintr-odată seama că trebuie să muncim din greu ca să ne recuperăm sănătatea. E greu să rămânem toată viaţa în scaunul numărul unu. Este mai uşor să alunecăm în scaunul numărul trei. Sărim peste exerciţiile de gimnastică, ne lăsăm pradă mâncărurilor grase şi devenim nişte „gogoşi umflate". Ne trezim astfel în scaunul numărul

trei. Cu cât stăm mai mult acolo, cu atât ne va fi mai greu să ne schimbăm stilul de viaţă.

Să discutăm acum despre biserici şi acţiuni umanitare! Începem acţiunea înarmaţi cu o misiune bine definită, cu o viziune clară şi cu un mesaj puternic. Nimic nu pare că ne va abate din drumul pe care am pornit. Totul pare extraordinar... până când survine alunecarea pe scaunele doi şi trei. De ce? Pentru că uităm de dăruirea, dragostea şi promisiunile pe care le-am făcut – acestea fiind ingredientele necesare dezvoltării unei organizaţii de acest gen. Viaţa este reprezentată de scaunul numărul unu; scaunul numărul doi simbolizează alunecarea spre o pantă greşită; iar scaunul numărul trei implică sfârşitul nostru fizic şi spiritual.

În care scaun vă doriţi să staţi? Vă doriţi să vă aflaţi în scanul numărul doi, ducând o viaţă mediocră şi lipsită de sens? Sau poate vă doriţi să staţi în scaunul numărul trei, alunecând mereu din greşeală în greşeală, din eşec în eşec? Sunt convins că nu vă doriţi acest lucru. De aceea, trebuie să luptaţi din răsputeri să vă păstraţi scaunul cu numărul unu, căci aici veţi descoperi viaţa cu adevărat.

În discursul său, Maxwell s-a referit la exemplul pe care trebuie să-l dea fiecare generaţie în parte urmaşilor ei, pentru ca toată lumea să cunoască avantajele şi bucuriile scaunelor cu numărul unu.

Este responsabilitatea părinţilor de a-şi trăi viaţa în aşa fel, încât copiii lor să crească şi să se dezvolte în scaunul numărul unu. Astfel, şi ei îşi vor creşte copiii pe acest scaun magnific.

La sfârşitul discursului, Maxwell i-a rugat pe părinţii din public care doreau să-şi crească copiii în acest fel să se ridice în picioare. L-a rugat apoi pe pianistul care îl acompania să cânte o muzică divină. Acest exerciţiu avea menirea de a ne „plasa" pentru totdeauna pe scaunul numărul unu. Am închis

ochii şi m-am lăsat purtat pe aripile muzicii divine, însoţit de cuvintele fermecate ale acestui orator desăvârşit.

Când ultimele acorduri ale muzicii s-au încheiat, am adresat cu toţii o rugă Domnului, implorându-l să ne ajute să ne îndeplinim misiunea pe care ne-a încredinţat-o.

Cu toţii facem greşeli. Cu toţii încurcăm iţele vieţii. Deşi nu putem să luăm totul de la capăt, putem să concepem un nou început. Sau putem să creăm un sfârşit cu totul nou.

O lună mai târziu, în timp ce priveam cu Sheryl înregistrarea video a acelui discurs, am observat cu mirare că operatorul m-a surprins la un moment dat cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe obraz. Era momentul în care făceam promisiunea de a fi un tată model pentru copiii mei. Într-o zi, când băieţii mei vor fi destul de mari, le voi pune caseta, dorindu-mi din suflet ca ei să-mi spună: „Tată, ţi-ai îndeplinit promisiunea. Îţi mulţumim că ne-ai aşezat pe scaunul unu."

Ce promisiuni trebuie să faceţi ca să vă schimbaţi viaţa? Promisiunile voastre vin în întâmpinarea visurilor voastre? Ce lucruri trebuie să „reparaţi" în viaţa voastră? Ce promisiuni ar trebui să faceţi ca viaţa voastră să fie perfectă? Cu toţii facem greşeli. Cu toţii încurcăm iţele vieţii. Deşi nu putem să luăm totul de la capăt, putem să concepem un nou început. Sau putem să creăm un sfârşit cu totul nou.

Ca să puteţi obţine rezultate extraordinare în toate acţiunile voastre, trebuie să vă întoarceţi la ţelul primordial. Puneţi-vă aceste întrebări de o importanţă covârşitoare: Ce se află în cutia mea? Care este centrul universului meu? Ce trebuie să fac astăzi ca să ating nivelul cel mai înalt al succesului? Ce promisiuni trebuie să fac pentru a fi în concordanţă cu dorinţele sufletului?

Cu cinci ani în urmă, în timp ce meditam pe stânca mea din La Jolla, mi-am pus aceeaşi întrebare: „Ce se află în cutia ta,

Todd?" Răspunsul a fost – Dumnezeu. Inima a fost cea care mi-a dictat răspunsul şi am ştiut atunci că trebuia să-mi revizuiesc ţelurile şi priorităţile. Trebuia să-mi schimb cursul acţiunii şi tiparele comportamentale. Trebuia să fac promisiuni noi. Înainte de a citi aceste promisiuni, vreau să ştiţi că nu trebuie să fiţi nişte persoane religioase pentru a le aplica în viaţa voastră. Menirea mea nu este aceea de a vă ţine predici. Vi le împărtăşesc însă din două motive: (1) vreau să vă ilustrez felul în care fiecare promisiune în parte mi-a influenţat sistemul de valori şi (2) vreau să demonstrez faptul că scopul meu primordial (acela de a lăsa o amprentă puternică – în sens pozitiv – asupra semenilor mei) a influenţat aceste promisiuni. Pornind de la această premisă, iată care sunt promisiunile ce îmi guvernează viaţa:

Promisiunea primordială: Îmi dedic viaţa încercării de a-i convinge pe oameni să-şi dăruiască sufletul şi spiritul Domnului Iisus; voi face tot ce îmi va sta în putinţă pentru a-I clădi regatul, a-I preamări numele şi pentru a influenţa pozitiv viaţa tuturor celor care îmi vor asculta cuvântul.

Promisiuni zilnice:

1. Promit să pun în slujba Domnului toate harurile pe care mi le-a dăruit, slujindu-L cu credinţă şi supunere.
2. Promit să-mi dedic viaţa soţiei mele „până când moartea ne va despărţi".
3. Promit să transmit copiilor mei învăţăturile iudeo-creştine, oferindu-le un model de dragoste neţărmurită şi de respect necondiţionat.
4. Promit să-mi dedic timpul organizând seminarii, creând produse şi scriind cărţi care să le ofere tuturor oamenilor (care frecventează sau nu o biserică) informaţii vitale.
5. Promit să-L slăvesc mereu pe Dumnezeu şi să fiu un paznic eficient al tuturor resurselor şi bogăţiilor încredinţate în grija mea.

6. Promit să am grijă de sănătatea mea fizică pentru a-mi menţine puterea şi energia de a-L sluji pe Dumnezeu.
7. Promit să obţin independenţa financiară ca să pot să clădesc nestingherit regatul lui Dumnezeu.
8. Promit să fiu mentorul sau un partener responsabil pentru cel puţin cinci persoane (mai multe detalii – în capitolul următor).
9. Promit să citesc cel puţin trei cărţi pe lună pentru a-mi perfecţiona cunoştinţele. În acest fel, îmi „ascut" instrumentele necesare dezvoltării personale, spirituale şi profesionale.
10. Promit să consolidez relaţiile cu toţi cei care îmi împărtăşesc dorinţele şi valorile.

Aceste promisiuni sunt chintesenţa personalităţii pe care lupt să mi-o însuşesc. În acest sens, încerc să-mi trăiesc viaţa în concordanţă cu ele. Îmi veghează comportamentul şi deciziile pe care le iau în fiecare zi din viaţă. Sunt chintesenţa personalităţii mele şi a modului în care acţionez zilnic. Sunt sursa energiei mele inepuizabile. Analizând impactul pe care îl au asupra vieţii mele, descopăr trei lucruri importante:

- **Promisiunile elimină confuzia.** Când faceţi o promisiune, vă ajută să vă menţineţi trează puterea de concentrare. Vedeţi cu mai multă uşurinţă ce trebuie să faceţi şi care sunt motivele pentru care treceţi la acţiune. Promisiunile constituie o rampă de lansare spre viaţa pe care v-o doriţi.
- **Promisiunile resping compromisurile.** Între promisiuni şi compromisuri nu există compatibilitate. Promisiunile vă determină să vă întoarceţi întotdeauna la hotărârile şi acţiunile vitale pentru obţinerea succesului. Nimic nu vă mai poate abate de la drumul pe care aţi

pornit şi responsabile pentru acest fapt sunt promisiunile pe care vi le-aţi făcut vouă înşivă.

- **Promisiunile consolidează sentimentul de dăruire şi devotament.** Când faceţi o promisiune bazându-vă pe un sistem de valori bine definit, este mai uşor să vă dedicaţi cu trup şi suflet hotărârii de a sta mereu pe scaunul numărul unu, îndeplinindu-vă cu îndârjire promisiunile făcute. Cu cât îndepliniţi mai multe promisiuni, cu atât veţi fi mai impulsionaţi să treceţi mereu la acţiune, perfecţionându-vă în acest fel procesul de dezvoltare.

Pot să vă spun cu mâna pe inimă că promisiunile pe care le facem provoacă un impact copleşitor asupra deciziilor şi hotărârilor pe care le luăm în fiecare zi din viaţa noastră. Nu există principiu mai puternic decât cel de a face promisiuni care să ne influenţeze pozitiv viitorul. Singurul pericol este acela de a nu ne păstra cuvântul dat.

Când ne păstrăm promisiunile făcute, dăm dovadă de autenticitate. Acesta este izvorul puterii şi al energiei noastre.

Puterea cuvântului dat

Unde vă aflaţi în acest moment? Trăiţi o viaţă bazată pe autenticitate? Când ne păstrăm promisiunile făcute, dăm dovadă de autenticitate. Acesta este izvorul puterii şi al energiei noastre. Dacă universul nostru se axează în jurul ideii de a ne îndeplini toate promisiunile pe care le facem, vom reuşi în cele din urmă să ne exploatăm potenţialul la maxim, în fiecare zi din viaţă. Nu vreau să spun că acest proces este simplu – dacă ar fi aşa, oamenii s-ar bucura de mai multă linişte sufletească – dar este probabil unul dintre cele mai importante aspecte despre care trebuie să discutăm.

Nu putem să trăim în minciună. Trebuie să fim cinstiţi cu noi înşine şi să recunoaştem unde ne aflăm în acest moment al vieţii noastre, unde vrem să ajungem, cine suntem şi care sunt deficienţele existenţei noastre. Am discutat deja despre aceste subiecte în capitolele precedente ale cărţii noastre. Acum trebuie să ne concentrăm asupra promisiunilor pe care le facem şi a consecinţelor acestora.

Moise le-a spus următorul lucru căpeteniilor triburilor din Israel: „Când un om va face o juruinţă Domnului sau un jurământ prin care se va lega printr-o făgăduială, el nu are voie să-şi calce cuvântul, ci trebuie să respecte vorbele ce i-au ieşit pe gură." (Numere 30:2) Viaţa noastră este o operă de artă pe care trebuie să o desăvârşim. Tu eşti arhitectul, în aceeaşi măsură în care eşti şi constructorul. De fiecare dată când faceţi o promisiune, mai adăugaţi un element operei de artă la care lucraţi. Aceasta prinde viaţă şi se dezvoltă odată cu promisiunile pe care le faceţi şi pe care le transformaţi în realitate. Deoarece promisiunile sunt corelate cu sistemul de valori, nu există riscul să nu vă placă ceea ce faceţi. Procesul transformării promisiunilor în realitate vă propulsează spre următoarea etapă a călătoriei voastre.

La începutul capitolului, v-am rugat să vă puneţi următoarele întrebări:

- Sunt o persoană integră?
- Îmi ţin cuvântul faţă de mine şi semenii mei?
- Cum m-aş descurca dacă ar trebui să susţin un interviu de 60 de minute?
- Trebuie să mai „modelez" anumite aspecte din viaţa mea personală?

Să faceţi o promisiune înseamnă să vă asumaţi un anumit factor de risc. Analizaţi aspectele vieţii voastre pe care – poate – le-aţi cam ignorat! Ce promisiuni trebuie să faceţi în acest sens? Gândiţi-vă dacă v-aţi îndeplinit promisiunile pe care vi

le-aţi făcut vouă sau semenilor voştri! Dacă s-ar realiza un interviu de 60 de minute despre viaţa voastră, ce aspecte aţi dori să nu fie date publicităţii? Ce ar trebui să schimbaţi în această privinţă? Deoarece promisiunile implică anumiţi factori de risc, întrebarea mea este: Merită atunci să mai faci promisiuni? Care sunt avantajele păstrării cuvântului dat? Aş vrea să vă împărtăşesc acum câteva dintre observaţiile pe care le-am făcut în timpul unui seminar pe care l-a ţinut Chuck Swindoll în urmă cu cinci ani:

Păstrarea cuvântului dat joacă un rol important în consolidarea caracterului nostru.

Stilul nostru de viaţă ne distruge sau ne consolidează caracterul. Aici îşi fac apariţia factorii de risc. De aceea, atunci când facem o promisiune, trebuie să fim siguri că este vorba de o promisiune pe care o vom îndeplini. Promisiunea trebuie să fie în deplină concordanţă cu sistemul de valori, căci – în caz contrar – nu o vom transforma în realitate. Dacă acest lucru se repetă, odată cu trecerea timpului, nu numai că nu ne vom ţine cuvântul dat, dar vom înceta să mai facem promisiuni. De aceea, este vital ca toate promisiunile noastre să se bazeze pe sistemul de valori, pentru că în acest fel ne consolidăm caracterul şi avem parte de răsplăţi inimaginabile.

Păstrarea cuvântului dat ne oferă bucuria unei conştiinţe curate. O conştiinţă curată este vitală pentru o viaţă bazată pe un scop bine determinat. Promisiunile ne oferă motivaţia care ne-a determinat să facem un anumit lucru şi asta ne uşurează conştiinţa. În acest fel, nu mai cădem pradă sentimentului de vinovăţie şi ne putem bucura de toate bunătăţile vieţii.

Păstrarea cuvântului dat ne consolidează relaţia cu Dumnezeu. În plan spiritual, dacă ţelurile noastre sunt ţelurile lui Dumnezeu, atunci promisiunile pe care le-am făcut Îi slăvesc numele. În „Evanghelia după Matei", ni se spune să căutăm mai întâi împărăţia Lui (ţelurile Lui) şi neprihănirea Lui şi

toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra (Matei 6:33). În „Epistola lui Pavel către Filipeni", apostolul Pavel ne spune că trebuie să ne purtăm (să ne păstrăm promisiunile) într-o manieră demnă de Domnul Dumnezeul nostru (Filipeni 1:27). În acest fel, Îi ascultăm şi Îi respectăm Cuvântul. Puterea Sa ne va învălui apoi ca o mantie protectoare.

Păstrarea cuvântului dat ne oferă o moştenire inestimabilă. Nu putem să cumpărăm o moştenire, trebuie să o câştigăm. Ce amintire lăsaţi în urma voastră? Din păcate, nu putem să stabilim niciodată sfârşitul jocului. Dacă firul vieţii s-ar rupe acum, ce-ar spune semenii voştri despre voi? Ce amintiri le-ar trezi numele vostru? Ce ar spune despre mine? Trebuie să creăm această moştenire de preţ în fiecare zi, făcând promisiuni şi îndeplinindu-le. Vom avea în acest fel certitudinea că absenţa noastră va însemna un gol în sufletul semenilor noştri. Aceasta este o moştenire nepreţuită, o investire a timpului şi a talentului nostru divin. O moştenire cere timp, dar nu trebuie să aşteptăm prea mult ca să o creăm. Dacă facem totul aşa cum trebuie, amintirea noastră va dăinui peste timp.

Păstrarea cuvântului dat ne oferă privilegiul ales de a juca mereu rolul de mentor. Avantajul păstrării promisiunilor este acela că – odată cu dezvoltarea caracterului – raţiunea şi discernământul se dezvoltă şi ele. În acest moment, treceţi de la procesul de învăţare la cel de instruire a semenilor voştri, jucând rolul de mentori pentru ucenicii voştri. Vă puteţi asuma această responsabilitate numai dacă integritatea voastră este ireproşabilă. Un rol determinant în hotărârea noastră de a ne păstra cuvântul dat îi aparţine unui mentor sau unui profesor în „arta integrităţii morale". Cu toţii avem nevoie de modele, mentori sau profesori. Odată cu trecerea timpului şi atingerea maturităţii, devenim la rândul nostru modele, mentori sau profesori.

Păstrarea cuvântului dat ne oferă ocazia unică de a încheia rolul vieţii în aplauzele spectatorilor. Într-o zi, vom trece cu

toţii linia de finiş a vieţii. Într-o zi, călătoria noastră prin viaţă se va sfârşi. Este bine să ne gândim de acum la modul în care vom face ultima reverenţă în faţa publicului nostru. Apostolul Pavel ne sfătuieşte să uităm ce zace în urma noastră şi să ne gândim la ce se află în faţa noastră. Dacă vom face acest lucru, vom trage cortina în aplauzele spectatorilor, convinşi fiind că rolul pe care l-am jucat va lăsa o amintire de neşters în memoria semenilor noştri.

Promisiunile sunt un factor determinant în obţinerea succesului. Faceţi promisiuni? Sau, şi mai important, le păstraţi? Sper din tot sufletul că vi le îndepliniţi, căci singura variantă pe care o mai aveţi la dispoziţie – aceea de a vă încălca promisiunile – nu vă oferă altceva decât o alunecare rapidă pe scaunul numărul trei.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PLAN DE ACȚIUNE PENTRU PĂSTRAREA CUVÂNTULUI DAT

1. Analizați aspectele vieții ce nu se caracterizează printr-o integritate ireproșabilă! Ce promisiuni trebuie să faceți în acest sens?

_____

_____

_____

2. V-ați îndeplinit toate promisiunile făcute vouă și semenilor voștri? Ce schimbări trebuie să faceți în această privință?

_____

_____

_____

3. Dacă s-ar realiza un interviu de 60 de minute despre viața voastră, ce aspecte ați dori să nu fie date publicității? Ce ar trebui să schimbați în această privință?

_____

_____

_____

4. Care sunt cele mai mari avantaje (enumerați trei dintre ele) de care vă bucurați atunci când faceți promisiuni și vi le îndepliniți?

_____

_____

_____

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Observaţiile cititorului care doreşte să treacă la acţiune

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
UNSPREZECE

Puterea unui mentor

„După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ascute caracterul prietenului său."
– Proverbe 27:17

Medaliatul cu aur la Jocurile Olimpice, Michael Johnson, are *unul*. Marele sportiv, Bonnie Blair, are *unul*. Câștigătorii probei de triatlon, Thomas Hellriegel și Heather Fuhr, au *unul*. Marele jucător de baschet, Michael Jordan, are *unul*. Primul și cel mai tânăr jucător care a câștigat peste 2 milioane de dolari într-un singur an – Tiger Woods – are *unul*. Conducătorii celor mai mari companii din lume au câte *unul*. Mii de indivizi – ca mine sau ca voi – apelează la ajutorul *lui* ca să se bucure de viața pe care și-o doresc. În spatele tuturor marilor realizări, se află doi oameni: cel care te învață și cel care pune în practică aceste învățături. Bine ați venit în lumea *mentorilor*!

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le facem în viață este să apelăm la serviciile sau la ajutorul unei persoane care să ne lumineze calea în vremuri de restriște. Această persoană este farul nostru călăuzitor, care ne ajută să evităm stâncile și bancurile de nisip, ne oferă sfaturi valoroase și cuvinte de încurajare, îndrumându-ne cu înțelepciune pașii în călătoria vieții noastre. Nu putem să parcurgem această călătorie singuri; ar însemna să trăim viața doar pe jumătate. Relațiile cu semenii noștri sunt cele care conferă valoare existenței noastre efemere. Cu cât aceste relații sunt

mai puternice, cu atât deciziile noastre sunt mai bune şi cu cât deciziile noastre sunt mai bune, cu atât cresc mai tare încrederea şi siguranţa în propriile forţe.

ISTORIA PROFESIEI DE MENTOR

Deşi Tiger Woods este un individ excepţional, trebuie să recunoaştem că nu ar fi ajuns pe culmile succesului fără ajutorul dascălului său. Avea nevoie de un mentor.

Există multe modalităţi prin care ne putem împlini visurile. Putem să citim cărţi, să ascultăm casete, să participăm la seminarii sau să ne implicăm în alte metode de instruire – toate sunt benefice, înţelepte şi importante. Dar cea mai rapidă modalitate prin care putem lua decizii corecte în viaţă o constituie influenţa şi simţul răspunderii manifestate de un mentor. Acesta nu este un concept nou. Mentorii s-au născut odată cu apariţia omenirii.

De mii de ani, foarte mulţi indivizi influenţi au lăsat o amprentă puternică asupra vieţii semenilor lor, interpretând cu succes rolul de mentori. Un exemplu revelator în acest sens îl găsim în „Iliada" lui Homer. Când Odiseu, unul dintre eroii greci, a plecat de acasă pentru a lupta împotriva troienilor, l-a rugat pe prietenul său, Mentor, să joace rolul de dascăl şi de tată pentru fiul său, Telemah, cât timp el avea să fie plecat. Când tânărul Telemah dorea să înveţe arta vânătorii, petrecea timpul în compania lui Mentor. Îl privea cu atenţie şi îi punea întrebări dascălului său până când Mentor considera că tânărul a deprins această abilitate, oferindu-i apoi şansa să vânze singur.

Un alt exemplu ni-l oferă învăţăturile lui Christos. Timp de trei ani, El a avut câţiva discipoli, pe care i-a învăţat tâlcul şi menirea vieţii, misiunea lor fiind aceea de a transmite mai

departe aceste principii de viaţă. Jucând rolul de dascăl, El i-a învăţat pe ucenicii Săi cum să domolească mânia oamenilor, cum să vindece suferinţa celor bolnavi, cum să astâmpere foamea celor flămânzi şi setea celor însetaţi – fizic şi spiritual. Discipolii Săi au văzut ce însemnau pentru El lucrurile materiale, au asistat la lupta Sa de a îndeplini Voinţa Tatălui Ceresc, dar şi la opoziţia pe care o întâmpina în fiecare zi; au văzut cum trata femeile şi cât de mult iubea copiii. Era o relaţie care se baza pe îndemnul: „Urmăriţi-mă cu atenţie şi apoi faceţi ce-am făcut şi eu!"

Un exemplu mai recent îl constituie Earl Woods, tatăl jucătorului Tiger Woods, care a devenit un fenomen în jocul de golf. Ani de zile, Earl a fost mentorul fiului său, învăţându-l simultan arta de a gândi şi arta de a juca golf. Talentul extraordinar al lui Tiger a fost modelat de tatăl său, aceasta fiind cheia atingerii succesului în acest domeniu. Deşi Tiger Woods este un individ excepţional, trebuie să recunoaştem că nu ar fi ajuns pe culmile succesului fără ajutorul dascălului său. Avea nevoie de un mentor.

ATITUDINEA ÎNVĂŢĂCEILOR

Una dintre cele mai frumoase poveşti despre arta de a fi dascăl o găsim în Vechiul Testament – este o poveste la fel de vie ca atunci când a fost creionată de profetul Iosua. Citiţi cuvintele lui Caleb şi încercaţi să identificaţi atitudinea dascălului şi a învăţăceilor săi!

> „Eram în vârstă de 40 de ani când m-a trimis Moise, robul Domnului, din Cades Barnea, ca să iscodesc ţara şi i-am adus ştiri aşa cum spunea inima mea curată. Fraţii mei, care se suiseră împreună cu mine, au tăiat inima poporului, dar eu am urmat în totul calea Domnului, Dumnezeului meu. Şi în ziua aceea, Moise a jurat şi a zis: «Ţara în care a călcat piciorul tău va fi moştenirea

ta pe vecie, pentru tine şi pentru copiii tăi, pentru că ai urmat în totul voia Domnului, Dumnezeului meu.» Acum iată că Domnul m-a ţinut în viaţă, cum a spus. Sunt 45 de ani de când vorbea Domnul astfel lui Moise pe când umbla Israel prin pustiu; şi acum iată că azi sunt în vârstă de 85 de ani. Şi astăzi sunt tot aşa de tare ca în ziua în care m-a trimis Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru luptă, fie ca să merg în fruntea voastră." (Iosua 14:7-11)

Versetul 7 ne spune că eroul nostru – Caleb – avea 40 de ani când a împlinit ruga lui Moise. Acest lucru este extrem de important: nu există un timp anume (nu există noţiunea de „prea tânăr" sau „prea bătrân") ca să primeşti învăţături de la o persoană avizată. Trebuie să acceptaţi de bună voie ideea de supunere. În timp ce parcurgeţi aceste rânduri, întrebaţi-vă dacă sunteţi dornici să vă supuneţi călăuzirii înţelepte a unei persoane, ştiind că acest lucru este spre binele vostru.

Un alt principiu al artei de a fi mentor îl găsim în versetele 8 şi 9. Caleb a ascultat „în totul" Cuvântul Domnului. Moise cimentase deja concepţia conform căreia poporul lui Israel trebuia să-L urmeze numai pe Domnul Dumnezeul nostru. În epoca străveche, a urma un mentor însemna să te supui fără crâcnire şi să faci cu bucurie ceea ce ţi se spune. Şi voi trebuie să aplicaţi această metodă în viaţa voastră: să vă ascultaţi mentorul în tăcere, să luaţi notiţe şi să-i sorbiţi cuvintele pline de înţelepciune. A-ţi urma mentorul înseamnă a i te supune ca un servitor stăpânului său. Ce rost ar mai avea să cereţi sfatul unui mentor, dar să nu i-l ascultaţi? Să fii învăţăcel înseamnă să înveţi arta sublimă a supunerii şi ascultării necondiţionate. De aceea, este extrem de important să vă alegeţi mentorul potrivit.

În ultimele două versete, observăm că una dintre condiţiile prin care puteţi „absorbi" învăţăturile unui mentor este să fiţi înzestraţi cu o putere şi o energie fizică şi emoţională de

invidiat. Citiţi cu atenţie aceste rânduri şi veţi vedea că au trecut 45 de ani de când Caleb şi-a început ucenicia şi până când s-a bucurat de răsplăţile acesteia. Dacă mentorului vostru îi trebuie o viaţă de om ca să vă înveţe principiile de bază ale universului, atunci acesta este un motiv în plus ca să încercaţi să înţelegeţi şi să puneţi în aplicare învăţăturile sale – indiferent de timpul pe care îl veţi sacrifica pentru asta.

Observăm în parabola biblică faptul că personajul nostru – Caleb – este înzestrat cu aceeaşi putere ca la început. Dacă veţi fi nişte elevi silitori, veţi descoperi în final că arta de a fi învăţăcei vă va oferi un sentiment de împlinire şi satisfacţie cum nu veţi cunoaşte altundeva. Poate că acest lucru nu se va întâmpla astăzi, mâine sau anul viitor, dar – în final – veţi fi puternici, înţelepţi şi pe veci recunoscători mentorilor voştri. Dar pentru asta, trebuie să acceptaţi – mental, fizic şi spiritual – să ascultaţi fără crâcnire cuvântul mentorului, modelului sau dascălului vostru. Din păcate, într-o lume în care cuvântul „supunere" este perceput ca având o conotaţie negativă, nu toţi vă veţi „înghesui" să vă consolidaţi relaţia mentor-discipol. Să credeţi cu încăpăţânare că puteţi obţine singuri succesul înseamnă să cochetaţi cu dezastrul. Este ca şi cum Tiger Woods ar fi spus tatălui său: „Tată, dă-mi o crosă! Mă descurc singur!"

ARTA DESCOPERII MENTORULUI POTRIVIT

Un mentor bun înlesneşte procesul dezvoltării voastre, încurajează progresul şi vă oferă un model demn de urmat. Mentorul vă călăuzeşte paşii în drumul vostru spre atingerea succesului. În timp ce acordaţi aceeaşi atenţie promisiunilor pe care le faceţi şi vă concentraţi asupra viziunii de ansamblu, mentorul vă va ajuta să ajungeţi mai repede la destinaţia

Mentorul vă oferă alternative la calea pe care o urmați în prezent, vă avertizează de pericolele pe care le puteți întâlni pe drum și vă furnizează metode și motive ca să schimbați cursul acțiunii – dacă este necesar.

dorită. El vă oferă alternative la calea pe care o urmați în prezent, vă avertizează de pericolele pe care le puteți întâlni pe drum și vă furnizează metode și motive ca să schimbați cursul acțiunii – dacă este necesar. Oamenii de succes susțin că învățăturile pe care le-au primit din partea mentorilor lor au contribuit la obținerea succesului în afaceri și în viața personală.

O relație bine consolidată cu mentorul vostru vă ajută să vă apreciați corect situația în care vă aflați în prezent, cât și talentul sau capacitățile care s-ar dovedi benefice pentru schimbarea stării de fapt actuale. Împreună cu mentorul vostru, concepeți planuri pentru atingerea obiectivelor stabilite, știind că veți putea întotdeauna apela la ajutorul și sfaturile sale în cazul în care vă veți confrunta cu o problemă pe drum.

Mentorii poartă pe umeri o responsabilitate uriașă față de voi și trebuie să muncească la fel de mult ca discipolii lor. Trebuie să vă ofere mereu informații noi, să le integreze în planul dinainte stabilit și să lucreze necontenit până la obținerea succesului scontat. Acesta este cel mai eficient mod prin care vă puteți bucura de viața pe care v-o doriți. Cu ajutorul unui mentor, veți ajunge la destinație mult mai repede, mai sigur și mai puțin vătămați. Alături de un mentor, veți trăi bucuria de a călători în siguranță, convinși fiind că dascălul vostru are încredere în voi, că nu vă va dezamăgi niciodată și că poartă în suflet doar un singur interes – obținerea succesului și fericirii voastre.

Toate acestea sunt un prolog pentru întrebarea: „Cum descopăr mentorul potrivit?" Iată câteva observații la care vreau să vă gândiți:

- Cunoaşteţi o persoană pe care o respectaţi în mod deosebit, care a obţinut succesul în viaţă şi pe care aţi vrea să o transformaţi într-un model? Sunaţi-o şi stabiliţi o întâlnire cu ea ca să discutaţi despre o anumită problemă pe care doriţi să o rezolvaţi!
- Gândiţi-vă la o persoană care cunoaşte o altă persoană ce îndeplineşte condiţiile de mai sus! Luaţi de îndată legătura cu ea!
- Gândiţi-vă la cineva care a realizat deja ceea ce doriţi la rândul vostru să realizaţi! Lăudaţi-i realizările trecute sau prezente! Rugaţi-l să vă împărtăşească ideile sale! Cu timpul, acest individ poate să interpreteze rolul de mentor.
- Angajaţi un mentor! Există foarte multe companii care se ocupă cu instruirea şi perfecţionarea oamenilor în arta de a deveni mentori. Puteţi apela la serviciile unei instituţii de acest gen, care vă poate ajuta să găsiţi mentorul pe care vi-l doriţi.

Acestea sunt patru idei care au trecut testul timpului şi pe care vă sfătuiesc să le puneţi în aplicare.

În acest proces de căutare a mentorului perfect, nu vă limitaţi opţiunile! Poate că este mult mai bine să aveţi mai mulţi mentori o dată. Puteţi să apelaţi la sfaturile unui mentor financiar, ale unui mentor axat pe probleme de sănătate, ale unui mentor spiritual sau ale unui mentor specializat pe probleme de afaceri saú profesionale. Viaţa este plămădită din foarte multe aspecte şi faţete importante cărora trebuie să le acordăm o atenţie deosebită. Nu vom găsi niciodată un mentor care să se ocupe de toate aspectele vieţii. Secretul constă în identificarea priorităţilor şi a destinaţiei la care vrem să ajungem pentru a putea apela la ajutorul unei persoane avizate în acest sens. O întrebare interesantă pe care oamenii mi-o pun adesea este: De ce ar accepta cineva să devină mentorul meu? Răspunsul

este simplu: Pentru că meritaţi să primiţi învăţăturile sale. Sunteţi înzestraţi cu un potenţial extraordinar pe care îl puteţi exploata doar dacă cineva vă dăruieşte încrederea sa necondiţionată.

Am vorbit mai devreme despre conceptul sădirii seminţelor şi al culesului acestora. Această lege se bazează pe noţiunea de reciprocitate. Într-un anumit moment din viaţa sa, mentorul vostru a fost la rândul lui ucenicul sau discipolul altui dascăl. „Cine primeşte învăţătura în Cuvânt să împartă din bunurile lui şi celui ce-l învaţă!" – ne povăţuieşte Biblia. Suntem deopotrivă profesori şi elevi. Unul dintre motivele pentru care trebuie să primiţi învăţăturile altor persoane este faptul că – la un moment dat în viaţă – va trebui să împărtăşiţi aceste învăţături altor discipoli. Dacă aţi învăţat un lucru valoros, aveţi responsabilitatea să-l împărtăşiţi şi altora. Asta înseamnă o relaţie de succes.

CONDIŢIILE PE CARE TREBUIE SĂ LE ÎNDEPLINIŢI PENTRU A VĂ BUCURA DE ÎNVĂŢĂTURILE UNUI MENTOR

Dacă vreţi să trăiţi viaţa pe care v-o doriţi, trebuie să înţelegeţi ce înseamnă să fii discipol. Am un prieten foarte apropiat pe care îl consider – din foarte multe puncte de vedere – mentorul meu. Numele său este Daniel Harkavy şi este preşedintele companiei Building Champions. Iată câteva dintre trăsăturile de caracter, pe care eu şi Daniel le-am detectat, analizându-ne „elevii" pe care i-am păstorit de-a lungul anilor:

1. Dorinţa acerbă de a atinge perfecţiunea. Asta înseamnă că nu aveţi voie să acceptaţi mediocritatea şi status quo-ul. Trebuie să înţelegeţi în primul rând că misiunea voastră este să descătuşaţi zăgazurile potenţialului vostru neexploatat. Suntem plămădiţi după chipul lui Dumnezeu, iar

El are planuri mari pentru noi. Perfecţiunea este o noţiune care aparţine sufletului, nu raţiunii. Trebuie să credeţi cu tărie că meritaţi o viaţă mai bună, circumstanţe şi rezultate mai bune. Trebuie să aveţi încredere în capacităţile voastre neexplorate. Trebuie să recunoaşteţi faptul că nu veţi funcţiona la capacitate maximă dacă nu vă supuneţi îndrumării înţelepte a unei voci autoritare – mentorul vostru.

2. Un spirit dornic de învăţătură. Copiii sunt înzestraţi cu un spirit dornic de învăţătură. Nimic nu le poate sta în cale. Dacă întâlnesc un obstacol, îl înlătură din drum şi merg mai departe. Setea lor pentru ştiinţă este nestăvilită. Vor să exploreze totul. Curiozitatea lor îi înnebuneşte pe adulţi, dar aşa învaţă lecţiile vieţii. Dar în momentul în care ating pragul maturităţii şi găsesc toate răspunsurile pe care şi le doresc, se întâmplă o tragedie: setea pentru cunoaştere pare să se fi domolit. Atunci trebuie să ne întoarcem de unde am plecat. Trebuie să recunoaştem că nu ştim totul. Dorinţa de cunoaştere trebuie să biruie eul şi mândria noastră nemărginită. Procesul de învăţare nu încetează niciodată, iar „contractul" pe care îl încheiem cu mentorul nostru este un contract pe termen lung. Călătoria cunoaşterii abia începe şi nu se sfârşeşte niciodată.

3. Dorinţa de a trăi suferinţe de scurtă durată pentru a te bucura de câştiguri nelimitate. Acest proces se mai numeşte „obţinerea întârziată a satisfacţiilor materiale şi spirituale". Îl urăsc aşa cum îl urâţi şi voi. Ne dorim să obţinem totul chiar acum. V-aţi spus cu siguranţă: „Mi-am învăţat lecţia, aşa că merit o notă bună." Pentru a trăi o viaţă plină de satisfacţii, trebuie să înlăturăm însă această gândire îngustă şi limitată. Ca să ne împlinim dorinţele, avem nevoie de timp. Performanţele extraordinare necesită planuri noi, implicând în acelaşi timp anumiţi factori de risc. Nu putem fi

Fostul antrenor în NFL, Don Shula, a spus următorul lucru: „Mentorul este o persoană care îți spune ceea ce tu nu vrei să auzi ca să vezi ceea ce nu vrei să vezi pentru a deveni ceea ce ți-ai dorit întotdeauna să fii."

siguri că lucrurile care au dat rezultatele scontate în trecut se vor mai dovedi la fel de eficiente şi în viitor. Poate că este nevoie să eliminaţi anumite opţiuni din trecut pentru a crea un viitor mai bun şi mai luminos. Ceea ce v-a propulsat spre locul în care vă aflaţi în prezent poate că nu vă va mai ajuta să progresaţi în viitor. Performanţele noi implică decizii noi. Acest proces presupune asumarea factorilor de risc şi renunţarea la „zona de confort" în care v-aţi ascuns până acum.

Dacă vreţi să vă bucuraţi de câştiguri nelimitate, trebuie să înduraţi suferinţe de scurtă durată. Poate că acest lucru înseamnă să vă implicaţi în anumite lucruri mai mult sau mai puţin plăcute, dar la fel de importante. Vă gândiţi probabil de ce sunteţi obligaţi să faceţi lucruri care nu vă sunt pe plac. Pentru că – după ce le veţi realiza – veţi descoperi că vă aflaţi într-un loc minunat, mult mai frumos decât cel în care aţi trăit până acum.

4. **Dorinţa de a fi sincer.** Pentru a merge mai departe, trebuie să recunoaştem cu sinceritate unde ne aflăm şi unde vrem să ajungem. Shakespeare spune că cel mai înţelept lucru pe care îl putem face este „să fim sinceri cu noi înşine". Dacă vrem să ajungem la destinaţia dorită, trebuie să ne deschidem tainele sufletului în faţa mentorilor noştri. Trebuie să le dezvăluim de ce facem ceea ce facem, pentru că s-ar putea ca, în realitate, destinaţia la care visăm să nu fie cea corectă. Fostul antrenor în NFL, Don Shula, a spus următorul lucru: „Mentorul este o persoană care îţi spune ceea ce tu nu vrei să auzi ca să vezi ceea ce nu vrei să vezi pentru a deveni ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna să fii." Poate că aceasta este cea mai bună definiţie a mentorului.

RESPONSABILITĂŢILE UNUI MENTOR

Mentorul vă oferă călăuzire, înţelepciune şi experienţă. El vă ajută să mergeţi cu multă încredere pe drumul pe care vi l-aţi ales în viaţă. Eu şi Daniel Harkavy am ajuns la concluzia că un mentor bun trebuie să fie înzestrat cu următoarele şapte caracteristici:

1. Dorinţa ferventă de a-i ajuta pe cei din jur să obţină succesul. Misiunea unui mentor este aceea de a-şi dărui discipolilor săi toată energia şi cunoaşterea de care dispune pentru a îmbunătăţi viaţa acestora. Momentele lui de glorie sunt cele în care învăţăceii lui câştigă în lupta cu viaţa, pentru că succesul lor este şi succesul dascălului lor.

2. Dorinţa de a rămâne în umbră în timp ce elevii lui culeg laurii victoriei. Mentorul se bucură în umbră de succesul discipolului său. El este înzestrat cu un suflet altruist, ce îi permite să recunoască faptul că datoria sa primordială este pregătirea învăţăceilor lui pentru lupta cu succesul. Când elevul culege laurii victoriei, acesta nu este decât rezultatul firesc al muncii depuse deopotrivă de elev, cât şi de dascălul său.

3. Dorinţa de a învăţa mereu. „Să asculte şi înţeleptul şi îşi va mări ştiinţa, ca şi cel priceput, care va căpăta şi mai multă iscusinţă" – ne spune Biblia în Proverbele lui Solomon (1:5). Mentorii se află într-o permanentă căutare a cunoaşterii pentru a-şi păstra neştirbită influenţa asupra ucenicilor lor. Ei citesc cărţi, studiază tendinţele vremii şi ascultă tot ce li se iveşte în cale. Învaţă să descifreze limbajul trupului. Nu consideră niciodată că ceea ce ştiu este suficient.

Unul dintre mentorii mei este Mike Vance. El este fostul decan al Universităţii Disney. Din 1956 până în 1964, Mike l-a ajutat pe Walt Disney să modeleze viitorul Corporaţiei Disney. El a lăsat o amprentă puternică şi asupra companiilor GE şi Apple Computer în primele etape ale dezvoltării lor. Într-o zi,

luam masa cu Mike, prilej cu care mi-a spus următorul lucru: „Izvorul ideilor mele îl constituie lecturile." Citeşte câte patru sau cinci cărţi pe săptămână. Mike excelează prin faptul că – în ciuda vârstei sale înaintate (are 70 de ani) – este într-o permanentă căutare a cunoaşterii. De ce? Pentru că aceasta este misiunea lui – descoperirea pietrei filozofale.

4. Curajul de a te împotrivi atunci când acţiunile discipolului nu sunt în concordanţă cu scopul stabilit.

Dacă mentorii vor să-şi menţină rolurile aproape sacre pe care le interpretează pe scena vieţii, ei trebuie să pună mereu în aplicare învăţăturile pe care le împărtăşesc elevilor lor. În acest fel, relaţiile pe care le au cu învăţăceii lor sunt întotdeauna dinamice şi pline de viaţă.

Este nevoie de foarte mult curaj şi talent să menţii frâiele conducerii atunci când elevul îşi pierde din vedere scopul stabilit. Mentorul este modelul şi forţa motrice a elevului său şi – în acest rol – el trebuie să ia atitudine atunci când învăţăcelul pluteşte în derivă. Am trăit şi eu recent o experienţă de acest gen cu unul dintre elevii mei. Acesta era pe punctul de a-şi distruge căsnicia. Soţia lui dorea să meargă la restaurant doar în compania lui, iar el dorea să meargă la un alt restaurant în compania mai multor prieteni. Deşi poate vi se pare un lucru nesemnificativ, mi-am dat seama că elevul meu păşea pe nisipuri mişcătoare. L-am luat deoparte şi i-am atras atenţia asupra pericolului în care se afla căsnicia sa. A înţeles atunci că soţia lui era mult mai importantă decât oricare alt prieten. Era datoria mea să-i reamintesc promisiunile făcute în faţa altarului. Asta însemna – chiar dacă era vorba de o decizie atât de banală ca mersul la un restaurant – că trebuia să-şi schimbe comportamentul şi cursul acţiunii. Gestul său a constituit un mesaj extraordinar pentru soţia sa, care i-a dat de înţeles că soţul ei o iubea cu adevărat. Dacă

nu ar fi luat decizia corectă, acţiunile sale ar fi pus în pericol legătura lor.

5. Mentorii trebuie să se bucure de credibilitate. Experienţele trecute ale mentorului trebuie să devină adevărate „scrisori de recomandare". Unii oameni au 50 de ani de experienţă, iar alţii doar un singur an, dar experienţa lor este extrem de valoroasă. Vârsta nu reprezintă echivalentul experienţei aşa cum nici experienţa nu garantează înţelepciunea. Cunoaşterea pe care o dobândeşti în aceşti 50 de ani şi punerea ei în aplicare determină nivelul experienţei. Dacă mentorii vor să-şi menţină rolurile aproape sacre pe care le interpretează pe scena vieţii, ei trebuie să pună mereu în aplicare învăţăturile pe care le împărtăşesc elevilor lor. În acest fel, relaţiile pe care le au cu învăţăceii lor sunt întotdeauna dinamice şi pline de viaţă. Atunci când mentorii se află într-o permanentă căutare a cunoaşterii şi înţelepciunii – cum este cazul lui Mike Vance – vor fi mereu înconjuraţi de discipoli. Aceasta este moştenirea pe care o lasă în urma lor – o moştenire de o valoare inestimabilă. Ei ştiu că forţa a doi oameni este mai mare decât cea a unuia singur şi aceasta este misiunea lor – de a sta în umbră şi de a-şi uni energia cu cea a învăţăceilor lor pentru a obţine performanţe uluitoare.

6. Mentorii trebuie să stăpânească gândirea şi comunicarea modulară. Capacitatea de a clarifica lucrurile constituie esenţa artei de a fi mentor. Învăţăcelul are tendinţa de a lua hotărâri pripite, încercând să se apropie prea repede de destinaţia dorită. Mentorul îi încetineşte acţiunile şi îi clarifică viziunea pentru a obţine rezultatele dorite. Acest talent este crucial pentru un mentor, deoarece victoria finală nu este rezultatul unei acţiuni singulare, ci al unor acţiuni colective.

7. Mentorii trebuie să-şi impulsioneze şi să-şi inspire discipolii. Când mentorii îşi impolsionează învăţăceii, ei se

bazează pe experienţele lor personale. Cu toate acestea, sistemul de valori al mentorului trebuie să fie în perfectă concordanţă cu cel al învăţăcelului. Elevii realizează performanţe cu totul deosebite când sunt „atraşi" spre un anumit lucru, nu „obligaţi" să-l înfăptuiască.

A fi mentor înseamnă să te bucuri de un dar inestimabil. Acesta este un privilegiu aproape sacru. Este o onoare şi o bucurie să fii mentor. Învăţătorii se gândesc neîncetat la elevii lor şi fac tot ce le stă în putinţă ca să-i ajute să obţină succesul în viaţă. Dacă sunteţi mentori şi mergeţi pe calea cea dreaptă, vă puteţi bucura de privilegiul de a vă ajuta semenii să vă urmeze paşii în viaţă.

VALOAREA INSTRUIRII UNUI GRUP MIC DE OAMENI

Având o experienţă vastă în studierea şi instruirea grupurilor mici de oameni, am descoperit şase avantaje extraordinare pe care le implică această metodă:

1. Este un mecanism care eliberează sentimentele adânc ferecate în sufletul oamenilor.

Relaţiile de intimitate pe care le stabileşti cu alţi oameni sunt extraordinar de benefice. În momentul în care membrii grupului pe care îl păstoreşti încep să aibă încredere unii în alţii, respectându-se reciproc, se consolidează în acest fel o platformă pentru eliberarea sentimentului de frustrare creat de stresul emoţional, mental, fizic, social, familial sau profesional. Aceasta este clipa în care membrii grupului devin o adevărată familie.

2. Stârneşte dorinţa de a face totul aşa cum trebuie.

Un grup mic de oameni vă poate oferi ocazia extraordinară de a vă exploata potenţialul la maxim. Când membrii grupului

se simt apropiaţi de mentorii lor, când îşi împărtăşesc experienţele triste prin care au trecut, putem să ne deschidem sufletul în faţa lor fără teama de a fi judecaţi sau criticaţi. Relaţia dintre mentor şi discipoli se consolidează în acest fel, contribuind la creşterea respectului şi a imaginii de sine.

3. Dă naştere unei relaţii de iubire şi apreciere între mentor şi discipolii săi.

La începutul întâlnirii noastre cu grupul pe care îl vom păstori, există o oarecare stinghereală, dar – odată cu trecerea timpului – ajungem să ne apreciem şi să ne iubim. Astăzi, când ne întâlnim cu oamenii pe care i-am îndrumat în viaţă, ne exprimăm dragostea prin îmbrăţişări, rugăciuni, aprecieri şi laude, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru şansa pe care ne-a dat-o de a-i cunoaşte pe aceşti oameni minunaţi.

4. Ne ajută să ne formăm o disciplină de fier.

Ca să ne exploatăm potenţialul la maxim, trebuie să deţinem un control absolut asupra vieţii noastre, impunându-ne o disciplină de fier. Oamenii pe care îi păstorim ne ajută să ne modelăm acţiunile şi comportamentul. Ne ajută sa nu cedăm în faţa tentaţiilor vieţii... ne împiedică să privim filme imorale, să mergem în baruri şi să facem avansuri altor femei sau bărbaţi, să ne folosim banii în scopuri frivole sau să ne certăm cu familia noastră din motive banale şi puerile. Disciplina şi imaginea de sine favorabilă merg mână în mână. Dacă respectul de sine este mare, atunci trebuie să-ţi impui o disciplină pe măsură. Grupul pe care îl îndrumi în viaţă îţi oferă şansa să te respecţi pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce poţi să devii.

Dacă respectul de sine este mare, atunci trebuie să-ţi impui o disciplină pe măsură. Grupul pe care îl îndrumi în viaţă îţi oferă şansa să te respecţi pentru ceea ce eşti şi pentru ceea ce poţi să devii.

5. Un grup de oameni devine un „raisonneur".

Înainte de a pune în practică anumite idei, le puteţi discuta cu discipolii voştri, ce vă pot oferi păreri interesante şi utile. Se naşte astfel conceptul de sinergie: mai multe minţi care se concentrează asupra unei singure chestiuni generează rezultate mult mai bune decât o singură minte care se concentrează asupra aceleiaşi chestiuni. Un grup de oameni ne oferă încredere şi siguranţă în forţele noastre, încurajându-ne acţiunile importante şi semnificative, care pot genera rezultate importante şi semnificative.

6. Ne consolidează integritatea.

Este dificil să ne mintim prietenii. Cel puţin, aşa ar trebui să fie. Când relaţia noastră cu cei din jur se bazează pe dragoste şi încredere, suntem obligaţi să spunem numai adevărul, să fim sinceri cu ei, dar şi cu noi înşine pentru ca integritatea noastră să nu aibă niciodată de suferit.

Se naşte astfel conceptul de sinergie: mai multe minţi care se concentrează asupra unei singure chestiuni generează rezultate mult mai bune decât o singură minte care se concentrează asupra aceleiaşi chestiuni.

Chuck Swindoll ne oferă ideile sale extraordinare referitoare la avantajele pe care le prezintă întâlnirile frecvente cu anumiţi oameni:

„Pentru că suntem înzestraţi cu un călcâi al lui Ahile, dar şi cu capacitatea de a raţionaliza, trebuie să menţinem legătura cu nişte persoane de încredere, cu care să ne întâlnim destul de des. Ştiind că ne vom întâlni cu aceşti oameni, dorinţa de a avea o viaţă echilibrată, bazată pe moralitate şi decenţă, este mereu ferventă. Este uimitor cum un grup de oameni ne poate ajuta să ne menţinem controlul asupra dorinţelor şi pasiunilor noastre mai mult sau mai puţin morale.

Am auzit recent despre un preot care se întâlneşte o dată pe săptămână cu un grup de bărbaţi. Pe aceşti oameni îi uneşte

puritatea gândirii şi sinceritatea lor extraordinară. Vorbesc deschis despre lupta lor cu viaţa, despre slăbiciunile, ispitele şi încercările la care i-a supus destinul. Apoi, se privesc în ochi şi îşi pun nu mai puţin de şapte întrebări specifice, la care răspund cu sinceritate:

1. Ai petrecut această săptămână în compania unei femei cu care ai avut relaţii imorale?
2. Poţi să juri cu mâna pe inimă că toate afacerile pe care le-ai făcut în această săptămână sunt mai presus de orice îndoială?
3. Ai citit în această săptămână vreun material indecent?
4. Te-ai rugat îndeajuns Domnului în această săptămână şi te-ai lăsat cuprins de învăţăturile Sfintei Scripturi?
5. Ţi-ai îndeplinit îndatoririle de serviciu în această săptămână?
6. Ai petrecut destul timp cu familia ta în această săptămână?
7. Răspunsurile pe care mi le-ai dat sunt sincere?"

Aceste şapte întrebări conţin esenţa vieţii şi a semnificaţiei ei. Credeţi că acest proces de instruire a unui grup de oameni ar avea un impact pozitiv asupra vieţii voastre?

VALOAREA UNUI PRIETEN

În capitolul „Ecleziastul" din Vechiul Testament, ni se spune: „Tot aşa, dacă se culcă doi împreună, se încălzesc unul pe altul, dar cum are să se încălzească dacă e singur?" (4:11). Există o mare diferenţă între un mentor şi grupul său de discipoli şi un mentor şi învăţăcelul său. Între mentor şi singurul său discipol se naşte mult mai repede o relaţie de prietenie. Ambele categorii sunt necesare şi nu se pot înlocui reciproc, dar puterea pe care o regăsim în relaţia cu un prieten este cu totul deosebită.

Am aflat acest lucru la vârsta de 15 ani. Eram agent de vânzări la un magazin de articole sportive. De-a lungul timpului, doi tipi au devenit clienţi permanenţi ai magazinului.

Există o mare diferență între un mentor și grupul său de discipoli și un mentor și învățăcelul său. Între mentor și singurul său discipol se naște mult mai repede o relație de prietenie.

Ori de câte ori Bob Shank și John Esser își făceau apariția la noi, cumpărau fie pantofi de sport, fie îmbrăcăminte sport, pentru că amândoi practicau atletismul. Erau, de asemenea, și doi oameni de afaceri care obținuseră succesul în tot ceea ce au întreprins. John era dentist, iar Bob era președintele unei companii care vindea aparate de aer condiționat și sisteme de încălzire. Ei obișnuiau să intre în magazinul nostru, rugându-mă să-i ajut să cumpere articolele dorite. În timp ce relația noastră de prietenie se consolida, admirația mea pentru ei devenea din ce în ce mai mare.

În lunile care au urmat, am început să ne unim forțele și să facem mai multe lucruri împreună. În următorii trei ani, prietenia noastră s-a cimentat atât de tare încât dăinuie și acum – după 25 de ani. De ce? Pentru că John și Bob au devenit mentorii mei. John m-a determinat să mă înscriu într-un program intitulat Operation Timothy, organizat de Comitetul Creștin al Oamenilor de Afaceri, unde am avut prilejul să studiez Biblia și să-i înțeleg învățăturile.

Câțiva ani mai târziu, în timp ce afacerile mele deveneau din ce în ce mai prospere – în ciuda dependenței mele de alcool și droguri – am început să mă întâlnesc mai des cu Bob. El m-a ajutat să-mi stabilesc obiectivele și să-mi identific problemele.

Uneori, mentorii sunt cei care vă abordează, așa cum s-a întâmplat în cazul meu, când John și Bob mi-au dăruit timpul lor, devenind prietenii mei. Eu îi consider pe acești oameni deosebiți niște îngeri trimiși de Dumnezeu. Când Dumnezeu îți trimite un înger, acel înger te veghează până la sfârșitul zilelor. În următorii ani, Dumnezeu mi l-a pus adesea pe Bob în cale. Mă întâlneam cu el la restaurante, la semafoare sau

în locuri complet neașteptate. De fiecare dată când îl vedeam, îmi dădeam seama că undeva greșisem – în minutele, orele sau serile precedente. Deși știam că Bob mă iubea, întrebarea sa simplă – „Todd, ce progrese ai mai făcut?" – era o critică la adresa comportamentului meu deplorabil. Progresul meu era cumplit, ineficient, nedemn de luat în seamă. O știam foarte bine; și Bob o știa; și Dumnezeu o știa.

Uneori, mentorii sunt cei care vă abordează, așa cum s-a întâmplat în cazul meu, când John și Bob mi-au dăruit timpul lor, devenind prietenii mei. Eu îi consider pe acești oameni deosebiți niște îngeri trimiși de Dumnezeu.

În cartea sa – „*Eternal Impact*", Phil Downer spune următorul lucru: „Un lucru care mi-a devenit din ce în ce mai clar de-a lungul timpului este că faptele au mai multă importanță decât cuvintele." De ce am reușit să-mi schimb comportamentul? Pentru că am văzut frumusețea vieții pe care o ducea Bob. El a rămas până în ziua de astăzi nu numai cel mai bun prieten al meu, ci este în continuare unul dintre cei trei mentori ai mei pe care mă bazez în modelarea acțiunilor mele.

MENTORUL PĂTRUNDE CU PRIVIREA PÂNĂ ÎN ADÂNCUL SUFLETULUI ELEVULUI SĂU

În 1994, când afacerea mea se afla în pericol, am apelat din nou la cea care mă ajutase – cu 7 ani în urmă – să devin orator de profesie. Glenna Salsbury m-a ajutat în cariera mea de orator mai mult decât oricine altcineva. Am învățat de la ea că un prieten și un mentor pot să pătrundă până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului discipolului său. Dacă relația dintre mentor și discipol s-a maturizat, mentorul poate să sondeze adâncurile problemei care tulbură viața învățăcelului său, descoperind soluția salvatoare cu condiția ca elevul să

Dacă relaţia dintre mentor şi discipol s-a maturizat, mentorul poate să sondeze adâncurile problemei care tulbură viaţa învăţăcelului său, descoperind soluţia salvatoare cu condiţia ca elevul să urmeze fără crâcnire sfaturile mentorului său. Dacă nu faceţi acest lucru, ce rost mai are să apelaţi la un mentor?

urmeze fără crâcnire sfaturile mentorului său. Dacă nu faceţi acest lucru, ce rost mai are să apelaţi la un mentor?

Îmi amintesc ziua aceea de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Stăteam lângă piscină la Convenţia Anuală a Asociaţiei Naţionale a Oratorilor din anul 1991, organizată în Palm Spring, California, când Glenna mi-a spus:

– Todd, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş lua un partener. Vei avea parte numai de conflicte în viitor. Nici nu aş angaja prea mulţi oameni. Şi nici nu aş închiria un spaţiu mult prea mare – m-a sfătuit ea.

Sheryl îmi spusese şi ea acelaşi lucru. N-o să vă miraţi probabil că trei ani mai târziu – în 1994 – Glenna mi-a spus să fac exact lucrurile pe care cu trei ani mai devreme mă sfătuise să nu le fac.

Ascultaţi sfaturile mentorului vostru! Aceste sfaturi se pot schimba de-a lungul timpului, odată cu schimbările survenite în viaţa şi personalitatea voastră.

Mi-am învăţat lecţia. În următorii 2 ani, Glenna mi-a oferit nenumărate sfaturi utile, care m-au ajutat să-mi salvez afacerea. După ce le-am analizat pe fiecare în parte, le-am pus în aplicare (printre ele aflându-se evitarea partenerilor de afaceri, angajarea unui număr mic de oameni şi închirierea unui spaţiu corespunzător).

SIMŢUL RESPONSABILITĂŢII

Cele mai importante procese sunt învăţarea şi trecerea la acţiune. În unele cazuri, un singur mentor vă poate ajuta să

experimentaţi ambele procese; în altele, este nevoie de doi mentori. De exemplu, Daniel Harkavy nu-mi este profesor, deşi am învăţat foarte multe lucruri de la el. Dar m-a ajutat să-mi modelez acţiunile viitoare, determinându-mă să-mi asum responsabilitatea pentru acţiunile prezente.

Am învăţat de-a lungul timpului – atât ca discipol, dar şi ca mentor – că nu trebuie doar să apelaţi la simţul responsabilităţii unei persoane, ci să o somaţi cu tărie. Mentorului meu i-au trebuit 6 luni să-mi trezească la viaţă simţul responsabilităţii. Acum, în fiecare zi de vineri, îmi pune întrebări extrem de serioase referitoare la felul în care îmi îndeplinesc rolul de om, soţ, tată şi coleg. Răspunsurile pe care le dau se bazează pe integritatea mea desăvârşită, oferindu-mi în acelaşi timp cea mai mare satisfacţie spirituală.

Simţul responsabilităţii este cea mai puternică forţă care vă poate ajuta să fiţi mereu cei din linia întâi. Firește că asumarea responsabilităţilor presupune curaj, modestie şi dorinţa de a atinge perfecţiunea, dar, când se află în perfectă concordanţă cu scopul vostru primordial şi cu sistemul de valori, nimic nu mai poate sta în calea voastră, căci sunteţi de nestăvilit. Porniţi, aşadar, fără teamă, la drum!

PLAN DE ACŢIUNE PENTRU A VĂ BUCURA DE PUTEREA OFERITĂ DE ÎNVĂŢĂTURILE UNUI MENTOR

1. În ce domeniu din viaţa voastră credeţi că este necesar să apelaţi la ajutorul unui mentor?

   _____

   _____

   _____

2. Recapitulaţi cele patru responsabilităţi ce revin discipolului! Ce domenii din viaţa voastră credeţi că s-ar îmbunătăţi apelând la învăţăturile unui mentor?

   _____

   _____

   _____

3. Recapitulaţi responsabilităţile ce revin mentorului! Credeţi că aveţi aceste calităţi? Dacă răspunsul este afirmativ, vă gândiţi la un candidat pe care l-aţi putea „păstori"?

   _____

   _____

   _____

4. Ce paşi trebuie să faceţi (enumeraţi doar doi) pentru a stabili o relaţie cu un mentor? Cine este această persoană? Când aveţi de gând să ridicaţi receptorul şi să o sunaţi?

   - _____
   - _____
   - _____
   - _____
   - _____

Observațiile cititorului care dorește să treacă la acțiune

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL
DOISPREZECE

Din mormânt spre slavă

„«Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?» Tot aşa este şi cu cel ce îşi adună comori pentru el şi nu se îmbogăţeşte faţă de Dumnezeu."
– Luca 12:20-21

Uneori se petrece fără nici un fel de avertisment. Alteori, te bucuri de un răgaz. Oricum ar fi, viaţa aceasta are un sfârşit. Ştiind foarte bine că nici unul dintre noi nu trăieşte veşnic, trebuie, odată ajunşi la acest ultim capitol, să ne punem o întrebare: cum reuşim să ne exploatăm potenţialul la maxim până în ultimele clipe de viaţă? Ne stingem pe-ascuns sau o facem elegant? Cum putem fi siguri că existenţa noastră se va termina în glorie şi împlinire?

RITMUL VIEŢII

Probabil că nu e nicidecum o noutate pentru nici unul dintre voi că ritmul vieţii se accelerează. Uitaţi-vă în urmă pentru o clipă şi analizaţi de unde aţi pornit şi unde aţi ajuns. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, în birouri abia începuseră să apară copiatoarele. Faxurile erau apanajul celor privilegiaţi, intermediind trimiterea mesajelor foarte urgente. Astăzi, nu numai că avem copiatoare, dar aceleaşi maşinării pot trimite faxuri, tipări în diferite formate şi culori, primi e-mailuri,

scana text. Aceste maşinării nici măcar nu se mai numesc copiatoare. Sunt botezate unităţi de transmitere a documentelor. Ritmul vieţii se accelerează!

Nu numai că poţi vorbi cu oricine, din orice colţ al lumii, dar telefoanele mobile funcţionează şi ca pagere, voice mail şi centre e-mail. Desigur, sunt digitale.

Când aţi cumpărat ultima oară un computer? Dacă ne asemănăm, aţi aflat, la vreo şase luni după ce l-aţi achiziţionat, că au apărut pe piaţă cele mai mari, mai rapide şi mai noi computere. Mulţumesc frumos. Nu numai că noua maşinărie este mai rapidă şi mai bună, dar este şi mai ieftină decât cea pe care tocmai aţi cumpărat-o. Ritmul vieţii se accelerează!

Vrem totul mai rapid şi mai uşor. Deoarece şi industria ştie prea bine aceste lucruri, investeşte milioane de dolari în cercetare, în fiecare an. Ştiaţi că procesoarele pentru următorii douăzeci de ani sunt deja în lucru? Ritmul vieţii se accelerează!

În 1984 eram a şaptea persoană din Orange County, California, care avea un telefon de maşină. Era foarte scump şi nici nu mergea prea bine. Pocnea, fâşâia şi uneori nu-mi era câtuşi de puţin de folos. Cincisprezece ani mai târziu, telefoanele mobile sunt gratis deoarece serviciile de service sunt cele care produc profit. Nu numai că poţi vorbi cu oricine, din orice colţ al lumii; dar funcţionează şi ca pagere, voice mail şi centre e-mail. Desigur, sunt digitale. Sunt disponibile oricui, oricând, oriunde. Ritmul vieţii se accelerează!

A fost o idee bună. Restaurantele fast-food a trebuit să facă tocmai asta: să servească mâncare repede. Se pare că *repede!* de-atunci nu era destul de rapid. La câţiva ani după ce restaurantele fast-food au invadat întreaga ţară, francizele au început să includă şi drive-through. Oamenii îşi primeau grăsimea şi colesterolul în timp ce motoarele funcţionau. Fast food-urile sunt acum oriunde te uiţi. Mâncarea „pe tăgadă"

Încă nu ne ajunge timpul. Tot ne grăbim neîncetat spre finalul vieții noastre. Nu avem parte de mai mult timp, ci de aceleași lucruri. Ritmul vieții se accelerează!

este un concept depășit. Din China până în Rusia și până în ultima insulă din ocean, peste tot lumea e înnebunită după fast food. Ritmul vieții se accelerează!

Domino's Pizza a înțeles asta foarte timpuriu. Acest gigant de alimentație publică a devenit numărul unu în vânzarea de pizza garantând livrarea în treizeci de minute sau mai puțin. Șoferii trăiau sub tensiune. Dacă o pizza nu ajungea în intervalul garantat de 30 de minute, clientul nu plătea nimic, iar șoferul scotea bani din buzunar. În fiecare oraș al Americii în care exista un Domino's Pizza, creștea și numărul accidentelor de mașină. De fapt, mesajul celor de la Domino era atât de penetrant, potrivit unui șofer intervievat, încât celelalte mașini trăgeau pe dreapta când vedeau mașini cu însemnul Domino, pentru a le lăsa să treacă. Thomas S. Monaghan, CEO la Domino, a afirmat că acea companie nu se angajase în industria pizzei, ci în cea a livrărilor. Abia mai târziu, când lumea a început să se revolte împotriva pericolelor la care erau expuși șoferii companiei, promisiunea livrării în 30 de minute a devenit mai laxă. Cu toate acestea, dacă aveți îndoieli că marca Domino ar putea fi livrarea rapidă, întrebați-vă de ce comandați de la ei: pentru că au mâncare rafinată sau pentru că se mișcă repede? Ritmul vieții se accelerează!

Poate că este vorba despre mitica dilemă cu ce a fost mai întâi: oul sau găina. Noi suntem cei care ne dorim mai multă viteză, sau producătorii creează această nevoie și o și satisfac? De altfel, de ani de zile mesajul care se transmite este cel al vitezei, dar și al calității, pentru ca noi să ne putem bucura de mai mult timp pentru noi înșine. Cu toate acestea, rapiditatea livrării nu ne-a oferit nici măcar o secundă în plus. Încă nu ne ajunge timpul. Tot ne grăbim neîncetat spre finalul vieții

noastre. Nu avem parte de mai mult timp, ci de aceleaşi lucruri. Ritmul vieţii se accelerează!

Răspundeţi sincer la următoarele întrebări. Vă simţiţi vinovaţi la una dintre următoarele?

Simţiţi vreodată că sunteţi grăbiţi?

Simţiţi că orele unei zile nu vă ajung?

Treceţi pe roşu sau mai furaţi un galben la semafor?

În aeroporturi, staţi cuminţi pe scara rulantă sau încercaţi să urcaţi sau să coborâţi, nemulţumiţi fiind de ritmul acesteia?

Când aşteptaţi ascensorul, credeţi că viteza acestuia este direct proporţională cu numărul de apăsări pe butonul de chemare?

Când staţi la coadă la supermarket, vă lungiţi gâtul pentru a vedea câte articole au în coş cel din faţa dvs.? Dacă vi se pare că are prea multe, vă cuprinde neliniştea şi simţiţi nevoia să faceţi o reclamaţie la managerul magazinului? Căutaţi din priviri care coadă se mişcă mai repede, de parcă aţi fi la o competiţie?

Ritmul vieţii se accelerează! Îmi aminteşte de tatăl care îşi aducea să lucreze acasă ce nu reuşea să termine pe parcursul zilei la birou.

Într-o zi, fiul său îl întrebă:

– Tată, de ce îţi aduci servieta de fiecare dată când te întorci acasă de la birou?

– Pentru că nu pot termina totul la birou, răspunse acesta.

– Auzi, tată, nu te-ar putea repartiza într-un grup mai lent?

Adevărul este că mulţi dintre noi trebui să se relaxeze şi să înţeleagă faptul că nu ritmul vieţii contează, ci ceea ce vrem să facem în viaţă.

Cu asta se ocupă această carte – *Ce vom face cu viaţa noastră pentru a avea o existenţă cât mai împlinită?* Pe

parcursul a 300 de pagini am discutat despre foarte multe lucruri, de la familie la a fi părinte, de la bogăţie la sănătate. Am vorbit şi despre relaţia cu Dumnezeu. Fiecare cuvânt pe care l-am scris are rolul de vă ajuta să luaţi ce e mai bun de la viaţă. Ca mentor al vostru, am încercat şi să vă avertizez că ceea ce faceţi, planurile pe care le creaţi şi direcţia în care vă îndreptaţi trebuie să fie perfect sincronizate cu scopul, valorile şi viziunea despre viitor. În acelaşi timp, am încercat să vă arăt că succesul şi lucrurile semnificative nu sunt neapărat echivalente.

Hambarul mai mare

Nu de mult, am ascultat o casetă a unui orator fascinant, John Ortberg. Acesta repovestea o parabolă existentă în Evanghelia după Luca, Capitolul 12, adaptată la contextul nostru prezent. Iat-o!

Odată, trăia un om inteligent. Lucra între doisprezece şi paisprezece ore pe zi. Era pe drumul cel bun, desigur. Afacerea sa creştea. Lucra în fiecare sfârşit de săptămână. Intra în fiecare organizaţie profesională în care putea pentru a-şi mări oportunităţile de afaceri. Când nu muncea, gândurile i se îndreptau tot la ceea ce avea de făcut. Munca nu era doar singura sa ocupaţie, dar şi preocupare.

Soţia a încercat să îl mai domolească. I-a amintit că are o familie şi un cămin. Undeva într-un colţ al minţii, simţea că odraslele îi creşteau şi că el pierdea această etapă a vieţii lor. Din timp în timp, aceştia se plângeau de asta şi îi cereau să petreacă clipe împreună, să se joace, să le mai citească o poveste, să fie o familie adevărată. După ce a mai trecut ceva timp, văzând că nu aveau cu cine să se joace şi nici cu cine să petreacă timp, au încetat să se mai plângă, deoarece nu mai aveau nici un fel de aşteptări.

În cele din urmă, omul își promise: „Voi sta mai mult cu soția mea. Voi sta mai mult cu copiii mei. Voi veni acasă mai devreme – imediat ce lucrurile se vor mai liniști."

Deși era un om deosebit de inteligent, nu părea să își dea seama că lucrurile nu se liniștea nicicând. Într-o dimineață, simți o înțepătură în piept. Îi spuse soției, iar aceasta îi făcu o programare la doctor. După ce acesta efectuă toate testele, fu evident că omul avea probleme cu inima. I-au spus că aveau toate simptomele – nivel crescut al colesterolului și al tensiunii arteriale – și că, dacă nu făcea imediat niște schimbări, urma să aibă probleme mari.

Așa că omul începu să facă exerciții fizice. Nu mai mânca gras. Nici nu mai bea alcool și, o vreme, se simți bine. Cu toate acestea, pe măsură ce simptomele dispăreau, se stingea și motivația sa de a urma acest stil de viață, întrucât își dădea seama că nu avea timp pentru asta. Asta se va putea întâmpla numai când... lucrurile se vor liniști.

Își dădea seama că viața sa nu era tocmai echilibrată. Soția încercă să îl ducă și la biserică. Multe biserici aveau preoți buni. Omul încerca să meargă, dar când venea duminica, inventa tot felul de scuze: nu găsea loc de parcare, iar predica era imposibil de suportat, pentru că era prea lungă. Mai mult, duminica era singura zi când putea să își încarce bateriile. Oricum, promise: „Voi merge la biserică atunci când... lucrurile se vor liniști."

Într-una din zile, directorul de la finanțe veni la el cu niște vești uimitoare: compania era pe punctul de a da lovitura. Dacă lucrurile mergeau bine, nici unul dintre ei nu ar mai fi fost silit să muncească vreodată. Erau la câțiva centimetri distanță de paradis. Pentru a putea face situației care se anunța, trebuia să își înnoiască toate sistemele, software-ul, computerele și să implementeze măsuri de control mult mai serioase, acces neîntrerupt la internet și capacitate de telefonie mobilă.

Aşa că omul fu supus unei tensiuni şi mai pronunţate. Fiecare moment şi-l petrecea vorbind despre marea lovitură. Într-o seară îi spuse soţiei sale: „Ştii ce înseamnă asta? Ne vom asigura viitorul: siguranţă financiară, vacanţe, tot ceea ce ne-am dorit vreodată. Vom avea timp să ne relaxăm. În cele din urmă, lucrurile se vor linişti."

Mai auzise asta, aşa că soţia nu îşi făcu speranţe prea mari.

Pe la 11 seara, ea era extenuată, aşa că îşi întrebă soţul dacă nu venea la culcare. Îi răspunse că mai avea câte ceva de lucrat la computer. Termina în câteva minute.

La 3 dimineaţa acesta încă nu ajunsese în pat, aşa că soţia coborî să vadă ce făcea. Când intră în bibliotecă, îl văzu adormit la calculator. Încercă să îl trezească, dar el nu mai făcea nici o mişcare. Îl zgudui şi mai tare. Nici o mişcare. Când îl atinse, observă că mâna îi era rece. Chemă ambulanţa, dar aceştia constatară numai că era mort de patru ore.

„Ştii ce înseamnă asta? Ne vom asigura viitorul: siguranţă financiară, vacanţe, tot ceea ce ne-am dorit vreodată. Vom avea timp să ne relaxăm. În cele din urmă, lucrurile se vor linişti." Mai auzise asta, aşa că soţia nu îşi făcu speranţe prea mari.

Pe piaţa financiară vui vestea morţii sale. *Time*, *Newsweek*, *Forbes*, toţi scriseră articole despre asta. Păcat că murise, i-ar fi plăcut la nebunie ce se spunea despre el. Fiind un om foarte cunoscut, la înmormântare participară mulţi oameni. Treceau pe lângă coşciug şi făceau aceeaşi remarcă pe care o fac toţi oamenii la înmormântări: „Ce liniştit pare!" Ei bine, moartea poate avea efectul ăsta asupra oamenilor.

Oamenii nu mai conteneau cu laudele. „A fost unul dintre cei mai buni oameni de afaceri," spuse unul dintre ei. Altul reflectă: „A fost un inovator în domeniul tehnologiei şi sistemelor!" şi „A

făcut atât de multe!" Mai târziu, îi construiră un monument, pe care au scris: „Om de încredere, Întreprinzător, Inovator, Om de succes". I-au vizitat mormântul, şi-au luat rămas bun şi au plecat acasă.

În povestea din Biblie, cuvântul de pe mormânt ar fi fost: NEBUN. Pe când am repovestit această naraţiune, am făcut şi o mică introspecţie pentru a vedea dacă personajul acesta semăna cu Todd Duncan. Oare şi eu urmam aceeaşi cale? Oare şi voi mergeţi pe calea aceasta urmărind un succes imaginar, refuzând să construiţi un sens al vieţii voastre? Sunteţi prea ocupaţi ca să câştigaţi bani şi să consolidaţi o carieră şi uitaţi să construiţi o viaţă plină de semnificaţie?

În ciuda succeselor omului din povestire, în ciuda împlinirilor şi planurilor sale nobile, el a neglijat să îngrijească cel mai important aspect al existenţei sale: moartea. Acesta a fost unul dintre scenariile pe care nu le-a luat în calcul. În parabola biblică, Dumnezeu îl mustră pe personaj prin „nebunule", nu pentru că nu Îl iubea, pentru că era leneş sau rău – poate că nu avea nici una dintre trăsăturile astea – dar Dumnezeu l-a numit nebun pentru că a încurcat prioritaţile. Şi el pe-atunci şi noi în vremurile noastre, dacă ne purtăm astfel, suntem nebuni.

Două iluzii fatale

Ortberg vorbeşte despre două mari iluzii, pe care noi trebuie să le înţelegem limpede. Prima poate fi descrisă cel mai bine prin renunţarea la timp în schimbul rezultatelor. Adesea explicăm haosul care ne stăpâneşte prin aceea că va veni o perioadă în care nebunia va lua sfârşit şi vom avea posibilitatea de a ne bucura de viaţă în maniera în care nu o putem face acum. Această iluzie se rezumă prin „Când viaţa va reveni la normal, voi..". Pentru unii dintre noi, liniştea nu e adusă

decât de moarte. A doua iluzie poate fi descrisă prin cuvintele „Mai mult e mai bine." Aceasta este iluzia achiziţionării şi a împlinirii. Nu e nimic rău în a evolua, în împliniri şi succese, ci maniera în care încercăm să le obţinem este cea care ne preocupă acum.

Pentru a înţelege mai bine această chestiune, puneţi-vă următoarea întrebare: Cunosc pe cineva care are tot ceea ce mi-aş dori şi eu să am? Este cu adevărat fericit? Sau întrebaţi-vă: Am făcut vreodată toate eforturile să obţin ceva pentru a-mi da seama mai târziu că nu mi-a adus fericirea la care sperasem? Poate e vorba despre o maşină, o casă, o barcă sau mai mulţi bani în bancă, mai multe acţiuni la bursă. O dată ce aţi obţinut toate aceste lucruri, bucuria a fost cu ceva mai mare? Poate că pe moment da, dar a pălit, după un timp. Strălucirea tuturor lucrurilor dispare. În cele din urmă, nu mai au aceeaşi semnificaţie. Indiferent cât de multe acumulezi, dacă te concentrezi numai pe a strânge cât mai mult, vei continua să simţi aceeaşi dezamăgire. Asta până în momentul în care descoperi ceea ce îţi dăruieşte adevărata bucurie.

Aceste două iluzii ne împing la a pierde multe în viaţă, fiindcă suntem mult prea preocupaţi să ne câştigăm existenţa. Ele ne împiedică să facem planuri pentru lucrurile cu adevărat importante deoarece suntem prea ocupaţi să planificăm pentru aspectele ce nu au o valoare de durată. Când mă uit la oamenii care au căzut victimă acestor iluzii, pe faţa lor văd întipărită nemulţumirea. Ce vor oamenii? Mulţumire de sine? Fericire? Împlinire? Respect? Dacă în golul interior pe care Dumnezeu l-a creat pentru ca noi să îl putem umple se îngrămădesc numai cai putere, afaceri imobiliare, imagini ale propriului trup bronzat şi bine lucrat în sălile de gimnastică, nu vom gusta pacea interioară. Apostolul Pavel o spune în felul următor: „Ştiu să trăiesc smerit şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în

belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni, 4:12-13). Cred că ceea ce a vrut să spună apostolul este că viaţa trebuită trăită şi gustată dintr-o poziţie care să îţi ofere atât succes cât şi semnificaţie. Aceasta este cheia unei vieţi echilibrate şi te va ajuta să îţi exploatezi la maxim potenţialul până în ziua în care mori. -

Totul se reduce la o cutie

Iubesc metafora pe care am folosit-o ca titlu. Când am auzit-o prima oară rostită de Ortberg, mi-am dat seama că aceasta era cea mai bună modalitate de a aborda şi de a trăi viaţa. Ca şi povestea de la începutul acestui capitol, aşezarea lucrurilor înapoi în cutie accentuează importanţa faptului de a trece prin viaţă cu perspectiva că, atunci când totul se termină, călătoria îţi va fi împlinit menirea şi eternitatea.

Adesea explicăm haosul care ne stăpâneşte prin aceea că va veni o perioadă în care nebunia va lua sfârşit şi vom avea posibilitatea de a ne bucura de viaţă în maniera în care nu o putem face acum.

Daţi-mi voie să vă istorisesc ceva din copilăria mea. David Stetson, Jeff Youngdale, Jeff Lange şi Gil Grado erau cei mai buni prieteni ai mei pe atunci. Pe strada pe care locuiam existau peste douăzeci şi cinci de copii şi viaţa era extraordinar de frumoasă. Am crescut împreună, am frecventat aceleaşi şcoli şi am înotat în piscinele fiecăruia. Nu făceam nimic unul fără celălalt.

Jocurile noastre favorite erau Risk şi Monopoly. Când mă gândesc la orele pe care le petreceam jucând aceste două jocuri, îmi amintesc tema lor centrală. Cel care adună cât mai mult câştigă. Partidele de joc se asemănau cu un maraton, atât erau de intense. Cumpăram imobiliare! Hoteluri! Câştigam o grămadă de bani! Nu voi uita niciodată că, atunci când jocul se termina, iar unul dintre noi era câştigător, piesele se întorceau

la loc în cutie. Nu conta câţi bani acumulasei, nu conta câte clădiri construisei pe terenurile pe care le cumpărasei, piesele se întorceau la loc în cutie. Jocul era pus la locul lui. Imobiliarele erau uitate. Banii îi lua înapoi banca. Cel mai grăitor adevăr este acela că, atunci când mori, toate posesiunile tale se întorc în cutie.

De aceea Dumnezeu îl numeşte nebun pe cel care nu înţelege acest concept fundamental al vieţii. Omul e atât de preocupat de a fi cât mai avut, încât uită de faptul că, în cele din urmă, toate se vor întoarce într-o cutie. Nici măcar nu trebuie să crezi în spusele Bibliei sau ale parabolei omului bogat pentru a înţelege adevărul. Priveşte numai în jur.

Nu faptul că suntem preocupaţi în mod sănătos de a dobândi şi de a folosi asemenea binecuvântări nu-mi dă pace, ci acela că abandonăm ceea ce este cu adevărat important pentru a vâna ceea ce este lipsit de valoare. Aici rezidă tragedia, pentru că vine momentul când totul se termină.

Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Trebuie să fim recunoscători pentru că Dumnezeu ne dăruieşte asemenea binecuvântări precum sănătatea, maşina, hainele, banii şi viaţa. Nu faptul că suntem preocupaţi în mod sănătos de a dobândi şi de a folosi asemenea binecuvântări nu-mi dă pace, ci acela că abandonăm ceea ce este cu adevărat important pentru a vâna ceea ce este lipsit de valoare. Aici rezidă tragedia, pentru că vine momentul când totul se termină.

De fapt, în ultimele clipe, tot ce ne-a costat atâta luptă şi chin pentru a obţine nu va avea nici o semnificaţie. Dacă însă ştim să administrăm înţelept tot ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit, vieţile noastre – până la ultima suflare – vor căpăta semnificaţia şi sensul pe care cărămida şi mortarul, televizoarele cu plasmă, ultimele modele de BMW şi grămezile de verzişori nu ni le vor oferi

niciodată. Întrebarea pe care v-am pus-o într-un capitol anterior era: când prea mult este deja prea mult şi ce facem cu ceea ce ne prisoseşte? Care a fost răspunsul vostru atunci? Care este acum? Domnul spune: „Celui căruia i se vor dărui multe, multe se vor cere de la el" (parafrazat după Luca 12:48).

A avea mult pământ

O poveste exprimă gândurile mele finale referitoare la inutilitatea vânării celor două iluzii „Când lucrurile se vor mai linişti" şi „Mai mult e mai bine". Este o povestioară spusă de marele autor rus Lev Tolstoi, intitulată „A avea mult pământ" şi care se referă la un om care trăise o viaţă mulţumitoare, sau cel puţin aşa gândea el. Apoi i se năzări că viaţa ar fi mult mai frumoasă dacă ar poseda mai mult pământ. Începu să cerceteze şi descoperi mai multe oportunităţi de a pune mâna pe nişte terenuri. Mai întâi cumpără mai puţin şi apoi din ce în ce mai mult. După aceea, cumpără pământ din ce în ce mai fertil. Fiecare parcelă de pământ cumpărată îl îndepărta din ce în ce mai mult de familia lui. Era dornic să plătească acest preţ, deoarece ştia că nu putea fi cu adevărat mulţumit decât dacă avea din ce în ce mai mult pământ.

Omul e atât de preocupat de a fi cât mai avut, încât uită de faptul că, în cele din urmă, toate se vor întoarce într-o cutie.

Într-o zi omul nostru auzi de un sat îndepărtat unde se dădea pământ. Deşi asta însemna o perioadă lungă de despărţire de soţia şi copiii săi, omul plecă. Se întâlni cu primarul şi cu bătrânii satului, iar aceştia spuseră: „Poţi avea cât pământ doreşti. Iată care e târgul. Începi dimineaţa şi ne dai zece mii de ruble. Îi punem într-o pălărie şi, la răsărit, începi să mergi. Tot pământul pe care reuşeşti să îl străbaţi cu piciorul de jur împrejur într-o singură zi va fi al tău. Singura regulă este că

trebuie să te întorci la pălărie până la apus, căci altfel vei pierde toţi banii."

Omul fu încântat, convins fiind că putea să străbată foarte mult pământ.

În dimineaţa următoare, îi dădu banii primarului, iar acesta îi băgă în pălărie. Omului i se spuse să meargă în vârful dealului, acolo unde începea şi se termina călătoria acelei zile. Pe când urca spre vârf, îi trecu prin minte ceva extrem de ciudat. Avea tot parcursul bine întipărit în minte, dar, când ajunse pe coama dealului, cuprinse cu privirea întinderea de pământ ce se aşternea în faţa sa. Pământ mândru, fertil şi plin de vegetaţie înverzită. Ştia că timpul era limitat, dar dorinţa era mare. Aşa că încercui parcelă după parcelă, dornic să pună mâna pe cât mai mult pământ.

Pe când mergea omul nostru, se făcu destul de cald. Brusc, omul îşi dădu seama că era aproape amiază şi că nu începuse drumul înapoi. Mai încercui o parcelă şi se întoarse. Trebuia să se grăbească, pentru a ajunge pe creasta dealului înainte de apus.

Se făcea din ce în ce mai cald, el devenea din ce în ce mai obosit, iar soarele se grăbea la culcare mai repede decât mergea el. Omul nu-şi îngădui însă nici un răgaz. Trebuia să meargă în continuare, ba chiar începu să alerge. Dar era atât de stors de puteri, încât rămase fără suflare. Picioarele îl dureau şi, încet-încet, îşi dădu seama că încercarea sa era sortită eşecului. Teama sa cea mai mare era că ar fi putu muri. „Dacă mă opresc acum, toată lumea mă va lua de prost", îşi zise omul.

Aşa că merse în continuare. Ajunse într-un luminiş şi văzu oamenii care îl aşteptau în vârful dealului. Pe când ajungea şi el la poale, soarele apuse. Îl cuprinse deznădejdea. Apoi îşi dădu seama că oamenii erau pe vârful dealului şi că ei mai puteau vedea soarele. Cu un ultim zvâcnet de energie, alergă în vârful dealului. Ajungând, dădu să pună mâna pe pălăria

cu cele zece mii de ruble, dar se împiedică. O atinse totuşi cu buricele degetelor. Reuşise.

Da. Omul obţinuse pământ, dar mult mai puţin decât sperase. În loc de sute de acri, căpătă patru metri.

Slujitorul său se grăbi să-l ajute, dar observă că din gura stăpânului său izvora sânge şi că nu mai respira. Acesta murise.

Primarul izbucni în râs şi oamenii se întoarseră în satul lor. Îi lăsară totuşi o lopată servitorului, iar acesta săpă o groapă acolo, pe deal. Da. Omul obţinuse pământ, dar mult mai puţin decât sperase. În loc de sute de acri, căpătă patru metri. Era răsplata pe care o primea pentru că adoptase acea perspectivă. Nu primi prea mult pământ. La sfârşitul zilelor noastre, tot atât vom primi şi noi – vreo patru metri, în care vom fi îngropaţi. Cât de mult este *suficient*? În ce măsură merită dorinţa noastră de a strânge cât mai mult toată sudoarea, picăturile de sânge şi lacrimi pe care le vărsăm?

Cât ai clipi

Cuvintele introductive ale acestui capitol au fost: „Uneori se petrece fără nici un fel de avertisment. Alteori, te bucuri de un răgaz. Oricum ar fi, viaţa aceasta are un sfârşit." Ce semnificaţie au ele pentru voi?

Probabil că aţi văzut filmul Titanic. Oamenii au avut parte de o moarte înceată şi de o lungă agonie. Au avut timp să se gândească la viaţa lor. Ştiau că venea moartea. Pe când faimoasa navă se scufunda, 1500 de oameni erau din ce în ce mai aproape de ea. Au avut timp să se gândească la viaţa lor, la greşelile pe care le făcuseră şi la ceea ce nu apucaseră, dar şi-ar fi dorit, să facă. Sunt convins că mulţi dintre ei şi-ar fi dorit să fi trăit altfel, dar era mult prea târziu. Nu plănuiseră să moară în acea noapte. Când se urcaseră la bord, nici prin cap nu le trecea că va fi ultima lor călătorie. Când s-a scufun-

dat, în primele ore ale dimineţii de 15 aprilie 1912, această minune a tehnicii „imposibil de scufundat", care se lăuda cu facilităţile nemaipomenite pe care le oferea clienţilor săi, nu avea bărci de salvare decât pentru o treime dintre pasageri. Peste 1500 dintre cei 2228 de pasageri au însoţit nava în drumul său spre fundul oceanului. Printre victime se numărau şi unii dintre cei mai bogaţi şi mai cunoscuţi oameni ai vremii: John Jacob Astor, Isidore Strauss şi Benjamin Guggenheim. Nici săracii din cabinele înghesuite şi nici bogaţii de la clasa întâi nu făcuseră planuri să moară în acea noapte – dar moartea a venit.

Pe 17 iulie 1996, zborul TWA 800 a explodat la zece mii de metri în aer – iar scena s-a repetat. Nici unul dintre cei ce s-au îmbarcat nu s-a urcat la bord cu gândul că va muri la 10 minute după decolare. Ei plecaseră spre Europa în vacanţă sau cu afaceri, pentru a-şi vedea familiile şi a petrece bine împreună. Explozia a avut loc la doar câteva secunde după ce unul dintre controlorii de trafic dăduse undă verde ascensiunii la zece mii de metri. După ce se identifică locul căderii, pompierii şi echipele medicale plecară spre apele mării.

Toţi cei 230 de pasageri şi-au pierdut viaţa. Nici un supravieţuitor. Dacă Titanicul s-a scufundat în două ore, cei din avion muriră în doar câteva minute. Sunt covins că toţi pasagerii care erau în drumul spre moarte în acea noapte ar fi vrut să fie salvaţi. Dar nu aşa a fost să fie.

Nici prinţesa Diana nu plănuise să moară în noaptea în care Mercedesul în care se afla intră cu mare viteză în acel tunel parizian. Cât ai clipi din ochi, mult mai repede decât se petrecură lucrurile cu zborul 800 şi infinit mai repede decât în cazul Titanicului, răni grave o ţintuiră pe bancheta din spate a maşinii de lux. Poate că nu avu decât câteva secunde în care să se gândească la viaţa ei. Sunt convins că nu ar fi vrut să moară. Sunt convins că ar fi vrut să trăiască. Nu era

momentul să moară. Sunt convins că ar fi vrut să fie salvată. Viaţa i s-a stins ca o lumânare în vânt, într-adevăr.

Poate că Diana nu avu decât câteva secunde în care să se gândească la viaţa ei. Sunt convins că nu ar fi vrut să moară. Sunt convins că ar fi vrut să trăiască. Nu era momentul să moară.

În fiecare zi, povestea se repetă, cu alte detalii nesemnificative, pe autostrăzi, şosele şi chiar în sufrageriile noastre. Familia mea a trecut pe lângă moarte în accidentul pe care vi l-am povestit mai devreme. Din fericire, Sheryl şi Jonathan au trăit. Nu toţi sunt la fel de norocoşi. În fiecare zi, mulţi oameni află că au cancer şi au timp să se gândească la viaţa lor. În fiecare zi, mulţi oameni mor din pricina unui infarct şi nu au timp să se gândească la nimic. Mulţi ar prefera să trăiască şi să nu moară.

Nu prea mai ai timp să trăieşti *din nou* după ce se întâmplă asemenea evenimente. În adâncul sufletului tău, te gândeşti la asta. La faptul că trebuie să echilibrezi momentele prezente cu ceea ce va veni – cu sfârşitul vieţii tale. În mintea şi în inima ta ai un surplus de informaţie despre ceea ce ai nevoie pentru a trăi viaţa din plin pe pământ. Deţii cheile pentru a-ţi descătuşa puterea şi potenţialul azi şi mâine – dar ce va fi mai târziu? Într-o carte care te-a încurajat să trăieşti o viaţă sănătoasă şi echilibrată, singurul lucru despre care nu am vorbit încă este următorul: Eşti gata să mori dacă, doar cât ai clipi, viaţa ţi-ar fi luată?

Aşa cum am spus la începutul acestei cărţi, cel mai important lucru pe care îl poţi face în viaţă este acela de a alege. Alegerile de azi îţi vor afecta nu numai ziua de mâine, dar şi eternitatea. Dacă ai fi la bordul zborului TWA 800 în dimineaţa de 17 iulie 1996 şi la câteva secunde după ce ţi-ai pus centura s-ar auzi o voce care ţi-ar spune: „Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Bine aţi venit la bord. Vrem să vă facem

cunoscut faptul că există posibilitatea să întâmpinăm unele probleme o dată ce vom fi decolat. De fapt, există 10% şanse să ne prăbuşim, dar şi 90% sorţi de izbândă," ce ai face? Ai mai rămâne la bord?

Adevărul ne este cunoscut tuturor. Apostolul Pavel spunea cândva:

„Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede, deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care·o dă Dumnezeu prin credinţă şi care duce la credinţă, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credinţă.» Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu şi împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăduşă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însuşirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci s-au dedat la gândiri deşarte şi inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au făli că sunt înţelepţi şi au înnebunit; şi au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare şi târâtoare."

(Romani 1:16-23)

Hristos a spus discipolilor săi ceea ce ne spune şi nouă astăzi: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va elibera."

În adâncul inimii tale, ştii adevărul despre viaţă. Ştii că cea mai aprinsă dorinţă a ta este aceea de a fi liber, cu adevărat liber – nu liber să faci orice, ci liber să faci ceea ce trebuie la momentul potrivit. Hristos a spus discipolilor săi ceea ce ne spune şi nouă astăzi: „Veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face

slobozi" (Ioan 8:32). Ştii ce aspecte ale vieţii tale nu merg aşa cum trebuie. Ştii ce schimbări trebuie să faci pentru a îndrepta lucrurile. Mare parte a discuţiei se învârte în jurul a ceea ce se va întâmpla când ne vom fi trăit viaţa. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a vă împărtăşi modul în care puteţi profita la maxim de viaţă. Acum, dacă într-adevăr vă pasă, sper că vă veţi pune întrebarea: Unde voi ajunge după moarte?

Am fost întotdeauna impresionat de el. Convingerile sale sunt solide. Integritatea nu-i poate fi pusă sub semnul îndoielii. Poate sfătui preşedinţi şi poate apărea la *Larry King Live*. Cu toate acestea, mesajul său este mai mult decât limpede. Esenţa mesajului lui Billy Graham este clar: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui fiu, pentru ca oricine care crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică. Dumnezeu, în adevăr, nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" (Ioan 3:16-17). Iată întrebarea mea. Dacă sunt numai 10% şanse ca iadul şi raiul să existe? Dar dacă sunt 100% şanse? Deoarece nu ştim niciodată când se va încheia jocul, nu-i aşa că e mai logic să optăm pentru cea mai atrăgătoare dintre cele două opţiuni? Pe măsură ce terminaţi minunata călătorie pe drumul de a vă trăi această viaţă pe deplin, sper că vă veţi gândi şi la cea viitoare.

UN NOU ÎNCEPUT

Eu şi Sheryl ne-am căsătorit pe 8 august 1987. Au participat doar cincizeci de prieteni apropiaţi, iar nunta s-a ţinut pe o colină ce dădea înspre Oceanul Atlantic. La recepţie, fratele meu Bruce, care era şi cavaler de onoare, a ţinut un toast: „Este o zi specială. Todd şi Sheryl au parte de un nou început. Le doresc să îşi trăiască viaţa, să se bucure de fiecare moment ca de o perlă rară, cu fiecare zi care trece, astfel ca la sfârşitul zilelor să se uite înapoi la şirurile preţioase de perle şi să îşi spună că a meritat să trăiască."

Mulţumesc, Bruce. Nu voi uita niciodată cuvintele tale, căci m-au făcut să caut o poezie despre începuturi. Ceea ce am găsit voi împărtăşi nu numai cu tine, cititorule fidel, dar şi cu Bruce, în cele ce urmează:

Începuturi

Sfârşitul este sămânţa unui nou început. Mâine vine tocmai la timp.
Chiar şi în deznădejde zace o sămânţă de speranţă,
şi chiar seminţele mici pot înverzi-ntr-o plantă.

Dar mica sămânţă trebuie să renunţe la trecutu-i
în călătoria spre copacul ce va fi.
Nu ai evadat niciodată din propria-ţi viaţă
trăind viziuni despre ce-ai putea fi?

Fiecare nor care trece înfloreşte într-un soare zâmbitor
şi refluxul se va-ntoarce-n flux,
şi intrările şi ieşirile se fac pe-aceeaşi poartă.
Numai dacă acţionezi poţi ajunge să fii mândru de tine.

Şi două tringhiuri trebuie să renunţe la ele pentru a deveni un pătrat.
Iar fiecare descoperire obişnuită pe care-o faci în viaţă te face să renunţi la trecut.

Omizile devin fluturi ce se vor desprinde de pământ. Renunţă la trecutu-ţi de rege vrei să fii.
Caii aleargă mult mai repede când înapoi nu privesc. Învaţă să renunţi de vrei să urci.

Trebuie să înduri dureri ca să te poţi înalţa în zbor.
Dar nu cumva moartea a ceva ce-i rău e
Reînvierea a ceva ce-i bun?

Aşadar, acum eşti la izvorul sfârşiturilor,
Încătuşat sau eliberat de trecut.
O cale te va duce acolo de unde vii,
Iar alta te va elibera.

Aşa că ridică-te, asemenea soarelui care răsare, asemenea vântului care stârneşte liniştea apelor mării.
Plantează în inima ta o speranţă, aşa cum primăvara sădeşti o sămânţă şi
Păşeşte înainte, spre noul tău destin.

Anonim

EŞTI O MINUNE

Tu eşti cea mai mare minune a lumii. Iar legile fericirii şi succesului sunt trei. Fii recunoscător pentru ceea ce ai! Celebrează-ţi unicitatea! Mergi înainte!

Înainte de moartea sa, am purtat o discuţie cu autorul şi oratorul Og Mandino despre cariera mea ca orator. Mi-a spus că cel mai important dar pe care l-aş putea face semenilor mei erau ideile care le-ar schimba viaţa – *în adevăratul sens al cuvântului*. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă – pe parcursul acestei cărţi – pentru a împlini acest crez. Acum, când ne apropiem de sfârşit, de fapt ne putem bucura de un real început. Este timpul începutului – începutul unei vieţi pe care o meriţi şi pe care ţi-o şi doreşti. Daţi-mi voie să îmi iau rămas bun de la voi prin cuvintele pline de vibraţie ale lui Og din *The Greatest Miracle in the World*.

Mergi înainte! Unde e pământul acela de unde
ţipai că nu ţi se mai iveşte nici o oportunitate? Priveşte!
Priveşte
în jurul tău. Vezi, nu mai departe de ieri
te complăceai în autocompătimire, iar acum păşeşti
mândru pe un covor aurit. Nimic nu s-a schimbat...
cu excepţia ta, dar tu eşti totul.
Tu eşti cea mai mare minune a mea. Tu eşti cea mai mare minune a lumii. Iar legile

fericirii şi succesului sunt trei. Fii recunoscător pentru ceea ce ai! Celebrează-ţi unicitatea! Mergi înainte!

Tu eşti o minune pentru privire şi sunt mulţumit. Eu ţi-am dat această lume ca s-o stăpâneşti. Apoi, ca să-ţi înlesnesc atingerea potenţialului tău maxim, te-am mai protejat,
încă o dată, şi te-am înzestrat cu puteri necunoscute altei creaturi din univers,
până în ziua de azi.
Ţi-am dat puterea de a gândi.
Ţi-am dat puterea de a iubi.
Ţi-am dat puterea de a vrea.
Ţi-am dat puterea de a râde.
Ţi-am dat puterea de a-ţi folosi imaginaţia.
Ţi-am dat puterea de a crea.
Ţi-am dat puterea de a face planuri.
Ţi-am dat puterea de a vorbi.
Ţi-am dat puterea de a te ruga.
Şi, ţi-am dat puterea de a alege.
Şterge-ţi lacrimile. Întinde mâna şi prinde-o pe-a mea şi Mergi drept.
Eu îţi voi tăia legăturile mârşave ce te-au înrobit.
Astăzi îţi dau de ştire: ***Tu eşti cea mai mare minune a lumii.***

Fie să aveţi puterea de a parcurge *calea împlinirii personale*!

Observațiile cititorului care dorește să treacă la acțiune

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Editor: Dr. M.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Redactor: Ana Maria Murariu
Traducere: Iris-Manuela Anghel-Gîtlan
Prepress: AMALTEA TehnoPlus
Tehnoredactare: Petronella Andrei, Gabriela Căpitănescu
Coperta: Cristian Furdui
Producţie: Mihaela Conea
Distribuţie: Mihaela & George Stanca

OP 13 – CP 145 Bucureşti
internet: www.amaltea.ro
email: office@amaltea.ro

Tipărit la EMPIRE Print – Bucureşti, România,
tel.: 021 / 31 69 640

B.C.U. "M. EMINESCU" IAŞI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

5467/06
20.18

Calea împlinirii personale *vă va ajuta să descoperiţi în voi potenţialul latent, încă neexploatat. Vă va oferi reţeta acumulării puterii extraordinare pentru a putea fi ceea ce vă doriţi să fiţi. Vă va ajuta să realizaţi astăzi lucruri care mâine, dar şi în anii ce vor veni, vă vor schimba viaţa radical.*

Todd Duncan clădeşte o nouă perspectivă asupra noţiunii de succes în toate domeniile vieţii noastre. Iată formula care, alimentată prin convingeri sănătoase şi disciplină, vă va înzestra cu o putere uluitoare, prin care veţi transforma visurile în realitate:

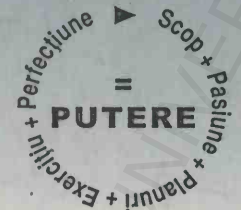

Aceste cinci ingrediente de bază constituie moleculele interne care vă vor asigura energia fizică şi spirituală ca să realizaţi tot ce vă doriţi în viaţă. Poate că vă doriţi ca această energie să vă ajute să vă schimbaţi cariera. Poate că doriţi să găsiţi puterea de a slăbi, de a renunţa la obiceiuri nocive, de a fi mai bine plătiţi, de a avea relaţii mai bune, de a dărui vitalitate şi intensitate căsniciei voastre sau de a crea o moştenire spirituală pentru copiii voştri. Nu există limite care să stea în calea acestei puteri extraordinare ce vă poate asigura viitorul.

346705

ISBN 973-7780-40-X
9 789737 780409